

Tân-u o. Bôn phúc-âm thu .
Tông-dô công vu. - D. M.
Huân dịch-thuật. Numéro 2

. Tân-u o. Bôn phúc-âm thu . Tông-dô công vu. - D. M. Huân dịch-thuật. Numéro 2. 1939-1940.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF. Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :

- La réutilisation non commerciale de ces contenus ou dans le cadre d'une publication académique ou scientifique est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source des contenus telle que précisée ci-après : « Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France » ou « Source gallica.bnf.fr / BnF ».

- La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service ou toute autre réutilisation des contenus générant directement des revenus : publication vendue (à l'exception des ouvrages académiques ou scientifiques), une exposition, une production audiovisuelle, un service ou un produit payant, un support à vocation promotionnelle etc.

[CLIQUER ICI POUR ACCÉDER AUX TARIFS ET À LA LICENCE](#)

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

- des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.

- des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment passible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter utilisation.commerciale@bnf.fr.

16°

: 2000 ex.

Indoch

1595

1476

(2)

le 16 mai 1940

SÁCH

rimen: J. Quàn

HIỆP THIÁNH THỀ

VỀ

SỰ RƯỚC LỄ

P. X. BINH, linh mục, đã dón

(✠ IN LẦN THỨ NHẤT ✠)

IMPRIMERIE DE LA MISSION

289, rue Paul Blanchy, 289

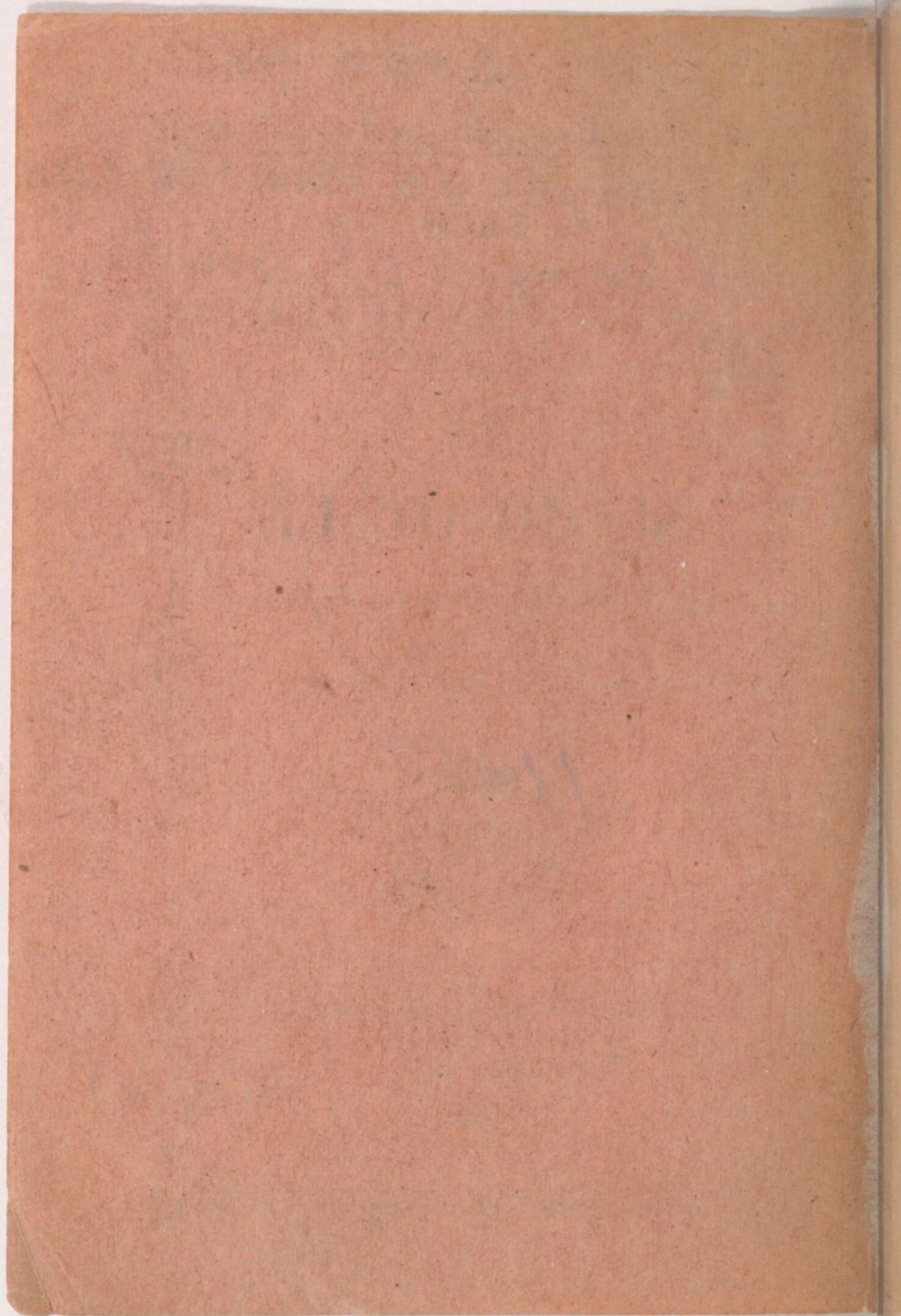
Tàndinh — Saigon

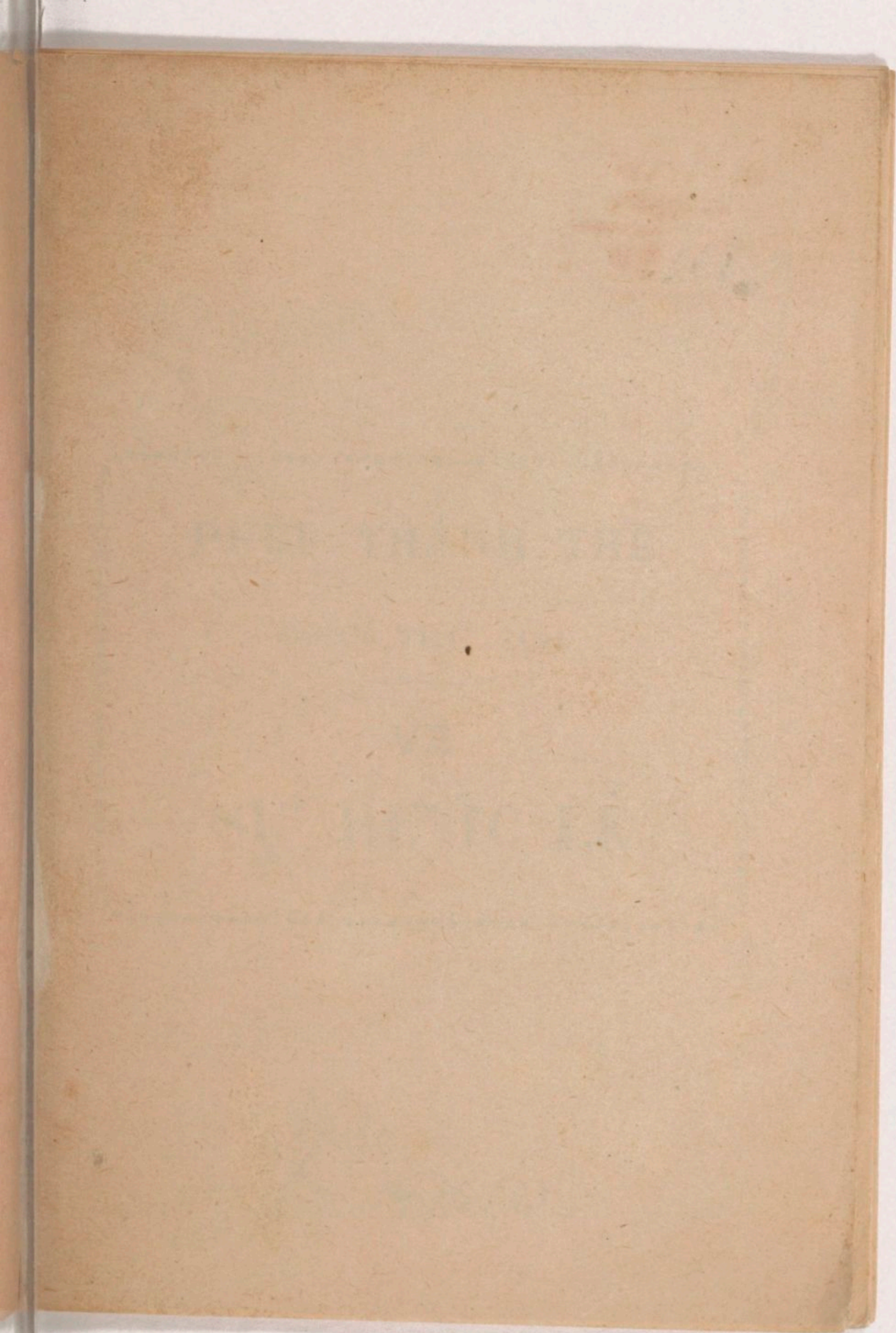
1940

1476 (2)

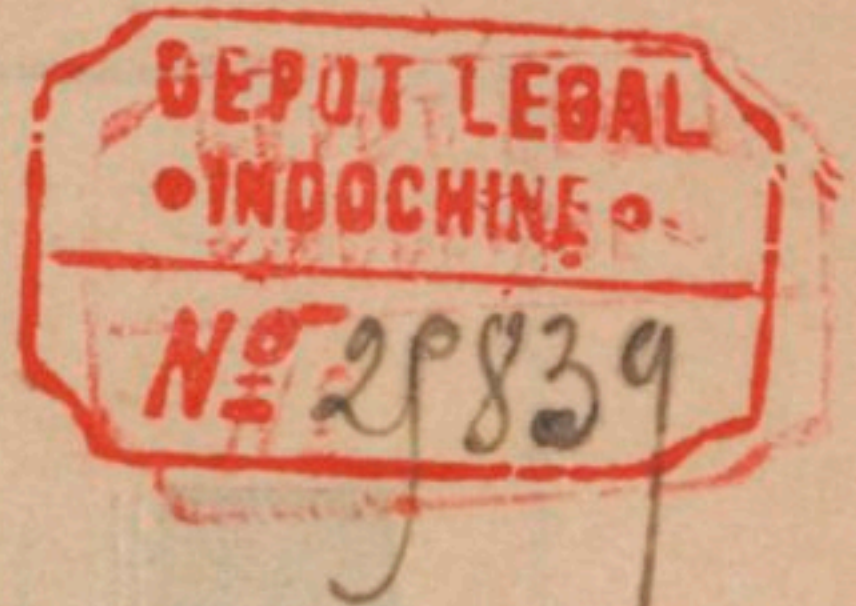

1795

1800
1800
1800

PHÉP THÁNH THẺ

CUỐN THỨ HAI

VỀ

SỰ RƯỚC LỄ

160 Indoch

1595 1476(2)

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM
OF
ART AND
ARCHAEOLOGY
OF THE
UNIVERSITY OF
CAMBRIDGE

1854

SÁCH

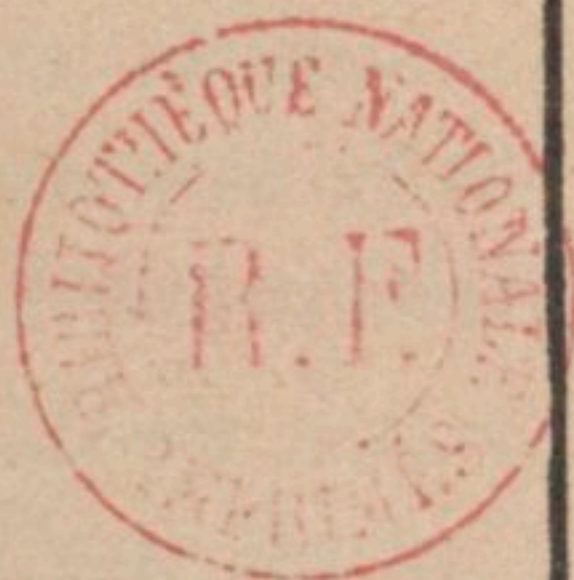
PHÉP THÁNH THỂ

VỀ LỄ MISA

VỀ SỰ RƯỚC LỄ

VỀ SỰ VIÊNG MÌNH

THÁNH CHÚA

IMPRIMERIE DE LA MISSION

289, rue Paul Blanchy, 289

Tândinh — Saigon

1939

NIHIL OBSTAT

Saigon, die 10 Januarii 1939

A. ĐOÀI,

Censor delegatus.

IMPRIMATUR

Saigon, die 18 Januarii 1939

† I. DUMORTIER

ep. vic. apost.

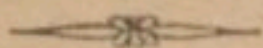
VICARIAT APOSTOLIQUE

DE

SAIGON (COCHINCHINE)

180, Rue Richaud

SAIGON

Saigon, le 28 Février 1939

Cher Père François Binh

Je vous félicite et vous remercie d'avoir écrit un beau livre sur le Saint-Sacrifice de la Messe, sur la Communion, sur les Visites au Saint-Sacrement. Vos pieux enseignements augmenteront la dévotion des chrétiens annamites pour la Sainte-Eucharistie.

Le Sacrifice de la Messe perpétuelle sacrifice de la Croix et nous en applique les mérites. Il met à notre disposition le Christ victime, devenu notre victime.

Ne nous étonnons pas que Jésus descende sur l'autel au moment même où le prêtre prononce les paroles de la consécration à la

messe : le téléphone ne nous transmet-il pas immédiatement les paroles de personnes très éloignées de nous.

Jésus réside sur nos autels non comme un souvenir de notre imagination, comme une idée abstraite de notre esprit, mais comme une réalité indépendante de nous.

Ce n'est ni une image de Jésus, ni un morceau de la vraie croix. C'est Jésus lui-même qui devient notre hôte par la transsubstantiation et notre nourriture par la communion.

C'est le Verbe qui était dès le commencement et qui est Dieu. C'est le Verbe qui s'est fait homme et a habité parmi nous, qui a multiplié les miracles pour prouver la divinité de sa mission, est mort sur la croix pour racheter tous les hommes, est ressuscité, est monté au ciel où, comme Homme-Dieu, il est toujours prêt à intercéder pour nous, victime pour l'expiation de nos péchés ; et à nous accorder, comme Fils de Dieu égal à son Père, les grâces dont nous avons besoin pour notre salut.

Durant le Saint-Sacrifice de la Messe, surtout après la communion, et pendant les visites au Saint-Sacrement, n'oublions pas de prier pour que Jésus-Hostie ait pitié des nombreux païens qui nous entourent, et pour que ceux-ci ne résistent pas à la grâce afin qu'ils puissent jouir, avec nous, du bonheur du ciel.

Je souhaite, Cher Père, que votre livre soit lu par beaucoup de personnes afin que Jésus-Hostie soit plus honoré et plus aimé : votre beau livre est très pratique, il fournit aux fidèles annamites des méthodes variées pour assister à la messe, communier, et faire la visite au Saint-Sacrement.

† I. DUMORTIER

év. vic. apost. de Saïgon.

TÒA GIÁM MỤC
ĐỊA PHẬN SAIGON

Saigon, le 28 Février 1939

Kính Cha Phanxicô yêu dấu

*Ta ban khen và cảm ơn cha đã dọn một
bồn sách tốt về Lễ tế Misa, về sự chịu lễ
cùng sự viếng Mình Chúa. Lời đạo đức
cha dạy trong sách ấy ắt sẽ làm cho giáo
hữu Annam thêm lòng tôn kính phép
Thánh Thể hơn.*

*Lễ Misa hằng vĩnh truyền lại việc tế lễ
trên thánh giá và ban bố cho chúng tôi công
nghiệp lễ ấy, cho chúng tôi hưởng nhờ
Chúa Kirixitô tế lễ mình xưa và lại nên
của lễ cho chúng tôi bây giờ.*

*Đức Chúa Giêsu hiện xuống trên bàn thờ
hồi thầy cả làm lễ đọc lời Chúa truyền, thì
nào có gì lạ đâu : Vì như máy truyền thính
thông lời những kẻ ở chốn xa thẳm tại ta
nhấp nháy vậy.*

Đức Chúa Giêsu ngự trên các bàn thờ bày giờ, chẳng phải là như một sự gì tri vể bày cho nhớ đâu, song thật là Chúa hiển hiện, dầu tin hay không mặc lòng.

Chẳng phải là một hình ảnh Đức Chúa Giêsu, cũng không phải là miếng cây thánh giá thật. Ấy là chính thật Đức Chúa Giêsu đổ nhà chúng tôi, bởi phép Chúa đổi tính bánh, và làm của nuôi chúng tôi khi rước lễ.

Ấy là Ngôi Hai đã có từ trước vô cùng và là Đức Chúa Trời thật. Ấy là Ngôi Hai làm Người và ở giữa chúng tôi, có làm nhiều phép lạ chứng mình là Chúa ra đời, đã chịu chết trên cây thánh giá mà cứu chuộc hết mọi người, đã sống lại, đã thăng thiên, ngự trên trời là Chúa làm người mà chữa bàu chúng tôi luôn, cứ việc đến tội chúng tôi vì đã làm của lễ hi sinh, lại ban những ơn cần kíp cho chúng tôi được rồi, bởi là Con Đức Chúa Trời đồng quyền cùng Đức Chúa Cha.

Đang lúc xem lễ Misa, nhưt là sau khi rước lễ cùng khi viếng Minh Thánh Chúa, chúng tôi chớ quên cầu xin Đức Chúa

vi

Giêsu ngự trong Hình bánh đỏi thương
đa số kẻ ngoại ở quanh mình, hầu cho
những kẻ ấy nghe theo ơn Chúa mà sau
đặng hưởng phước trên trời với chúng tôi.

Ô cha, Ta cầu chúc cho có nhiều người
đọc sách của cha, ngõ cho Đức Chúa Giêsu
ngự trong Hình bánh được tôn trọng và
được kính mến hơn nữa : Sách tốt lành
của cha đó lại tiện dụng chỉ nhiều cách
thức giúp bốn đạo Việt-Nam xem lễ, rước
lễ, và viếng Minh Thánh Chúa nên.

† ISIDÔRÔ

Giám mục Saigon

DINH GIÁM MỤC
ĐỊA PHẬN VĨNH-LONG

Vĩnh-long, le 19 Mars 1939

Kính Cha yêu dấu,

Ta đã xem qua ba quyển sách cha đã dọn về sự xem lễ, rước lễ và châu Minh Thánh Chúa, thì Ta dám chắc những sách ấy sẽ sinh nhiều ích cho bốn đạo, và nhất là cho các nhà viện tu. Vì chưng cha đã chịu khó cắt nghĩa rõ ràng các lễ giục ta phải năng xem lễ, rước lễ, và châu Minh Thánh — các bài ấy dùng làm cốt yếu bài gẫm hay là bài giảng cũng được — lại cha đã công phu lựa lật chỉ về nhiều cách thức giúp ai nấy làm các việc lành ấy dễ dàng và sốt sắng hơn. Nhờ đó mà kẻ nguội lạnh động lòng ham muốn ; kẻ vì quen mà nhàm lờn thì sốt sắng nóng nẩy lại.

Anh em bạn thầy cả nhờ đó mà thi hành mấy điều Công đồng chung Đông Dương

khuyên giục (lib. IV, 206, 207, 208, 215, 220), là giảng về Minh Thánh Chúa trong các buổi châu trọng thể và năng giục giả bốn đạo đi xem lễ, xem lễ cho trúng cách, xin lễ, và rước lễ.

Vậy Ta vui lòng chúc lành cho cha, cho quyền sách quý báu này và cho những kẻ đọc những sách ấy, hầu ai nấy sinh lòng sốt sắng kính mến Chúa trong Phép Thánh Thể : ấy là phần thưởng lòng cha ao ước.

† PHÊRÔ

Giám mục Vĩnh long

VỀ LỄ MISA

Lược dẫn

Người ta là vật thọ sinh, sống chết đều bởi tại nơi Đức Chúa Trời thấy thấy.

Mà sống lành chết rồi, cũng tại mình giữ nghĩa Chúa nên. Nếu mà sa phạm giải răn Chúa cách nặng, không chịu hối cải, là bất nghĩa cùng Thiên Chúa chí linh phép tắc, thì đáng phạt vô cùng, không trông ai cầu cứu cho rồi.

Phải nhờ Chúa Trời Ngôi Hai đem lòng thương xót mà thôi. Thật Chúa đã xót phận hèn tội lụy loài người, đến đời đã giáng sanh ở thế 33 năm, những làm gương lành, dạy đàn chơn thật, rồi chịu nạn chịu chết mà cứu chuộc thiên hạ cho khỏi trầm luân khổn khổ đời đời.

Chúa Ngôi Hai ra đời chẳng có chịu chết chuộc tội cho rồi thì thôi đâu, song còn lập bảy phép Bí tích mà di truyền lại, như máng thông ơn cứu chuộc cho tới tận thế.

Vả trong các phép Bí tích Chúa Cứu thế để truyền lại, thì có phép Mình thánh Người, cũng gọi là phép Thánh thể.

Phép Bí tích này trọng vọng hơn hết, vì Đức Chúa Giêsu còn sống ngự ẩn trong hình bánh rượu, như xưa đã ở nhần tiền trong nước Giudêu : Cho nên đáng kính thờ tôn trọng mọi đàng!

Ấy là đều chơn thật Chúa Giêsu Kirixitô là Đức Chúa Trời xuống thế phán hứa trước khi lập phép cực trọng này, mà rằng : *Tao nói thật, Tao nói thật cùng chúng bay ; kẻ nào tin Tao thì đừng sống đời đời... Tao là bánh bởi trời mà xuống. Hễ ai ăn bánh này, thì sẽ đừng sống đời đời, mà bánh Tao sẽ ban cho bay, là thịt Tao làm cho thể gian đừng sống. (Joan VI.)*

Sau đến thì Chúa định lập phép Bí tích này, là đêm áp ngày chịu nạn. Người cầm bánh bột mì trong tay và phán rằng : *Này là Minh Tao ; bay hãy cắt lấy mà ăn.* Đoạn lại cầm chén rượu nho và phán rằng : *Này là Máu Tao, hãy cắt lấy mà uống.* Những lời ấy đích thật rõ ràng; chẳng có lời nào chắc chắn hẳn bằng lời Chúa Trời.

Các thánh Tông đồ dạy lại đều ấy tỏ tường trong Hội thánh, theo ý Thầy thánh mình. Mà lại sau khi Đức Chúa Thánh Thần hiện xuống, các thánh ấy khải sự làm lễ cùng cứ làm luôn, và cho bốn đạo chịu lễ mỗi ngày nữa. – Chính mình Đức Chúa Giêsu hiện đến riêng cùng ông thánh Phaolô mà dạy về phép Bí tích nhiệm mầu này, như lời ông thánh ấy ký bia trong Sấm truyền rằng : *Thầy đã truyền cho anh em sự Thầy đã học cùng Chúa, là ban đêm bữa Đức Chúa Giêsu chịu nộp cho quân dữ, thì Người cầm lấy bánh, và khi*

cảm ơn Đức Chúa Cha đoan, Người bẻ bánh ra và phán rằng : Chúng bay hãy cất lấy và hãy ăn : Đây là Mình Tao sẽ chịu nộp vì bay ; chúng bay hãy làm sự này mà nhớ Tao. Cũng một thể ấy, khi ăn bữa tối đoan, Người cầm lấy chén rượu nho mà phán rằng : Chén này là sự giao kết mới trong Máu Tao sẽ đổ ra. Hễ lần nào chúng bay sẽ uống chén này, thì hãy làm vậy mà nhớ đến Tao. Vì chưng hễ lần nào chúng bay ăn bánh này và uống chén này, thì bay sẽ rao lại sự Chúa chịu nạn chịu chết, cho tới khi Người đến lại. Ấy vậy hễ kẻ nào ăn bánh này hay là uống chén Máu Chúa chẳng nên, thì kẻ ấy mắc tội phạm đến Minh thánh cùng Máu thánh Chúa. (I. Cor. XI, 23 et seq.)

Các vị Giáo Tông, các đức Giám mục, các Thánh sư, các đấng thông minh đạo đức mọi đời, đều có lòng tin kính và giảng dạy như vậy hết. Lại nữa có muôn vẹo giáo hữu lớn nhỏ, nam nữ,

liều mình chịu tử vì đạo cho đặng làm chứng có Đức Chúa Giêsu ngự thật trong Hình bánh rượu.

Sau nữa Đức Chúa Trời có làm nhiều phép lạ chán chương từ xưa nhân nay, mà làm chứng trong phép Thánh thể chẳng còn bánh rượu nữa, song có thật Đức Chúa Giêsu ngự thật đó mà thôi: Khi thì Chúa hiện hình trẻ mới sanh trong máng cỏ; hoặc hình người lớn như hồi chịu nạn. Khi thì Chúa dùng hình bánh hình rượu mà chữa đã bịnh tật cách hiển hít, hoặc phạt nặng những kẻ phạm sự thánh, nói lộng ngôn, vô phép với Chúa trong phép Bí tích.

Như vậy là chứng cứ rõ ràng minh bạch có Đức Chúa Giêsu Kirixitô sống thật, còn hiện tại trong phép Thánh Thể, song dùng hình bánh che oai thể; chớ chẳng phải Chúa lập phép Bí tích này để làm dấu tích nhắc nhở, hay là để trừ sức lực cùng phép tắc mình, như

vi

LƯỢC DẪN

thể phe đạo lạc Phản giáo biến cải bịa đặt, và cắt nghĩa trở trêu như vậy đâu.

Bởi đó cho nên các thánh Sư trong Hội thánh dạy : Phép Bí tích Thánh Thể Đức Chúa Giêsu lập là để mà *Nối tiếp* cùng *Mở rộng sự Chúa đã giáng sinh* ra trong khắp hết thế gian, cho có đời này qua đời nọ ; và *cao rao* phép Bí tích cực thánh này là *chỉn thật* phương thể thờ phượng Đức Chúa Trời cho xứng đáng, cùng làm cho mọi lễ phép Hội thánh ra oai nghi rực rỡ, như mặt trời sáng giữa thế gian ; cũng là nơi trung tâm các thánh thông công, là chính chỗ cho Hội thánh khởi hoàn, Hội giao công và Hội luyện hình hòa hiệp cùng nhau cách rất lạ lùng.

II. — Đức Chúa Giêsu lập phép Bí tích Thánh Thể vì ba ý này : *Một là*, cho dâng nhớ công ơn Chúa đã chuộc tội chịu chết vì ta ; *Hai là*, cho dâng nên lương thực thiêng liêng nuôi linh hồn ta ; *Ba là*, cho dâng ở lại cùng ta cho đến tận thế.

Theo ý thứ nhứt, thì Chúa lập lễ Misa để cho ta nhớ cùng hưởng nhờ công ơn Người đã tế lễ mình trên Thánh Giá xưa. Vì vậy mà rày Hội thánh dạy phải năng xem lễ, và buộc đi xem lễ các ngày Chúa nhật cùng mấy ngày Lễ Cả.

Theo ý thứ hai, thì Chúa dùng bánh cùng rượu mà lập phép Bí tích này, là chỉ ý muốn nên của ăn thiêng liêng hầu đặng hiệp với ta cho tận tình chí thiết, cùng nuôi linh hồn ta cho đặng sống trong ơn nghĩa thánh ở đời này, mà sống miên trường đời sau. Vậy cho nên rày Hội thánh dạy phải rước lễ, và khuyên giục rước lễ hằng ngày nữa.

Theo ý thứ ba, thì Chúa muốn ở lại dưới thế này đêm ngày mà dạy dỗ, ủi an phù trì ta luôn, như thuở Người sống ở trong nước Giudêu xưa. Cho nên rày Hội thánh dạy để Minh Thánh Chúa trong các nhà thờ lớn nhỏ, và kêu mời ta đến viếng thăm châu Chúa ở đó.

Phải chỉ mọi người giáo hữu hiểu biết thánh trí và lòng khoan bác Chúa Cứu thế rất cao rộng trong phép Bí tích cực trọng này ! Phải chỉ mọi người trong bốn đạo ta đem lòng tin tưởng như thể ấy, thì đâu mà có trể nải đến đôi bỏ xem lễ, bỏ rước lễ, bỏ nhà thờ hiu quạnh như đã từng thấy bấy lâu nay !

Ấy bởi trước đã không nghe dạy cho đủ, cũng bởi sau rồi chẳng mộ nghe giảng, hay là đọc lại sách nào về phép Minh Thánh Chúa. Có khi lấy nê ít gặp được mấy thiên sách về đều ấy chẳng.

Nhơn gì lễ ấy tôi ước ao cho có thêm ít nhiều bài giảng giải về phép Thánh Thể Bí tích : riêng về lễ **Misa**, về sự **Rước lễ**, về sự **viếng Minh Thánh Chúa** ; cho nên tôi dọn sách nhỏ này, cho vừa đủ theo sức bốn đạo thường ; chia ra ba thiên ; mỗi thiên có hai phần.

Phần thứ nhứt dạy những điều phải tin về Lễ Misa, về sự rước lễ, về sự

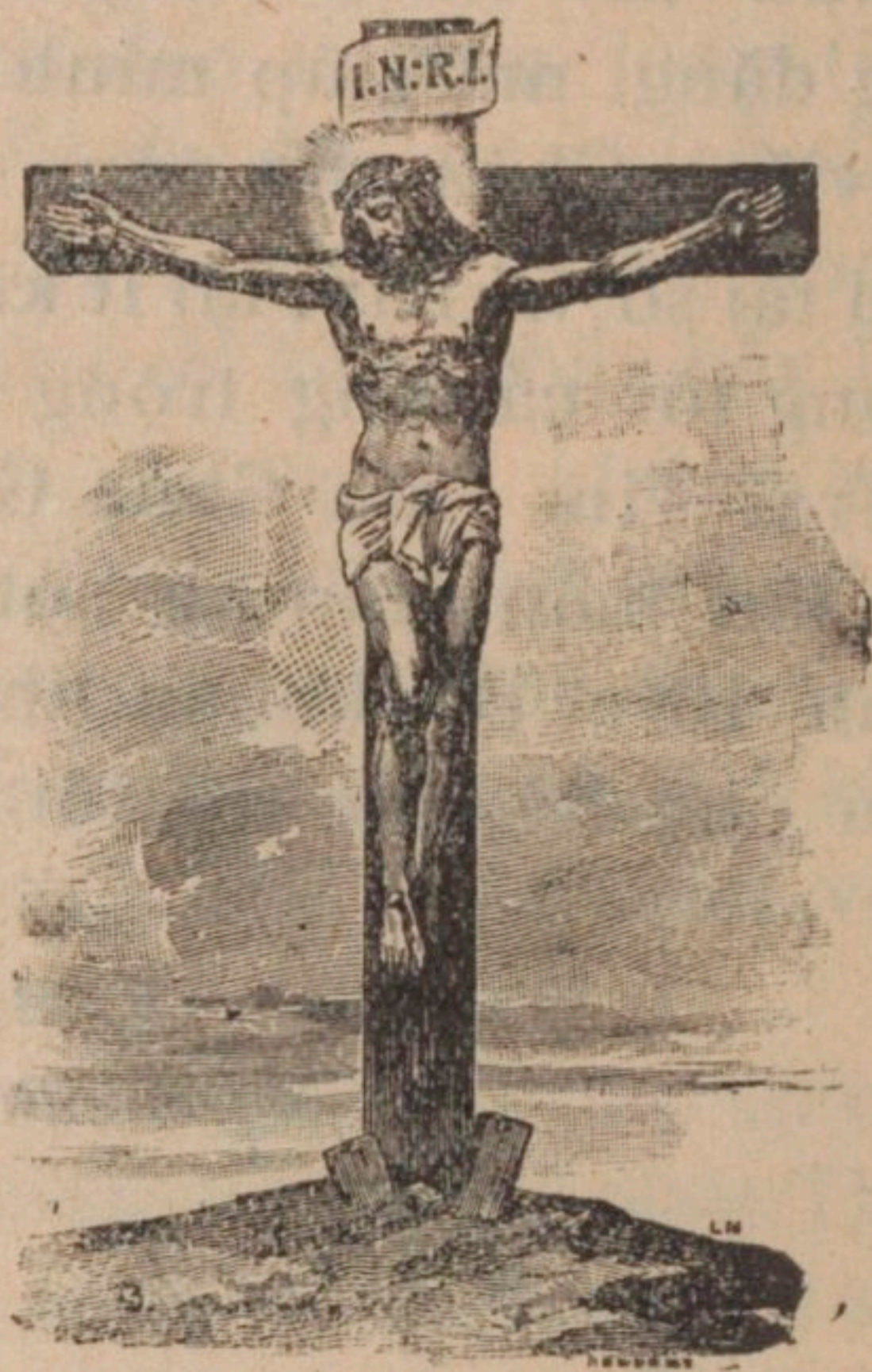
chầu Minh Thánh Chúa, theo đức tin trong Hội thánh và lý đoán các Thánh sư dạy xưa nay.

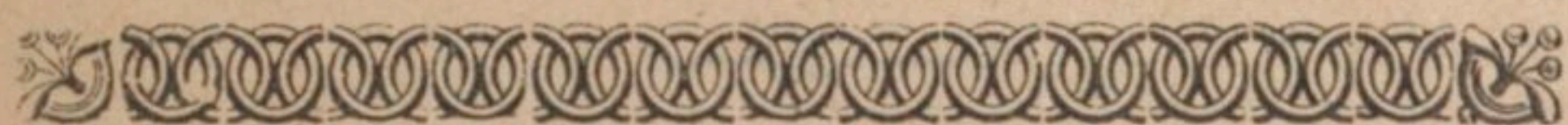
Phần thứ hai chỉ những kinh bổn đạo dùng đặng, mà giúp mình xem lễ, rước lễ, viếng Chúa cho nên.

Vốn tôi tài sơ trí bần, lại ít kính mến Chúa, song tôi cả lòng trông cậy Rất Thánh Trái Tim Đức Chúa Giêsu rất hơn từ lân mẫn thương xót tôi, và Rất thánh Đức Bà khoan hơn thay bầu chữa phù hộ chở che tôi.

F. B.

Mỹ-chánh 1938.

VỀ SỰ RƯỚC LỄ

PHẦN THỨ NHỨT

ĐOẠN THỨ NHỨT

**Đức Chúa Giêsu ngự thật
trong phép Thánh thể,
cho ta rước Người**

Muốn hiểu rõ sự rước lễ, thì trước hết phải tin Đ. C. Giêsu là ai, còn ngự thật trong phép Minh thánh Chúa chẳng.

Vậy cho nên :

I — Đ. C. Giêsu Kirixitô là Đức Chúa Trời Ngồi Hai giáng sanh làm người ta : Người vốn là Chúa trời, vì là Con một Đ. C. Cha hằng có từ thuở trước vô cùng ; đến sau mới xuống thế ra đời làm Con một rất thánh Nữ đồng trinh Maria, cho có xác thịt mà chuộc

tội loài người ta cùng ban sự sống thật cho các kẻ có lòng tôn kính Người.

Vậy Đ. C. Giêsu có hai tính, là tính Đ. C. Trời và tính loài người ta, mà kết hiệp thành một Ngôi thiên Chúa mà thôi là Ngôi thứ Hai.

Hai tính ấy hiệp làm một bền chắc chẳng hề lìa nhau bao giờ. Ông thánh Dionysiô cắt nghĩa rằng : « Sự thương yêu làm mỗi có sức hiệp cho liên lạc thiết cốt, kéo kẻ thương vào riết trong vật mến, mà làm cho cả hai thành như một vậy. Dưới thể này chẳng hề khi nào có một sự gì được Chúa thương mà làm nên sự lạ vậy bao giờ ; chẳng hề có người nào ái ân yêu mến đến đôi đặng kết hiệp làm một với nhau, như sự lạ Đ. C. Cha và Đ. C. Con trên trời vậy đâu. Mà lòng Đ. C. Trời thương yêu người ta quá đỗi, khẩn khít lạ lùng ; nên Chúa phải xuống dưới thể này mà kết hiệp với người ta làm một trong Ngôi mình ; là làm cho người ta

ra là Chúa trời thật, và Chúa trời cũng là người ta thật. Vì vậy mới nói được các sự thuộc về Đ. C. Trời cũng là của riêng cho người ta, và các sự riêng về phần người ta cũng là của Đ. C. Trời nữa. Cho nên Đấng mà thiên hạ thấy có ăn uống, nói thốt, đi đứng, làm lụng, chịu khó nhọc thuở xưa đó là Đ. C. Trời thật, đã mặc lấy tính người ta thật, cho được làm các việc theo bản tính người đời, mà thật là Đ. C. Trời Ngôi Hai cầm chính chỉ huy. »

Ấy là sự lạ lùng rất nên là lạ ! Ấy là sự thương yêu quá trí khôn lường !

Nhưng mà việc Chúa bày ra như kể sau này lại càng tỏ lòng mến thương và lạ lùng quá hơn nữa.

II. — Ngôi Hai xuống thế mặc tính loài người chẳng phải muốn ở đời một thuở và chuộc tội người ta cho rồi một lần thì thôi đâu ; cũng có ý ở luôn cho tới tận thế, — cho dựng ra vào giữa ta luôn như Cha lành với con

cái vậy, mà phù trợ đốc sức chống trả với ma quỷ thể gian xác thịt, theo lời Người phán tỏ tường rằng : *Nầy Tao ở cùng bay mọi ngày cho đến tận thể. (1) Tao sẽ rước lấy bay và ở với bay như Cha, và bay ăn ở với Tao như con cái vậy. (2)*

Vì tình ý ấy mà Đ. C. Giêsu trước khi chết, biết đã đến giờ lìa khỏi thể này mà về cùng Đ. C. Cha, song bởi muốn tỏ lòng thương yêu những kẻ thuộc về mình còn ở thể gian, cho hết thể thương, thì lập phép bí tích Thánh thể, (3) — mà ở cùng những kẻ ấy hôm sớm luôn, và cho những kẻ ấy được sự sống cùng được thêm nhiều hơn nữa. (4)

Trong sự giáng sanh, Chúa ẩn tính Đ. C. Trời theo xác thịt ; thể gian thuở ấy còn thấy còn nghe Người dặng. Song trong phép bí tích yêu dấu này,

(1) Matth. XXVIII. 20. — (2) II Cor. XVI, 18.
— (3) Joan. XIII. 1. — (4) Joan. X. 10.

tính Chúa Trời và tính người đều ăn cả và hai trong hình bánh rượu. Trong Phép mầu nhiệm trước Đ. C. Trời chịu lấy người ta trong cung lòng Chúa, là hiệp tính loài người ta với Ngôi thứ Hai ; còn trong phép mầu nhiệm sau này Chúa cho ta rước Người vào lòng mình, ngõ để hiệp làm một cùng Người cho thiết tình triêu mến, như chính Người phán dạy rằng : *Ai ăn mình Tao cùng uống Máu Tao thì nó ở trong Tao và Tao ở trong nó.* (1)

Ôi, có một mình Đ.C.Trời làm những sự lạ lùng, trí người ta suy chẳng thấu, trí thiên thần lượng cũng chẳng ra.

Đ. C. Giêsu muốn ở cùng loài người ta hôm sớm, đời nọ tới đời kia, và hiệp cùng hết mọi người ở khắp tứ phương, thì đã lập một phép Bí tích khác gọi là phép Truyền chức thánh, mà trao quờn ban phép cho các thánh Tông đồ, cho các Thầy cả, được làm việc của Người ;

(1) ib, VI. 57.

là làm lễ, đọc lời Người truyền cho bánh rượu trở nên Mình thánh Máu thánh Người như chính mình Người đã làm trong bữa ăn sau hết với các thánh ấy, rồi đi chịu nạn chịu chết.

Vậy mỗi khi Thầy cả làm lễ Misa, đọc lời truyền, liền có thật Đức Chúa Giêsu trong tay và ngự trên bàn thờ.

Các giáo hữu phải nghe lời Chúa và các thánh Tông đồ, mà đem lòng tin kính hẳn như vậy. Dầu bề ngoài mắt phàm hèn còn thấy cái hình giống in bánh lễ, mà dưới hình bánh rượu có thật là một Đ. C. Giêsu đã sinh trong máng cỏ, là Chúa Hai nhi Đức Mẹ bằng ẵm thuở xưa ; cũng là Chúa Giêsu làm công thợ ở thành Nadarét, ăn chay đền tội cho ta trên rừng ; cũng là Chúa Giêsu đi giảng dạy cùng làm phép lạ nhiều thứ như sách Êvang ghi truyền ; cũng là Chúa Giêsu chịu thương khó, chịu nạn chịu chết trên thánh giá ; cũng là Chúa Giêsu sống lại vinh hiển và lên

trời sáng láng, đang ngự bên hữu Đức Chúa Cha chuyển cầu riêng cho ta và chung cho cả và Hội thánh, ngày sau sẽ xuống lại phán xét kẻ sống và kẻ chết.

Ấy Đ. C. Giêsu Kirixitô là Đức Chúa Trời cao trọng phép tắc vô cùng đã muốn hạ mình xuống nơi trần thế như vậy, thật là thương quá hậu ; lại tàn hình tán nát mình trong hình bánh nhỏ mọn, cho đặt chen chút vào mà hiệp cùng con người như của ăn uống. Ấy thật là thương cho tới rốt cùng mà chớ.

Ta phải tin có thật vậy, vì lời Chúa phán tỏ tường rằng : *Tao nói thật, Tao nói thật cùng chúng bay, kẻ nào tin Tao thì được sự sống đời đời... Tao là bánh hằng sống bởi trời mà xuống. Hễ ai ăn bánh này thì được sống đời đời ; mà bánh Tao sẽ cho bay là thịt Tao, cho thể gian đang sống.* (1)

Ai trong giáo nhơn nghe Con Đức Chúa Trời ra đời phán dạy hẳn thể ấy

(1) Joan, VI. 57.

mà còn cứng lòng lạt dạ chẳng tin theo thì sao !

Người phàm trí dân muốn hiểu hết việc trên trời dưới đất sao đặng ?

Một phải nghe lời Chúa truyền và Hội thánh dạy mà tin : trong mỗi hình bánh lớn, mọn thể nào, đều có Đức Chúa Giêsu sống ngự trọn đó mà làm của lễ hi sinh tế dựng cho Đ. C. Trời, và nên lương thực nuôi linh hồn ta. Quả ứng lời thánh Moisen nói tiên tri cùng chúng dân rằng : *Chẳng có dân nào trọng đại mà có các thần mình thờ ở gần bên, như Chúa chúng ta ở kề mình .. vậy đâu.* (1).

Ấy vậy dầu ta chẳng thấy Đ. C. Giêsu hiện ra như ông thánh Tôma mặc lòng ; song mỗi mùa lễ, mỗi khi rước lễ, phải cứ theo đức tin mà thầm thí rằng : « Cúi đầu thân lạy Chúa : Hẳn thật Chúa là Chúa tôi cùng là Chúa Trời tôi. »

(1) Deut. IV. 7.

ĐOẠN THỨ HAI

**Rước lễ là lương thực
thiênng liêng cùng là thuốc giải
độc cho linh hồn.**

Đ. C. Giêsu lập phép Thánh thể có ý cho ta đừng quên công ơn Người đã chuộc tội chịu chết vì ta, cùng muốn nên lương thực mà nuôi linh hồn ta cho đừng sống trong ơn nghĩa thánh, đang khi còn ở đời tạm này, ngõ được trường thọ đời sau vô cùng.

I. — 1° Chính Chúa đã phán dạy sự ấy rõ ràng rằng : *Thịt Tao vốn thật là của ăn, và Máu Tao vốn thật là của uống.* (1) Mà trước nữa Chúa có lời quả quyết rằng : *Tao là bánh hằng sống. — Tao là bánh hằng sống bởi trời mà xuống.* (2).

Bởi đó cho nên, Chúa chẳng dùng vàng bạc hay là vật chất nào quý trọng

(1) Joan. VI, 56, — (2) ib.

mà lập phép Thánh thể ; chỉ dùng bánh dùng rượu mà lập thành cho ra Mình Máu Người mà thôi : ngõ cho ta thấy rõ ý Chúa muốn tàn mình ẩn trong hai món ấy, đặng nên của ăn của uống nuôi linh hồn ta ; vì chưng bánh rượu, cơm nước là vật cần dùng nuôi dưỡng mạng sống con người.

Đến giờ Chúa lập phép Thánh thể, thì Chúa cầm lấy bánh bột mì và rượu nho, làm phép cho trở nên Mình thánh Máu thánh Người, đoạn thì dạy các thánh Tông đồ rằng : *Bay hãy lãnh lấy mà ăn : Đây là Mình Tao. — Bay hết này hãy uống chén này : vì này là Máu Tao.* (1)

Vả lại Đ. C. Giêsu dạy đọc kinh Lạy Cha, thì có câu *Xin Cha cho chúng tôi rày hằng ngày dùng đủ*. Theo chính chữ là « xin cho chúng tôi bánh dụng thường bữa, » mà gần hết thấy các thánh Sư hiểu câu ấy chỉ về lương

(1) Matth. XXVI. 26, 27.

thực linh hồn là Minh Thánh Chúa, chớ chẳng phải nói về cơm nước cùng mọi vật thường dùng cho xác mà thôi đâu.

Còn Hội thánh có phán truyền trong Công đồng thành Florentia rằng : « Như của ăn của uống phần xác để dưỡng nuôi, thêm sức, bồi bổ thân xác cho mạnh khỏe là thể nào, thì phép Bí tích Thánh thể này làm cho sự sống thiêng liêng cũng một cách như vậy mà chớ. »

Vậy ta hãy giữ lời Chúa mượn tiếng thánh Sư Augutinô khuyên mời rằng : « Tao là của ăn nuôi những kẻ lớn, con hãy lớn và sẽ ăn Tao. » Lời ấy chỉ Chúa là Đấng mạnh mẽ phép tắc, chúng ta là kẻ yếu đuối, thì hãy tìm Chúa mà nương nhờ và sống theo Người luôn.

2° — Phép Minh Thánh Chúa chẳng những là của ăn nuôi dưỡng, mà cũng là thuốc mầu cứu chữa linh hồn và xác người giáo hữu nữa.

Thánh Công luận Tridentinô rao truyền phép Bí tích này «là thuốc giải độc, để tha tội nhẹ và ngăn ngừa kẻ vương phải tội trọng.» Ông thánh Inhaxiô Tử đạo gọi phép Thánh Thể là thuốc trường sanh cùng là thuốc khử độc cứu tử huân sanh, và cho sống luôn luôn trong Đ. C. Giêsu Kirixitô.»

Trong Sấm truyền cũ di tích người ta đang khiêng đám xác, xảy thấy quân cướp kéo qua ngã đó, bèn quăng tử thi nhằm huyết mã thánh tiên tri Êliden mà chạy. Xác ấy rớt đụng cốt ông thánh tiên tri, tức thì liền hồi dương chỗi dậy. — Đ. C. Giêsu đưa tay đá đến quan tài con trai bà góa thành Naim, nó liền sống lại, lồm cồm dậy ra ngoài. — Chúa liếc qua ngó ông thánh Phêrô một cái, làm cho thánh ấy động tới tâm mà khóc lóc ăn năn cho đến trọn đời. Phương chi khi rước trót hết Đ. C. Giêsu vào lòng! Biết là bao nhiêu người đụng tới xác thịt Chúa

mà được trở nên lương thiện thống
tình kính mến, ái mộ đáng lành, hứng
vui những sự trên trời !

— Bằng về ơn cho phần xác : như
thể tai nạn tật nguyên bệnh hoạn ; thì
hãy nhớ lại tích bà đau ốm lâu năm
có rờ tới chéo áo Chúa mà thôi liền
thuyên bệnh ; kẻ dai nhờ chút nước
miếng Chúa xúc trên mắt, tức thì sáng
lại thấy rõ... Há Minh thánh Máu thánh
Chúa chẳng là linh thiêng phép tắc
như vậy sao ? Ông thánh Grêgôriô
Nadiansênô thuật lại, nói cha ruột
người đang làm xung hấp hối, nhờ
rước lễ mà sống lại ngay. Bà thánh
Têrêsa Avila quả quyết : hễ lần nào
người chịu ơn trọng thì những cơn
đau hành hung trong mình biến mất hết.

Bởi vậy cho nên thuở đầu tiên Hội
thánh cho rước lễ nhiều lần trong
ngày ; rày buộc phải cho kẻ liệt lão
chịu Minh thánh Chúa như của ăn hành
lý : vì phải cần nhờ phép Thánh Thể

như ăn uống nuôi mình, và như thuốc
linh đơn cứu tử hườn sinh.

II. — Rước lễ là đi gì. — Nếu ta
hiểu rõ thánh ý Đ. C. Giêsu khi lập
phép Thánh thể như mới phân giải
trước đây thì sinh lòng ái mộ ước ao
sự rước lễ rồi ; song đây muốn tỏ vẽ
thêm đôi điều cho cặn kẽ :

Rước lễ là rước Mình thánh Máu
thánh cùng linh hồn Đ. C. Giêsu và
tính Đ. C. Trời ngự thật trong hình
bánh. Nghĩa là rước Đ. C. Giêsu Kiri-
xitô có tính Chúa Trời và tính người
ta còn sống thật, mà ăn mình trong
hình bánh.

Đ. C. Giêsu ấy là Đấng xưa đã xuống
thai trong lòng Đức Bà Maria đồng
trình, đã sinh trong hang đá, đã đi
giảng dạy thiên hạ, đã chịu nạn chịu
chết rồi sống lại lên trời, đang ngự
bên hữu Đ. C. Cha cùng ở ẩn trong
phép Thánh thể.

Vậy 1° rước lễ chẳng phải là chịu ơn Chúa như trong mấy phép bí tích kia mà thôi đâu, song là rước chính Chúa là Chủ ban mọi ơn thánh sủng cho linh hồn và xác ta.

Khi chịu phép Rửa tội cùng những khi được ơn nghĩa Chúa lại, thì ta có ơn Đ. C. Giêsu làm sự sống thiêng liêng cho đặng sống thật đời sau vô cùng. Còn khi rước lễ thì là Đức Chúa Giêsu chúc làm lương thực nuôi dưỡng và bổ sức mạnh sự sống thiêng liêng ấy, cho ta kết hiệp với Chúa, cho ta đầy no ơn phước về phần hồn và phần xác, và đặng sự an ủi phần chấn trong cơn khốn khó. Ấy rước lễ thật là cao trọng lạ lùng, vì được Chúa Giêsu Cứu thế tới hiệp cùng mình mà nuôi dưỡng ấp yêu chí thiết !

2° Chính sự chịu lễ là rước Mình cùng Máu Đ. C. Giêsu về tính người ta, mà bởi vì Đ. C. Giêsu vốn là Đức Chúa Trời Ngôi thứ Hai, thì chịu lễ

cũng dạng tính Đ. C. Trời nữa, mà lại có Đ. C. Trời Ba ngôi chúc. Vì chưng Ba Ngôi hằng liên lạc chẳng hề lìa nhau : hễ có một Ngôi ở đâu, thì phải có hai Ngôi kia ở đó. Cho nên rước lễ là rước Đ. C. Con làm Người thì cũng rước Đ. C. Cha và Đ. C. T. Thần nữa. Đ. C. Giêsu phán rằng : *Nếu ai kính mến Tao, thì sẽ giữ lời Tao, và Cha Tao sẽ yêu dấu nó, lại Ta sẽ đến cùng nó và sẽ ở lại trong lòng nó.* (1)

Khi ta có ơn nghĩa thánh thì có ơn Đ. C. Trời Ba Ngôi rồi, song le khi rước lễ Đ. C. Trời Ba Ngôi ở cùng ta theo tình nghĩa riêng, là vì khi ấy ta được hiệp cách tự nhiên với Chúa Ngôi Hai giáng sanh ; mà Ba Ngôi hằng ở trong Chúa Giáng sanh, thì cũng kết hiệp cùng ta và mến thương ta là phần thân thể với Chúa Ngôi Hai ra đời. Ôi ! phước rất lạ lòng ! Phước

(1) Joan. XIV. 23.

trọng vô cùng là con nhà đạo chánh
có Chúa cả Ba Ngôi trong mình !

Mà cho đặng hưởng phước cực trọng
ấy, thì chúng ta phải ra công lợi dụng
bánh thường sinh Chúa ban xuống cho
ta đó.

Bà thánh Gioan Chantal hỏi ông
thánh Phanxicô Salêdiô về sự lợi dụng
tiêu tan thiêng liêng trong sự rước lễ
là làm sao, thì thánh sư dạy rằng :
« Như thể đồ ăn vô bụng rồi thì tiêu
hóa ra mà thông lang trong mọi phần
thân thể mới bổ dưỡng xác là làm sao,
thì những kẻ rước Đ. C. Giêsu làm của
ăn cho mình, cũng phải lo cho của
thiên thiêng ấy thông lưu khắp tứ chi
bá hài xác và hồn như làm vậy : Lo
cho có Chúa Kirixitô trong đầu, trong
trái tim, trong ngực, trong con mắt,
trong tay chơn, trong lưỡi, trong lỗ tai;
bầu cho Người sửa hết mọi sự, lọc lừa
cho trong sạch hết, hãm dẹp hết mọi
tính xấu, bổ dưỡng cho tốt tươi mọi

đều : Cho phải là Chúa Giêsu thương mến trong trái tim ta, Chúa Giêsu nghe hiểu trong đầu óc ta, Chúa Giêsu thúc giục trong ngực ta, Chúa Giêsu coi xem trong con người mắt ta, Chúa Giêsu nói năng trong lưỡi ta, Chúa Giêsu làm hết mọi sự trong ta như vậy mà chớ.»

Có vậy, thì quả ứng lời sách Gương phước rằng : Ở cùng Đ. C. Giêsu, đó là thiên đàng dưới hạ thế !! (II Imit. VIII.

ĐOẠN THỨ BA

Rước lễ nên đặng những ích nào.

Kẻ rước lễ là rước Đức Chúa Giêsu sống thật thì được mọi phước đức ; song tóm lại 5 điều này : *một là*, đặng hiệp làm một cùng Chúa ; *hai là*, thêm ơn trọng Chúa trong ta ; *ba là*, đặng khỏi tội nhẹ ; *bốn là*, bớt những tình tư dục ; *năm là*, đặng dấu thật ngày sau sẽ hưởng phước đời đời.

Những ơn ích ấy làm cho kẻ rước lễ ăn ở xứng đối với Đ. C. Trời, với người ta nữa.

I. Hiệp làm một cùng Đ. Chúa Giêsu. Sự kết hiệp cùng Chúa nói đây là đều thật, chẳng phải theo nghĩa bóng dâu, và có hai cách, là kết hiệp thật tự nhiên và kết hiệp thiêng liêng.

1° — *Hiệp với Chúa tự nhiên, thật sự*, vì rước lễ là như yến tiệc thánh có thịt máu Chúa làm của ăn của uống cho

mình. Mà hễ đồ ăn của uống thì nhập vô trong mình kẻ ăn uống. Vì vậy sự kết hiệp này keo sơn thắm thía, đến đôi ông thánh Cyrillo Hiêrosolytano nói « ta rước lễ thì hóa nên đồng xác đồng máu cùng Chúa Kirixitô ». Ông thánh Cyrillo Alexandrino dùng ví dụ hai bánh sáp nấu chảy xâu chung lại thành một nan, mà cắt nghĩa sự kết hiệp này. Ông thánh Bonaventura cắt nghĩa sự hiệp ấy thế này : « Như của ăn vô trong mình hiệp với xương thịt người ta là thể nào, thì phép Thánh Thể đổi ta ra giống trong Đ. C. Giêsu là thể ấy »

2° — Mà khi hình bánh đã rước vào lòng tan hết thì chẳng còn sự kết hiệp tự nhiên ấy, còn lại sự hiệp *thiêng liêng và mẫu nhiệm* ; kết hiệp cách này là linh hồn Đ. C. Giêsu hiệp với linh hồn ta, làm cho ta thông phần cùng ơn thánh cùng các nhơn đức Chúa, cách nọ thế kia ; lại ban ơn giúp nhiều hơn, thần hiệu hơn, cứ làm theo ơn phước

bởi sự rước lễ thật. Có lời Chúa phán rằng : *Ai ăn Mình Tao cùng uống Máu Tao, thì nó ở trong Tao và Tao ở trong nó.* (1) Cho đến chừng kẻ ấy phạm tội trọng nào, mất lòng Chúa ; từ khi ấy chẳng còn ơn nghĩa gì cùng Chúa mình nữa.

3° — Bao lâu còn hình bánh trong lòng kẻ rước lễ, (2) thì Đ. C. Giêsu có mặt tại đó như trong nhà tạm vậy. Mà chẳng phải Chúa ngự đứngưng vô sự vậy thôi, song cứ làm việc trong kẻ ấy như thưở xưa khi Chúa còn ở đời đã dùng xác và linh hồn mình mà thờ phượng, cảm đội, phật tạ Đ. C. Cha và cầu nguyện cho người ta. — Vậy khi ta rước lễ, hãy chung cùng với Chúa Giêsu đang ngự trong ta, mà hiệp tình kính lạy, thở than, cảm tạ, cầu khẩn cùng Đ. C. Trời Ba ngôi.

(1) Joan. VI, 57.

(2) Hình bánh bốn đạo rước nửa giờ mới tan hết.

Ôi, Đấng lòng tôi triu mến hiệp làm một cùng tôi và tôi được kết hiệp cùng Người !

II. — Thêm ơn trọng Chúa. Tiếng ơn trọng đây hiểu riêng về ơn *nghĩa thánh*, là ơn cần kíp cho được rồi linh hồn cùng cần cho dặng chịu lễ nên. Thứ ơn này được ở bền đỗ trong linh hồn luôn và đơm thêm mãi cho tới chết. Lại mỗi lần có thêm ơn trọng ấy dầu một ít mà thôi thì cũng sanh công cao, lên một bậc vang hiển phước lộc trên trời đời đời, và làm cho mình biết cùng mến Chúa hơn, yêu người nhiều hơn.

Vậy thì mỗi lần rước lễ, có thêm ơn nghĩa luôn. — Đã hay, mỗi một việc lành, mỗi kinh nguyện, mỗi việc lành đều có thêm ơn nghĩa hết thấy. Song chẳng có việc lành phước đức nào, hay là phép bí tích nào được thêm ơn nghĩa thánh cho bằng việc này, vì khi rước lễ có chính mình Đ. C. Giêsu tới

bổ dưỡng sự sống linh hồn, cùng tuân
ơn phước cho gọi nhuần linh hồn ta.

Lại thêm ơn giúp, là soi trí mở lòng
kẻ rước lễ cho biết tốt xấu, và hứng
vui ái mộ việc lành. Các thánh sư sánh
phép Thánh thể như manna xưa : đủ
mọi mùi mĩ vị, lại có sức nuôi dưỡng ;
cho nên mỗi khi làm phép Mình Thánh
Chúa phải hát câu này luôn : « Chúa đã
lấy bánh bởi trời mà phát cho pho kẻ
ấy, mà bánh ấy có đủ hết mọi sự khoái
lạc phỉ lòng. » (1)

Song thấy bộ chẳng mấy kẻ lo hưởng
trọn ơn trọng rước lễ, hoặc tại tư
tưởng sự gì, chớ không chỉ lo tới Chúa
Giêsu có mặt trong mình, hoặc cố tình
ái yêu hơn vật hơn muốn ném của
trên trời ; có khi cũng bởi xác liệt
nhược, thì linh hồn chẳng được tho
thời mà bay liệng lên cùng Chúa.

III — Tha tội nhẹ, hoặc những tội
mới phạm trước khi rước lễ, hoặc

(1) Sap. XVI, 20.

những tội cũ lâu, miễn là chẳng còn lòng ưa nó nữa và ăn năn cách chẳng trọn. Hội thánh dạy rằng: « Phép Thánh thể là thuốc giải độc chữa ta khỏi các tội nhẹ quen phạm hằng ngày, và giữ ta kéo sa phạm tội trọng. » Lại bởi phép Thánh thể là của ăn thiêng liêng thì có tánh bổ dưỡng, sửa lại sức lao tổn mệt nhọc thường ngày bởi những tội nhẹ mà ra.

Như vậy, kẻ nào thấy mình có tội nhẹ mà bỏ rước lễ, hay là bối rối âu lo, thì uổng lắm, đáng tiếc tới chừng nào.

Bằng về tội trọng chưa ăn năn đủ mà cả lòng rước lễ, thì chẳng khỏi mà lại phạm tội thêm là phạm sự thánh, vì phép Mình Thánh Chúa là phép Bí tích kẻ sống, để cho kẻ có ơn nghĩa rồi mới nên chịu mà thôi.

IV — Bớt những tình tư dục.
Tình tư dục là những sự cảm dỗ về đàng trái xác thịt, hay là các tính nết

xấu khác, như mê tham tiền tài, chức quờn, hờn giận, nóng nảy, biếng nhác trẽ nải niềm bồn phận, lo ra, co cú...

Ơn nghĩa thánh được giảm bớt sức hăn hái tính xấu, chớ chẳng phá dứt đâu ; phải nhờ rước lễ tiếp nữa mới có thêm sức hiệu nghiệm.

Bởi đó cho nên các đứng thông lý đoán quả quyết ơn rước lễ được giảm hay là trệt hạ tính nết xôn xao hăn nồng, cùng sửa lòng cho êm dịu....

Ông thánh Tôma thánh sư nói : « Dầu phép Thánh thể chẳng phá tuyệt tình tư dục mặc lòng, chớ cũng giảm lực các ý trái trong mình, khử nó cho càng ngày càng ra yếu sức hơn. » Dầu có tính nết xấu thể nào, nếu mà dọn mình rước lễ cho nên hoải, thì sao sao cũng sanh thêm sức lực mà chống cự lại nổi. Ông thánh Bênadô nói cùng các thầy dòng rằng : « Nếu ai trong các thầy rày thấy mình chẳng hay theo

tình nóng nảy, phân bì, dâm dục và các tính nết xấu khác như thuở trước, thì phải cảm tạ đội ơn Minh thánh Máu thánh Đ. C. Giêsu, vì ơn phép Thánh thể đã làm bấy nhiêu sự ấy mà chớ. »

Thường ta chẳng được thấy những ơn ấy lúc bây giờ, song có dự sẵn phòng khi nổi cơn cảm dỗ bất thường mà chớ.

Có khi chính ngày chịu lễ lại bị cảm dỗ khuấy khóa hơn : bắt nổi nóng nhiều khi, lỗi đức thương yêu hơn. Do là tại quỉ muốn khuấy rối ta trong ngày phước trọng, cho mất hay là bớt nhờ lộc bởi việc ấy ; cũng tại mình hơi hổng không cầm trí tỉnh tâm mà tưởng tới Chúa ; hoặc tại có lòng phô trương hãnh hưởng thể nào .. Song le dầu có làm sao, chớ khá sồn lòng, hãy hạ mình mà đổ thừa tại tính hèn hạ yếu đuối mình, rồi bằng an nhin nhục cùng than phiền với Chúa mà thôi.

V. — **Nên của cầm cho ngày sau**
đặng hưởng phước đời đời, như
lời Chúa xuống thế phán rằng : *Hễ ai*
ăn thịt Tao cùng uống Máu Tao, thì
nó đặng sự sống đời đời, và đến ngày
tận thế Tao sẽ cho nó sống lại. (1) Còn
Hội thánh rao truyền phép bí tích này
« là của cầm cố cho được vững chắc
sự vang hiển đời sau và hưởng phước
vô cùng. » (Conc. Trid.)

Những lời ấy chỉ tỏ kẻ rước lễ nên
thì được thêm lòng trông cậy vững
vàng linh hồn mình sẽ được lên trời ;
còn xác tới ngày tận thế sẽ sống lại
sáng láng hiệp với linh hồn tốt lành :
bởi vì xác kẻ chịu lễ có hiệp cùng xác
thịt Chúa Kirixitô, thì lẽ nào mà chẳng
được thông phần sống lại vinh hiển
với sao ?

Một đức Hồng y làm thầy lý đoán (2)
cắt nghĩa đều ấy thế này : « Đ. C. Giêsu

(1) Joan. VI. 55. — (2) Card. Franzelin.

Kirixitô nhìn nhận xương thịt những kẻ rước Người như là phần xương thịt mình bởi có dính đụng tới xác thánh mình xưa. Đã hay khi ta có ơn nghĩa, thì ta là đền thờ Đ. C. Thánh Thần, thân thể ta đã là thân thể Chúa Kirixitô rồi. Song phải nhờ rước lễ thì sự kết hiệp mẫu nhiệm trong xác ta đó mới nở nang, đều đặn, đầy đủ. Sự rước lễ in vào trong các phần thân thể ta con dấu thân thiết huyền thức với xác Đ. C. Giêsu, và khắc ra nhản hiệu riêng choặng phần phước sống lại vang hiên. Xác thịt nào được ấp yêu ân ái với Chúa thể ấy, nỡ nào Chúa bỏ cho rứt nát luôn dưới đất đời đời hay sao ? »

Ấy vậy, ở giáo nhơn, hãy lấy lòng tin vững vàng mà tỉnh thức, chực chờ choặng rước lễ thường ngày.

ĐOẠN THỨ BỐN.

Về những sự làm ngăn trở
rước lễ nên.

Phép Minh thánh Chúa rất linh
thiêng hiệu nghiệm, là thể ấy, mà
không thấy mấy ai đều đặn như vậy ;
là tại mình mắc ngăn trở nào mà chớ.

Những sự ngăn trở thường hơn, là
lòng còn ư tội, ý tứ chẳng ngay lành,
bê trễ dọn mình và cảm ơn theo sức.

1. — **Sự ngăn trở thứ nhất là tội :**
tội trọng tội nhẹ. — 1° *Về tội nhẹ.* Còn
mắc tội nhẹ mà đi rước lễ, thì chẳng
phạm sự thánh đâu, song giảm bớt ích
trọng là bao nhiêu thì tùy theo tội nhẹ
phạm bởi tính yếu đuối hay là bởi
cố tình.

Bởi yếu đuối là khi mình có phạm
thật, song như xảy tới mau không kịp
định tính cho hẳn, hay là chưa muốn
cho trọn, rồi thì bắt buồn đều vụn
dại ấy.

Còn cổ tình là kịp suy kịp nhớ đủ, mà cũng cứ phạm; phạm rồi cũng không lo buồn tới, nhứt là những tội quen.

Hai thứ tội nhẹ ấy, dầu là tội quen sa phạm thường, song chẳng làm cho phạm sự thánh đâu; cũng rước lễ nên nữa.

Nhưng mà phải biết: hễ là tội, dầu nhẹ, thì là xấu luôn; vì phạm đến Đức Chúa Trời chí thánh, và hại linh hồn cách này thế khác chẳng khỏi, nên đáng ăn năn chê ghét.

Dầu vậy mặc lòng, nếu lấy nề mình có tội nhẹ mà bỏ rước lễ thường, thì rất đáng tiếc, lại mất nhiều ơn trọng bởi đó mà ra. Sách Gương phước nói về sự ấy rằng: « Nay bị cái này mà bỏ không rước lễ, có khi mai phải cái khác nặng hơn: Như vậy thì có lẽ ngưng lâu ngày; mà hễ càng lâu chừng nào thì càng không xứng đáng chừng nầy. » (1)

(1) IV. Imit. X. 4.

Ông thánh Augutinô nói « tội nhẹ chẳng ngăn cản ta đi chịu lễ, nhưng rồi lại nói những tội nhẹ là phung đon khó chịu lắm. »

Ông thánh Bonaventura biểu đừng đi rước lễ nguội lạnh, mà lại căn dặn rằng : « Anh em dầu nguội lạnh trể nải, cũng cứ đi rước lễ. »

Song nếu còn giữ lòng yêu tội nhẹ mà đi rước lễ, thì bớt nhiều ơn trọng.

Tuy là ơn ích bởi sự rước lễ thì bội nhiều và mạnh mẽ lắm chực, mà còn tự lòng dính bén sự xấu, thì sao cũng ngăn cản kéo ơn Chúa sanh lời lỗi trong linh hồn chẳng sai.

Vậy ta phải giữ lời thánh kinh nói Đ. C. Trời đứng chực kêu cửa linh hồn ta mà rằng : *Tao đứng kêu cửa*, (1) thì ta là kẻ rước lễ phải lo mở rộng cho Chúa ngự vào, đừng để điều gì cản trở. — Khi Đ. C. Giêsu toan cho thánh Ladarô chôn rồi dựng sống lại, thì bảo

(1) Sto... et pulso. apoc. III. 20.

bà chị thánh hơn ấy rằng : *Hãy cất lấy hoàn đá đi.* Hoàn đá đây có nghĩa thiêng liêng là lòng, ưa theo tính hư nết xấu nào ; nên phải cất dẹp cho Chúa vào mà ban ơn phù trợ cho nhiều nữa.

Phải nhớ ơn chịu lễ mình chứa đầy bao nhiêu tại cái lương, cái gia mình đã sắm là bao lớn. Mà cái lương ấy là lòng chê ghét tội, cùng sự nong trang chứa bỏ nó là bao nhiêu mà chớ.

2° *Về tội trọng.* Nếu tội nhẹ mất lòng Chúa và truất bớt ơn ích rước lễ là thể ấy, thì hưởng chi là tội trọng, nó báo hại ta và phạm đến Chúa Trời biết là dường nào ! Nhưng kể mắc tội trọng mà cả lòng đi rước lễ, thì thật có Đ. C. Giêsu Kirixitô theo hình bánh mà vào lòng nó, song nó chẳng những không được ơn nào hết, mà lại mắc tội phản thần, tặc tử, nộp Chúa cho ma quỷ đang hành trị trong mình ; chẳng phải tội đồng dân với Giuda xưa sao ?

Khi phạm các thứ tội trọng khác là sắp cất xây lưng cho Chúa mà theo ma quỷ; ưng nhận quỷ cai trị trong lòng mình, là nghịch tặc xấu lắm rồi; còn rước lễ phạm sự thánh là xô đùa Đ. C. Giêsu Cứu thế vào trong mình mà nộp cho ma quỷ ở đó, thì chẳng phải là quái gở, là phạm thượng quá lắm sao?

Ông thánh Phêrô Kim Ngôn nhớ tới thứ tội ấy thì than khóc lớn rằng : « Ở Chúa Trời hằng sống ! Lòng Chúa thương người ta dặc đem Chúa đi cho tới đâu ? Có phải đem xuống tới máng cỏ hèn mà thôi sao ? Có phải đem treo Chúa trên núi Calavariô rồi thì thôi chăng ? Ôi ôi, lòng thương dặc Chúa xuống sâu hơn nữa : là cho tới lòng của người bị quỷ Satan cai trị đó ! Mà Chúa là Chúa Trời phép tắc vô cùng, hằng sống hằng trị đời đời mà phải bị bắt nhận vào, ở trong linh hồn tội lụy là nước quỷ, là chỗ nó tung hoành hung dữ. »

Hỡi bọn đạo mắc tội phạm sự thánh, hãy nghe lời thánh Gióp là người rất hiền lành mà cất tiếng chúc dữ cho người rằng : *Cái bánh ấy vô trong bụng người, sẽ tan ra làm mật độc của rắn mắng xà mà báo hại người !*

Mắc tội phạm sự thánh thật, là khi biết chắc mình có tội trọng nào mà chưa muốn hối cải, hoặc giấu trong tòa cáo giải, và cả lòng đi chịu lễ.

Nhược bằng là tội trọng thật mà quên sót khi xưng tội, hay là tội tư tưởng ước ao, mà mình không chắc có dám phạm chẳng, thì nên đi rước lễ ; chẳng phải là liệu mình phạm sự thánh đâu.

II. — Sự ngăn trở thứ hai, là thiếu ý ngay lành. Đi rước lễ là làm việc lành nhứt hảo lắm chúc. Song thương hỡi, kẻ nghịch thù linh hồn hằng rình mò phá hại, lại thêm tính người ta hay đổi dời nhẹ dạ, được đổi ý nọ, bắt lấy ý khác : làm việc lành mà có ý chẳng lành.

Chúa chẳng kéo cân coi việc nặng nhẹ nhiều ít, chỉ coi ý tứ của người làm việc là thế nào mà thôi, nên Chúa ra đời dùng ví dụ con mắt mà nói tới ý ngay gian thế này : *Cái đèn soi xác mày là con mắt mày. Nếu con mắt ngay thì cả xác mày sẽ đặng sáng. Nhược bằng con mắt gian tà, thì cả vạ xác mày sẽ phải tối tăm u ám.* (1)

Bởi đó cho nên Hội thánh ra điều luật buộc kẻ muốn đi rước lễ thường ngày cũng phải có ý ngay lành, sốt sắng.

Theo ý ngay lành, thì chẳng phải đi rước lễ theo chừng, theo thói quen, không có ý muốn khoe khoan hay là kiếm sự vui sướng chi trong lòng. Còn theo ý kẻ nọ người kia kéo bị rầy, tỏ mình hơn đức hay là vì ý hèn nào khác, là những ý bởi tính kiêu căng, khoẻ trẻ, thì đâu có đẹp lòng Đấng đã hạ mình khiêm ti ẩn ánh trong hình bánh nhỏ mọn...

(1) Matth. VI. 22, 23.

Có ý sốt sắng là rước lễ vì Đ. Chúa Trời mà thôi : là cho đặng kính mến Chúa, cho được ơn được sức trong linh hồn, cho bà con nào trở lại giữ đạo nên, cho khỏi sa theo thế tục ; cho mình có lòng sốt sắng, lánh chừa tội nhẹ, bỏ tính nết xấu nào, tập hơn đức nào, sống lành chết bằng an trong Chúa.

Hễ ý càng ngay lành trọn hảo chừng nào trong khi rước lễ, thì càng thêm lời lãi thiêng liêng cho mình là chừng ấy.

Nếu đi rước lễ mà chẳng có ý lành nào, có khi cũng để chen vào một hai sự tư tưởng bất ngay như kể trên, thì cũng chưa phải là tội trọng, nên chẳng có phạm sự thánh ; song phải sợ dùng ơn Chúa cách sơ lược lếu láo. Nếu cứ vậy mãi, thì e lần lần bớt lòng kính sợ Đ. C. Trời, và nhàm lờn sự thánh, mà sanh cơ cho mình đã thêm ơn trọng rước lễ rồi hại đến sự sống thiêng liêng của mình.

Ấy vậy phải cẩn thận dè giữ cho khỏi rước lễ nguội lạnh bởi tại lỗi mình chẳng.

III — Sự ngăn trở thứ ba, lại trề bỏ dọn mình rước lễ và cảm ơn cho phải phép.

Cất dẹp những điều ngăn trở kéo rước lễ nên mà thôi thì chưa đủ, còn phải làm việc lành phước đức cho đặn trau dồi linh hồn mình hầu đặn rước Chúa. Vậy hãy cầm lòng cầm trí năng nhớ Đ. C. Giêsu hòng ngự đến với mình, và làm các việc cho tử tế vì ý ấy. Rước lễ rồi lo cảm ơn đáp miễn lại cho tận tình, và than thở với Chúa cùng nghe Chúa phán lại ..

Sự dọn mình trước và cảm ơn sau cũng là phương thế cho được ơn ích bởi sự rước lễ nên, như sẽ dạy trong hai đoạn sau này.

ĐOẠN THỨ NĂM

Về sự dọn mình rước lễ cho nên.

Có luật buộc rước lễ, mà phải rước lễ nên nữa.

Cho dâng rước lễ nên thì phải dọn mình về phần hồn và về phần xác, theo lời trong Êvang nói Đ.C. Giêsu biểu các thánh Tông đồ rằng : *Bay hãy đi dọn lễ Phanxica cho chúng Ta ăn. Hai người môn đệ vâng lời liền đi, thì đã gặp mọi sự như Người đã chỉ và đã dọn lễ Phanxica. (Luc. XXII. 8. 13.)*

Dọn rước lễ có hai chận, là dọn mình xa và dọn mình gần.

I. — Dọn mình xa, là ăn ở ngay lành thường ngày và chẳng có tội gì trọng. Dọn mình cách này chẳng khác chi là dọn nhà cho Chúa ăn tiệc khi lập phép Thánh thể, hay là sắm áo lễ phép cho dâng ăn đám cưới trong đền vua.

Trong các việc dọn mình xa thì phải kể sự xưng tội. Song le cần kíp phải

xưng tội là khi biết mình đang mắc tội trong thật mà thôi. Nếu là tội trong mà quên thật khi xưng tội, thì đi rước lễ lần này cũng đặng nữa. Bằng về tội nhẹ, dầu tội mới phạm dầu lâu, thì chẳng có luật buộc xưng tội ấy mới nên rước lễ đâu.

Nếu muốn nhờ phép Giải tội như là việc lành cho đặng dọn mình chịu lễ, thì lại thêm ích nữa, song phải có lòng ăn năn chê ghét, cùng *ra sức* sửa tính nết xấu.

Nói *ra sức*, chỉ nghĩa là chịu khó bỏ tính nọ thói kia. Ví dụ sự nhẹ dạ dễ trí tư tưởng đông dài, trễ bỏ việc bổn phận, ở cứng cỏi, kiêu căng... Dầu những lỗi ấy còn trở đi trở lại cho tới chết, mà mình cứ dốc bỏ, thì Chúa cũng chăm công cho và vui lòng hiệp cùng với nữa.

2° Rửa linh hồn cho sạch rồi, còn phải trau giồi, chun dọn nghi tiết cho đẹp mắt Chúa khi ngự đến.

Nếu mà chưa làm việc lành nào, chẳng có nhơn đức nào mà giới thiệu, thì ít là làm ăn chín chắn mà dựng cho Chúa, hay là làm việc bốn phần đọc kinh cầu nguyện hôm sớm cẩn thận hơn.

Mỗi lần rước lễ, phải cầm trí theo ý chỉ Chúa : Tin mình đi rước Chúa ngự tới, thì lẽ đâu đem trí tư tưởng những điều vô lối, lo tới việc bao lao — Muốn dễ cầm trí trước và sau khi rước lễ, thì hãy quen biết hồi tâm khi đọc kinh cầu nguyện. Ôi, biết đã mấy lần đọc kinh xem lễ rồi, phải trách mình xem lễ, đọc kinh cả mùa mà như không ! Có bữa rước lễ rồi cũng vậy !

Lại hãy cầm lòng theo Đ. C. Giêsu. Lòng Chúa thì chẳng dính bén nhơn vật đời này, chỉ mến yêu hiệp cùng Đức C. Cha, và đoái đến phần rỗi người ta. Xét tới nữa, thì thấy trong phép Thánh thể Đ. C. Giêsu không giữ lấy cho mình vật gì hết, trừ ra sự cần là chút hình bánh, mà tỏ dấu nhiệm bề ngoài cho

người ta nhìn biết có Chúa thật còn sống ngự đó mà thôi.

Vậy kẻ muốn rước lễ cho được ích, thì ra sức rửa lòng cho hết những điều mơ tưởng, ham hố của cải phàm trần. Lòng trống sạch phù vân mới chứa đầy của trên trời.

Ông thánh Augutinô nói rằng : « Nếu con biết có quan khách lớn tới đỗ nhà mình, mà trong nhà có mấy món đồ trái con mắt nhà quan, thì làm sao con cũng lo khuôn dẹp hết, kéo dề treo ngoài, e người khó chịu. » Cũng một lẽ ấy, khi ta toan rước Đ. C. Giêsu, thì phải dũa bỏ những tình ý chẳng thanh mới là đẹp lòng Người. Ông thánh Ligorio kết lời thề này : « Kẻ ước ao rước lễ thường, thì phải để lòng trống, đừng giữ lại vật gì mình yêu chuộng dưới đất này. » Đ. C. Giêsu trao phó trót mình cho con, con cũng phải để trộm hết lòng mình cho Người.

II. — Dọn mình gần. là làm những việc gì buổi chiều tối, và sớm mai khi đã rước lễ.

Thường những sự gì có tính trước khi ngủ thì hay in vào trí ; chừng tỉnh thức liền bắt nhớ lại trong trí trước hết. Nên đáng bắt chước nhiều người ngoan đạo, bữa tối dọn mình rước lễ đọc một hai trang sách phần, hay là sách về Minh thánh Chúa, như sách Gương phước cuốn thứ bốn, hoặc một kinh kỳ tiền... khi thì chiều đi nhà thờ viếng Minh Chúa mà làm việc dọn mình rước lễ sáng luôn thể...

Khi đi ngủ, nhớ dựng mình cho rất thánh Trái Tim Chúa, cho Đ. Mẹ, hay là cho thiên thần giữ mình, thánh bổn mạng ; xin giữ xác hồn cho vẹn sạch kéo ma quỷ bày đều gì ngăn trở rước lễ nên chẳng.

Ban đêm có thức giấc, hãy nhớ tới sự rước lễ sáng, mà than thở cùng Chúa, cầu cùng Đ. Mẹ.

Sáng thức dậy cho chóng vánh, liền nhắc lòng trí lên cùng Chúa, nhớ tới sự rước lễ thì tưởng như nghe tiếng kêu mình rằng : *Kìa bạn thiết nghĩa hòng đến, hãy ra đón rước Người* (1).

Đang khi sửa soạn phần xác, cũng nhớ cầm trí, dùng một đôi lời nguyện tắt như : Ớ Chúa Giêsu, xin thương xót tôi — Chúa Giêsu là Chúa Trời tôi, tôi kính mến Chúa hết lòng hết sức : — Lạy Chúa, con biết Chúa thương con, con mến Chúa... Lạy Đ. C. Giêsu, Chúa là sự yêu mến của tôi...

Rửa mặt súc miệng mà có lỗ hóp nước vô, thì chẳng nên đi rước lễ bữa ấy... nếu rửa mà nuốt một hai giọt mà thôi, thì được kể là lộn với nước miếng, nên đi rước lễ bằng an. — Chẳng cần phải khạc nhổ nước miếng hoài mới nên chịu lễ đâu. Song mới rước Mình Thánh Chúa rồi, đừng khạc nhổ, kéo có phần mọn hình bánh văng theo chẳng.

(1) Matth. XXV. 6

Áo mặc, phải lo cho sạch sẽ văn van, mà cứ phép nết na, đừng điểm trang lòà lẹt, cũng đừng sàm lũ rách rưới.

Đọc kinh suy gẫm ở nhà không kịp, thì tới nhà thờ trước lại càng hay.

Khi phải lo sắp đặt việc nhà trước, thì làm cho êm thắm, đừng rầy la ; cứ giữ trí lòng kéo bối rồi rộn ràng.

Đi dọc đường cùng khi tới trước nhà thờ, hãy giữ miệng ; chào hỏi hay là trả lời theo việc cần, chớ ó lát hay là giùm ba bảy mà trò truyện chơi giỡn.

2° Gần giờ rước lễ, khi có lễ gì, hoặc đau mệt, mắc công việc xem lễ không kịp, được đi kịp giờ rước lễ mà thôi, thì nên rước lễ và cũng tốt nữa, bởi vì không làm được việc lành này, thì làm việc lành khác.

Nhưng mà nếu không có lễ nào gấp, thì hãy xem lễ mà rước lễ với thầy cả choặng thêm ích lợi, và trúng ý Chúa cùng ý Hội thánh. Sách lý đoán nói việc rước lễ của thầy cả tế lễ là phần

cần yếu thuộc về cuộc lễ, ít nữa là phần làm cho trọn việc tế tự. Vậy thì bốn đạo có mặt xem lễ mà dự thánh vô chịu lễ với thầy cả thì là sự tự nhiên, phải lễ mà chớ ; bởi vì của đặt bày tế dung rồi, thì phải dùng cho hườn tất. Từ thuở ban sơ Hội thánh đã hiểu như vậy, nên gọi sự rước lễ là Communio, nghĩa là chung cùng với sự tế lễ hầu đồng hiệp làm một cùng Đ. C. Giêsu.

Phải làm sao mà rước lễ cho nên ?
Hãy xem lễ nên thì rước lễ sốt sắng được.

Mà muốn xem lễ nên, thì phải dùng một cách nào giúp mình, như thể *Chiêm lễ kinh*, là đọc những kinh theo thầy cả : Cách này có đủ đều nhắc tới sự rước lễ ; — xem lễ theo bốn ý Đ. C. G. lập lễ Misa ; — suy gẫm về sự Thương khó Chúa, hay là về phép Thánh thể. — Hay là đọc những kinh giục lòng tin, cậy, kính mến, ăn năn, ước ao...

Kẻ nào chẳng biết dùng sách đặt, thì dùng chuỗi lần hạt, mà có ý chỉ về

Mình thánh Chúa : chia ra từ chục, hiệp với Đ. Mẹ mà thờ lạy Đ. C. Giêsu ngự trong hình bánh, — chục khác, xin Đức Mẹ giúp mình ăn năn tội và rửa lòng cho thanh tịnh, — chục sau xin Đức Mẹ cầu xin cho mình ơn rước lễ nên — chục sau nữa, xin cho đặng biết kính mến Chúa lại...

Con yếu đuối lại thiếu hết việc lành hơn đức, thì hãy cậy Đức Mẹ trau dồi linh hồn mình ; hãy mượn lòng và hơn đức riêng thiên thần hộ thủ, thánh bổn mạng trang sức giúp cho con.

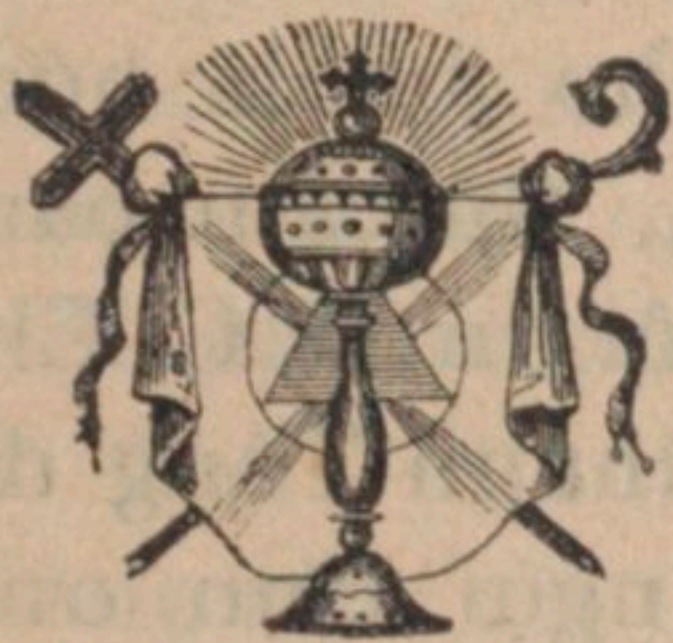
Lời dặn bảo. Khi thầy cả cầm Mình Chúa trở mặt ra, thì con hãy nói thầm với Đ. C. G. ba lần rằng : « Lạy Chúa, tôi chẳng đáng rước Chúa vào nhà linh hồn tôi, song nếu Chúa phán một lời thì mọi tội trong linh hồn tôi liền đã. »

Đi rước lễ cho khoan thay, chấp tay lại, đừng hất mặt ngó đâu ; tới quì trên gối, kéo khăn ra để dưới cằm ; nếu có

kẻ giúp cầm đĩa hứng dưới, thì chấp tay mà thôi ; — Cha vừa tới gần mình, thì hãy ngửa mặt lên, đừng mở mắt lớn, há miệng và le lưỡi cho vừa phải.

Cha trao Mình thánh Chúa rồi thì ngậm miệng và hết lòng cung kính nuốt vô, — bái gối trở về chỗ cách nết na đầm thắm : nhớ mình đang mang Đ. C. G. mà cầm trí lại.

Ví bằng Hình bánh bẻ nát, hoặc dính trên nướu hay là có 2 hình bánh dính theo, thì chớ bối rối, một lấy lưỡi lùa mà nuốt vô, đừng lấy tay cạy ; chẳng nên ngậm hình bánh cho tiêu ra hết trong miệng mà chẳng nuốt trước.

ĐOẠN THỨ SÁU

Về sự cảm ơn sau khi rước lễ.

Con người ta có tình thảo lão hay biết ơn cảm đức. Ma ta rước lễ, dâng Chúa Kirixitô đến viếng và ở cùng ta, thật là ơn trọng vô giá ! Lễ nào ta chẳng biết ơn cảm ngãi Người ?

1. — Vậy được rước Chúa rồi mà chẳng lo cảm ơn, thì đã chẳng đáng Chúa thương ban cho ơn nào, lại còn mang lấy tội vong ân bạc ngãi cùng Chúa nữa. Giả như dân rước vua quan nào về nhà, rồi bỏ ngồi một mình, không chường kính đãi đằng ; coi nhà ấy đáng làm sao !

Kinh thánh nói khi Đ. C. Giêsu toan làm phép cho bánh hóa nên Mình thánh Người, thì cầm bánh ngửa mặt lên cảm tạ đội ơn Đ. C. Cha trước, và khi cho các thánh Tông đồ chịu lễ rồi cũng đọc ca ngợi cảm ơn ; lại trách Giudà vừa rước lễ liền thoát ra đi nộp

Chúa, chẳng ở lại cảm ơn như các thánh Tông đồ.

Nay trong giáo hữu chẳng mấy ai muốn bắt chước Giuda xưa. Song cách nhiều người làm có vẻ mỉa mai ; là rước lễ rồi lật đật cho mau về vô có, để trí lòng toan tính hơn vật, chẳng sá đến Chúa còn ở trong mình.

Ông thánh Bênadô trách kẻ bội nghĩa chẳng lo cảm ơn Chúa, rằng : « Sự vong ân thất hiếu là đều nghịch linh hồn ; nó phá mọi công nghiệp, xua đuổi hết các ơn đức, chặn ngừn các ơn lành kéo chảy đến ta. Nó là như ngọn gió nóng thổi cạn suối ơn từ, đốt khô mù sương ái tuất, ngăn các mạch thiêng liêng lại, kéo chảy vào lòng ta... Chẳng có sự gì mất lòng Chúa cho bằng sự vong ơn bội nghĩa. »

— Nếu ta biết phước được rước lễ, mà lo cảm ơn Chúa cho nên, thì làm việc phải và đặng nhờ ơn Chúa biết là bao nhiêu !

Các đấng thần học đều chứng rằng :
« Trong đời ta chẳng có khi nào được
ơn Chúa tràn trề và thần hiệu hơn hồi
rước lễ : Rước lễ một lần nên thì đủ
làm cho mình đặng thành thánh, và
việc cảm ơn là lúc linh hồn hiệp với
Đấng mình rước, cũng là lúc mình
trầm gọi trong mạch sống suốt
tinh thần cho sống. »

Phải nhìn biết sự cảm ơn sau khi
rước lễ là việc lành phước đức, là việc
thêm vinh hiển cho Đ. C. Trời, cùng
làm cho Chúa xuống muôn ơn phước
cho mình và cho thế gian.

Cũng chớ quên : Ta chịu lễ rồi, xác
ta trở nên Nhà tạm, nên bình thánh
sống trử Đ. C. Giêsu Kirixitô ; Chúa là
Vua trên trời xuống đực nhờ trong ta
mà gieo giống sự sống lại sáng láng
ngày sau.

Khi chịu phép Rửa tội thì ta đã nên
con Đ. C. Trời rồi, rày rước lễ thì phép
Thánh thể kết hiệp ta làm một với

Chúa Kirixitô cách chí thiết, mà nên Nhà tạm sống của Đ. C. Cha, Đ. C. Con và Đ. C. T. Thần ngự trị cách riêng hơn nữa ! Khi ấy cũng có rất thánh Đ. Bà theo Đ. C. Giêsu mà tỏ tình thương ta làm một với Đ. C. Con. Ôi, khoan thay, dịu dàng phước lạ là thế nào !

II. — Cách cảm ơn Chúa. Ai lấy đức tin mà nhìn xem Chúa hiện tại trong mình như thế ấy, thì chẳng cần dùng sách nào, một theo tâm tình con dân trung hiếu mà thờ lạy mến yêu Chúa ái ân đang hiệp với mình... Chúc ấy lẽ nào để lòng trí lo ra, coi xem hơn sự gì bề nào cho đành đoạn, mà chẳng chỉ lo kính lạy, nói khó cùng Chúa ?

Đang khi cảm ơn muốn quì, ngồi, hay là đứng cho dễ dàng theo sức, thì dặng hết.

Những lời riêng bởi lòng mà thầm thì tỏ vẽ cảm ơn mến đức Chúa, thì

hay hơn lời sách nào hết. Trừ ra khi thấy mình khô khan hay là chẳng biết tỏ nỗi tiu dao, thì nhờ lời sách cho đăng giúp mình. Mà chẳng cần đọc hết cả kinh ; đọc một ít câu đủ giục lòng theo nghĩa mới nghe mà than với Chúa, thì sanh ích hơn. Tình nghĩa thương mến thì thông thả theo tâm lòng, chẳng buộc phải theo kiểu nào, không phải lựa lời nào.

Ông thánh Augutinô dạy rằng : « Con hãy yêu mến, rồi cứ làm mọi sự như lòng mến tuôn ra. » Hễ có lòng yêu mến thật, thì mọi sự đều tốt hết ; Chúa xét theo lòng mà thôi.

Kiểu kinh cảm ơn theo đức tin, đức cậy, đức kính mến, đội ơn, dựng mình.. có trong Mục lục. — Hoặc cảm ơn theo bốn ý lễ Misa ; là thờ lạy, xin lỗi, tạ ơn, xin ơn cho mình, cho kẻ khác... Hoặc theo nghĩa kinh **Adorate** : *Tôi kính lạy Đ.C. Giêsu thật ẩn trong hình bánh rượu.* — Kinh **Magnificat** : *Linh hồn tôi ngợi Chúa chí tôn*, hay là kinh nào khác...

Muốn dùng chuỗi lần hạt mà cảm ơn, cũng tiện lắm ; song chia ra từ chục, hiệp với Đ. Mẹ mà giục lòng về một ơn đức nào ; như chục thứ nhứt, giục lòng tin Chúa ở cùng mình, nhờ đức tin của Đ. Mẹ ; chục thứ hai, giục lòng trông cậy... chục thứ ba, giục lòng kính mến... chục thứ bốn, giục lòng khiêm nhượng ; chục thứ năm, giục lòng cảm ơn Chúa với Đ. Mẹ...

Muốn cảm ơn Chúa cách nào, mặc ý ai. Mà cách nào cũng phải nhớ và giữ theo ba điều sau này, mới đáng ích lợi nhiều bởi sự rước lễ mà ra :

1° *Phải nhìn biết thật được rước lễ là ơn trọng vô giá.* Nên mỗi lần đi rước lễ, phải cảm mình có phước lắm ; phải nhớ là việc thánh, việc quý trọng sẽ còn vô cùng.

Khi Đ. C. Giêsu còn đang ngự trong lòng, thì chẳng những phải thầm nhớ ơn trọng ấy, mà lại còn phải suy tưởng tới những công cả Chúa sanh

thành dưỡng dục mình ; Chúa giáng sanh ra đời ở cùng và chịu nạn chịu chết cho ta khỏi tội, khỏi sa hỏa ngục vô cùng... Nhớ mình dâng ơn nghĩa, ơn giúp vô hồi, dâng khỏi khốn nạn phần hồn phần xác ; ơn làm con Hội thánh, khỏi lạc theo bè đảng dối trá ; ơn dâng kính mến Chúa, nhất là ơn kết hiệp làm một cùng Chúa bây giờ...

Nhớ tới bấy nhiêu điều ấy, thì sao cũng bắt cảm đức, mến tình Chúa, mà than thở như thể này : « Lạy Chúa Giêsu, Chúa đang ở trong lòng con, Chúa và con hiệp cùng nhau thiết tha dịu ngọt đôi này ! Lạy Chúa Giêsu, con thờ lạy Chúa nơi đây bây giờ... với các thánh thiên thần và mấy thánh bổn mạng của con... Ở Chúa Giêsu, Chúa đã thương con quá bội, nay Chúa lại thương con thêm nữa mà tới cùng con.. Thì con muốn mến thương Chúa, cùng muốn thương mến Chúa hơn nữa. Thôi, con chẳng nghe người nào, hay là vật gì khác hơn Chúa được. »

2° *Phải nghe theo ơn Chúa.* Thấy Đ. C. Giêsu thương ta mà ban ơn lạ lùng quá như thế ấy, còn phải nghĩ phận mình ở với Chúa bấy lâu làm sao... Đã chẳng nhớ tưởng tới Chúa cho thường, lại hằng trề nải nguội lạnh, hằng theo tính nết xấu này, phạm tội nọ... chưa hết lòng với Chúa, chưa chịu khó ăn ở theo ơn trên, soi sáng xui giục.. (*Than với Chúa mình còn theo tội nhẹ nào, còn tính xấu nào chưa sửa...*)

Đoạn lo buồn ăn năn chê ghét nó trước mặt Chúa, như thế này : Lạy Chúa Giêsu, Chúa là Đấng sạch sẽ tốt lành vô cùng, mà khấng thương đến con xấu hèn tội lỗi thế này ! Đã ghe phen : trong một ngày, một tuần lễ nay mà con theo nư mình, theo nết xấu mình, nghe người ta mà làm mấy tội, thì đã mất lòng Chúa nhiều lắm !.. Con lo buồn đau đớn xót xa vì đã thêm cay đắng làm ưu phiền cho Trái Tim cực trọng Chúa! . Vậy bây giờ con sắp mình dưới chơn

Chúa đây, mà chịu lỗi chịu vạ cùng Chúa... Con bây giờ dốc lòng thật chẳng dám tái phạm lại, chẳng lân la chỗ nọ chỗ kia nữa.. Thôi, từ bây giờ cho đến trọn đời..!

3° *Phải dựng cho Chúa vật gì.* Theo lễ phép đời, bề dưới phải kiến biểu dựng lễ vật cho những kẻ trên trước. Nay Chúa trời khấng đến viếng con và ở cùng con cách triền tran thiết yếu quá đôi ấy, thì lòng con cứ chắc chia cùng Chúa như từ ân ái làm vậy sao đành ? Vậy con khá nong nả phú dựng trót cả mình con ; linh hồn và xác, trí tài của cải, để làm tôi Chúa, chỉ dốc thờ phượng Chúa cho đến trọn đời.

Chẳng những là dựng mình chung, nói trống qua vậy cho có mà thôi, phải quyết lòng làm việc gì lành, chịu một hai sự khó riêng nào trong ngày ấy mà sửa mình ; như bố thí của nọ, làm việc giúp nhà nào trong hàng xóm, chẳng theo chơi bời giỡn hót với kẻ nọ, vưng

lời chịu lụy hiền lành hơn, rần chịu sự này, chứng bịnh kia vì lòng kính mến Chúa trong việc rước lễ hôm nay..

Lời dặn bảo. — Lễ rồi, phải ở nán lại trong nhà thờ mà cảm ơn Chúa, hoặc chung hoặc riêng, chừng một khắc giờ là ít. Chớ lật đật bỏ ra về liền, khi chẳng có lễ cần ; kéo mà thất lễ với Chúa, cùng trái mắt người ta.

2° Có đọc kinh cảm ơn chung được thì càng tốt, song phải lấy ít phút mà thầm gẫm riêng với Chúa, mà than vãn về phận sự mình, phận bà con thân tộc, họ hàng, cùng dốc lòng làm gì với Người, và xin ơn phù hộ riêng.

3° Dầu khô khan lật lẻo, chẳng biết thừa đối với Chúa ngự trong mình làm sao, thì cũng đừng bỏ qua việc cảm ơn khi nào : phải ép mình ở lại với Chúa, hoặc đọc kinh theo sách, hoặc lần hạt với Đức Mẹ, mà cảm ơn cho đủ giờ. — Phải nhớ đang phải khô khan lật lẻo,

mà cứ lo đi rước lễ, lo cảm ơn Chúa, thì có công nhiều hơn: khi ấy chứng mình không kiếm sự vui khoái, thật là tìm một mình Chúa mà chớ.

4° Vì bằng ngày rước lễ mà còn bị cảm dỗ, có khi lại nặng hơn thường, thì chớ lấy làm lạ: vì chưng ma quỷ biết ơn ích rước lễ trọng vọng, nên làm đủ chước cho ta mất sự bằng an của Chúa, mà bỏ bớt việc lành phước đức ấy. (*Coi lại Đoạn thứ III. khoản IV.*)

ĐOẠN THỨ BẢY

**Thánh Thể nhứt, là ngày chịu
lễ phải ăn ở thể nào.**

Chúa Giêsu Kirixitô có phán lời rằng :
*Tao đến cho con chiêm được sống cùng
được mạnh sống hơn nữa. Thì khi đã
lập công nghiệp cho loài người đặng
sống trong ơn nghĩa Chúa, bởi phép
Rửa tội, rồi cho dưỡng nuôi mà thêm
sự mạnh sống thiêng liêng nhờ phép
Mình Thánh Chúa.*

Vậy mỗi khi chịu lễ ta kết hiệp liên
lạc với Chúa là mạch sự sống miên
trường. Mà chịu lễ nhiều lần thì càng
hiệp cùng Chúa lâu dài, càng được
sung sức thiêng liêng mà chớ.

Thể ấy thì những kẻ ân cần chuyên
lo dọn mình chịu lễ và cảm ơn cho
sốt sáng chừng nào, chắc là sẽ đặng
hưởng nhờ ơn phép bí tích Thánh thể
nhiều là chừng ấy.

I. — Cho đặng vậy thì khá giữ Thánh thể nhứt, theo lời các đấng thần học khuyên bảo giữ trong cả và ngày rước lễ như thể này :

Vừa mới thức dậy, trước hết nhắc lòng nhắc trí tưởng tới Đ. C. Giêsu đang còn ngự trong Nhà tạm đợi chờ ta, còn tế lễ mình trên Bàn thờ cho Đ. C. Cha thế vì ta. — Khi đọc kinh suy gẫm thì cầm trí chăm chỉ hơn, và nói với Đ. C. Giêsu : Tôi làm việc này mà rước Chúa...

Khi đi nhà thờ, tôi dặn mình hãy nong nả chóng vánh tới cùng Chúa Giêsu...

Khi xem lễ, tôi hiệp một ý một lòng cùng Chúa Giêsu, chớ không thêm lo tới sự gì khác. Gần tới giờ lên bàn rước lễ, tôi phải hết lòng trông cậy mà bước tới, men đến Chúa Giêsu.

Đang khi cảm ơn, tôi rán cầm lòng chẳng cho theo sự lo ra kéo quên Đức Chúa Giêsu đương ở hiệp làm một

trong tôi... Cho nên tôi lo than thở nói khó với Người, tỏ vẻ tâm sự riêng mình lại cho Người, và lắng lẽ nghe tiếng Người trả lời, là soi sáng lương tâm : bắt muốn làm việc gì, trách chê lỗi nào... Nếu tôi thấy mình có ra sức làm cho đẹp lòng Đ. C. Giêsu sự gì rồi, và hứa sẽ làm theo những điều nào Người răn bảo, thì có phước lộc dặng an tâm phỉ dạ lắm mà chớ.

Cám ơn rồi trở về nhà lo việc bồn phận mình ; dầu búa việc làm ăn, thì chớ xao xiển mà quên ơn mới rước lễ nay. Mà lại đang khi làm công chuyện, có rủi ro, phải buồn rầu, đau đớn, hay là được may mắn thanh lợi, cũng nhớ Chúa Giêsu mình đã rước ; dầu có lỗi mà phạm tội nào đi nữa, thì cũng cứ than với Chúa Giêsu rằng : Muốn kính mến Người luôn mãi...

Qua buổi chiều, tôi nhơn công một giờ, nửa giờ mà đi nhà thờ thăm viếng Mình thánh Chúa. Nhược bằng bữa

nào gấp việc đi chẳng dặng, thì tôi tỉnh tâm cầm trí kính lạy và thăm hỏi cùng Chúa, khi đúng giờ đã quen, hoặc sau khi đọc kinh tối rồi.

Trước khi ngủ, tôi nhắc trí đến nhà thờ nào gần có để Minh Chúa, mà nói với Đ. C. Giêsu lần sau hết, như thế này: Con kính mến... Con phú linh hồn trong tay Chúa... » Đoạn ngủ bằng an, tưởng mình nằm kề bên Trái tim Người.

Ngày nào mà giữ được như vậy. Ôi ! khoái lạc dịu dàng biết là ngần nào !

II. — Vốn phép Bí tích Thánh thể có sức *linh nghiệm riêng mà thông ơn ra*, (*ex opere operato*) : ấy là đều chắc chắn thật, phải tin. Song lẽ kẻ rước lễ phải phụ lực với cho ơn Chúa trở sanh lợi lộc thêm, (*ex opere cooperantis*) : nghĩa là tùy sức kẻ chịu lễ sắm sửa dọn mình và lo nhờ ơn ấy là thể nào. Nếu người sốt sắng chịu khó dọn mình lâu, kĩ càng hơn, thì chắc dặng Đ. C. Giêsu

tới ban cho nhiều ơn quý trọng, và có công linh hơn chẳng sai.

III. — Ngày chịu lễ chia ra được làm bốn khoản. Mỗi khoản dài vẫn, chẳng đồng nhau : Khoản trước khi rước lễ, thì dài. Lúc Mình thánh Chúa vào trong lòng kẻ rước lễ, vẫn lắm. Hồi Hình bánh còn trong lòng kẻ chịu lễ, thì khá lâu. Khoản sau hết, thì cứ luôn cả ngày.

1° Khoản trước khi rước lễ, là thì giờ dọn mình bao lâu cho tới hồi lên chịu Mình Chúa. Những việc làm trong khoản này là dựng lòng mình cho Đ. C. Trời, đọc kinh cầu nguyện, suy gẫm nếu làm được, ít nữa là làm công việc thường mà có ý ấy, sau hết là xem lễ.

2° Khoản thứ hai, là lúc Đ. C. Giêsu mượn hình bánh mà hiệp với kẻ rước lễ : Chúa đụng với lưỡi, với lòng kẻ ấy và kết hiệp làm một triển tran thiết ái. Trong lúc này thì tuôn ra những

ơn rất cần bởi sức phép Minh thánh Chúa, như ƠN rửa linh hồn cho sạch bợn tội nhẹ, cho thấm thía tính trí Chúa ; nuôi dưỡng bổ sức, cho ra nong nả, vui vẻ khoái lạc, thêm ƠN thánh, nên của cầm cố cho mình đặng chắc sẽ sống lại vinh hiển sáng láng đời sau vô cùng.

3° *Khoản thứ ba*, là đang khi Đức Chúa Giêsu có mặt về tính người ta hiện tại trong kẻ rước lễ. Trong lúc này phải lo lắng cẩn thận cách riêng. Người bồng đạo rước hình bánh nhỏ thường thì nửa giờ mới tiêu tan hết ; nên Đ. C. Giêsu có mặt đó nửa giờ. Hình bánh lớn thầy cả rước thì tới một giờ.

Các đấng thông lý đoán dạy rằng : Hễ bao lâu còn hình bánh lễ trong mình, mà kẻ chịu lễ biết nhớ tới phước kết hiệp chí thiết với Chúa Kirixitô, và giục lòng kính mến cùng cầu nguyện nhiều cho mình, cho kẻ khác, thì có

ơn phước lắm, nhứt là dâng lòng kính mến Chúa nhiều là chừng ấy.

4° *Khoản thứ bốn.* Kể từ khi hình bánh rượu tiêu tan rồi cho tới chiều tối, thì người chịu lễ cứ tiếp việc cảm ơn : Trong lòng cứ thầm thi với Chúa, hoặc đọc kinh cầu nguyện và nhớ lại sự đã dốc lòng làm. mà chẳng bỏ công ăn chuyện làm. Thỉnh thoảng nhìn chút thì giờ mà hồi tâm lo phần linh hồn giây lát.

Các đấng thông minh nói trong khi ấy Chúa cũng ban ơn thần lực nữa, song chẳng gọi là ơn phép Bí tích cho thiệt.

Nếu cứ làm như vậy, thì trúng ý Chúa lập phép Bí tích yêu mến này : bởi vì Đ. C. Giêsu chẳng muốn ngự qua giây lát rồi thôi đâu ; chỉ muốn ở lại luôn mà thông sức linh nghiệm ban ơn thánh, như lời đã phán : *Tao đến cho con chiêm được sống cùng được sống thêm nữa.*

Thật thì khi hình bánh tan hết, thì Đ. C. Giêsu chẳng còn có mặt trong ta nữa, song còn sự hiệp tình riêng Chúa và linh hồn kẻ rước lễ: theo sức ấy thì Đ. C. Giêsu lo lắng cho linh hồn cách riêng, thăm ra tình tính mình trong linh hồn ấy, và vừa giúp cho được làm nên việc lành. Có lời Chúa phán dạy rằng: Kẻ nào ở trong Tao và Tao ở trong nó, thì nó mới sinh ra được nhiều trái. (1)

Bởi đó cho nên các thánh Sư dạy rằng: «Hãy cầu nguyện cùng Chúa. Tuy hình bánh tiêu tan hết rồi thì không có mặt Chúa đó nữa, nhưng Chúa còn ở lại cách thiêng liêng với con luôn, đừng mà nhắc trí nhớ con tưởng tới Người liên, soi trí hiểu con âm thầm với Người mãi, ngõ con suy đi nghĩ lại lòng Người thương mến mà đốt lòng mình muốn kết hiệp với Người đời đời. » (2)

(1) Joan XV. 5. — (2) Le P. Mach.

Đức Giám mục de Ségur cắt nghĩa sự kết hiệp của linh hồn chịu lễ rồi với Đ. C. Giêsu thể này : « Bao lâu hình bánh rước lễ còn trong xác, thì Chúa Giêsu và người bồng đạo chịu lễ hiệp làm một cùng nhau trọn vẹn... Đoạn hình bánh tan hết, nhưng còn sự kết hiệp thân mật và thiêng liêng y như mới, và thêm nữa. Ví dụ như một khúc sắt đốt cháy trong lò rồi đem ra đổ lòm nóng hực như cục lửa cháy vậy ; như có mau hết tính khí lửa : chớ miếng sắt ấy còn sức lửa cháy nóng đã thấm vô trong đó.

Ông thánh Gioan Kim khẩu lấy đó mà khuyên dạy kẻ rước lễ phải ăn ở cho cân xứng mà rằng : « Khi nào ta phát nổi giận hay là bị tình tư dục khác lừng lên, thì hãy tưởng nhớ tới ơn trọng Chúa đã ban cho mình. Ngâm nghĩ tới như vậy thì được dẫn các chứng trái nổi lên. » Thánh nhơn lại suy tới rằng : « Không lẽ nào đành để cái lưỡi

đá động chử chuyên Đ. C. Giêsu còn nói theo truyện trò vô lối : lưỡi ấy phải là thánh rồi ; không lẽ lòng nào đã rước chính Chúa Trời chúc, đã hoá nên bình thánh trử xác châu báu Đ.C. Giêsu mà còn tích để những sự ước ao vẫn vơ vô lối cho ra dơ nhớp : nó phải ước mơ và tưởng nhớ Đ. C. Trời mà thôi !!

Ấy vậy, dầu đã cảm ơn Chúa lâu dài sớm mai trong nhà thờ rồi mặc lòng, song khá tiếp luôn việc ấy trong cả và ngày ; là nhắc trí nhớ tới ơn trọng mới chịu, và làm mọi việc vì tình thảo cảm mến Chúa, ép mình sửa tính nết theo gương Đ. C. Giêsu, lo lắng ăn ở thể nào cho mình được nói như thánh cả Phaolô rằng : *Tôi sống mà chẳng phải là tôi đâu, song là Chúa Kirixilô sống trong tôi* (1)— Cho nên ông thánh Inhaxiô thành Antiôkia nói cùng bốn đạo xưa rằng : « Anh em là kẻ mang

(1) Gal. II. 20.

Chúa Kirixitô, là kẻ đem Đ. C. Trời, Christi feri, Dei feri. » Vậy thì xin anh em giáo hữu rước lễ rồi, hãy đem Đ. C. Trời trong mình về nhà mà ở làm sao cho con cái cùng mấy người nhà thấy biết là anh em có rước Chúa sớm mai.

PHỤ THÊM

Về bữa nhóm Thánh Thể nhựt

Những sự trước này mở dạy riêng cho người chịu lễ phải âm thầm với Chúa trong cả ngày. Đây thêm khoản nói về ngày hiệp nhau rước lễ chung.

Rày đã có nhiều nơi lập thành Thánh thể nhựt, hoặc cho kẻ lớn, hoặc cho đồng nhi, chung hết hay là từ lớp.

Việc ấy đã tốt lành lại thêm ích lợi cho mình, cho Chúa : giúp lo việc tiến hành rước Mình Chúa cho tới chừng nào nữa.

1. Cha sở, hay là kẻ làm đầu, nhóm hội nhiều người có lòng đạo đức lại, — chỉ một ngày nào trong tuần hay là trong tháng phải tụ hiệp xem lễ và rước lễ chung với nhau. Đoạn hẹn hò buổi chiều ngày ấy, giờ nào, trở lại nhà thờ nữa.

2. Lập hội làm việc ấy vì 3 ý nầy : Kính lạy thờ phượng Đ. C. Giêsu hằng ngự thật trên bàn thờ vì loài người ta, mà phải người ta bỏ hieu quanh tất tưởi mãi ; — Ngõ cho mình noi giữ đức tin, sẵn sàng đổi theo đạo thánh, — cùng ăn ở mạnh mẽ sốt sắng theo sự sống thiêng liêng một đôi giờ trong ngày.

3. Theo thể thức nào, đọc những kinh nào, bao lâu, thì phải theo luật lệ hội hữu bàn định trước.

Buổi hội mà không nghe giảng dạy, thì nghe sách về phép Thánh thể. — Đoạn viếng mình thánh Chúa, — làm việc Giờ thánh.

Kẻ làm đầu thừa dịp buổi nhóm ấy mà chỉ biểu những sự gì phải sửa, phải lành, phải làm. . . . Rồi cầu nguyện xin ơn cho mình, cho Hội.— Hát kinh gì.— Chỉ ngày hiệp lại nữa.

HỘI ĐỒNG NHI

Đồng nhi nhỏ mới học biết những sự cần trong đạo thánh và phép Minh Chúa mà dặng rước lễ, cũng là đều tốt lành và đẹp lòng Chúa lắm. Vì Đ. C. Giêsu có tỏ lòng thương con nít cách riêng, và ra ơn phù hộ nó nữa.

Mà nó còn nhỏ dốt nát, thêm có gương xấu hay bợ trêu người, cảm dỗ bắt chước làm theo đảng trái, theo gương những kẻ ấy...

Vậy thì cha mẹ cùng những kẻ gánh lo con trẻ phải chăm nom cho nó học hành đạo lý thêm, bắt nó học thuộc mấy kinh giúp dọn mình chịu lễ, cảm ơn ; lại nữa, thừa mấy lần chúng

nó rước lễ mà dạy cho biết bắt chước Đ. C. Giêsu trong những sự nhỏ tầm thường theo sức, và biết nhờ ơn Người viếng thăm nó ; cho nên hãy tập dàng hơn đức, vưng lời, khiêm nhượng, chịu khó làm những việc mọn...

Chớ chi Cha sở hay là thầy dạy khuyên bảo, dỗ nó vui lòng hiệp nhau mà rước lễ chung một lược ; hay là chia ra từ phiên từ lớp và chỉ tuần nào, bữa nào.

Bữa nào xem lễ, rước lễ, cảm ơn chung, hãy bày làm thêm sự gì cho có vẻ trọng thể bề ngoài, như hát ca ngợi, đọc kinh rước lễ và kinh cảm ơn chung cho rập ràng.

Trước khi tản ra về, hãy nhắc nó đi học, ở nhà giúp việc với cha mẹ, đừng thả đi chơi bời quá... lại buổi chiều tự lại cho đủ hết.

Tới chiều khi trẻ đồng nhi tề tự rồi thì dạy về sự kính thờ Minh thánh Chúa, sự tôn kính rất thánh Trái tim

Đ. C. Giêsu là làm sao ; — lựa trước
đặng có thuật lại một hai truyện ám
hạp theo bức nó... — Đoạn chỉ dẫn cách
viếng Minh Chúa, thăm viếng Đức Bà ;
đọc kinh chung với nhau mà cầu
nguyện cho mình, cho cha mẹ anh em
mỗi nhà chúng nó... — Sau hết chỉ kỳ
rước lễ chung tới, phải hội lại ngày nào.

ĐOẠN THỨ TÁM

Về sự rước lễ hằng ngày.

Nhơn, vật cùng sản cỏ hễ còn sống, đều phải nuôi dưỡng mình ; thú nào theo giống nấy.

Sản cỏ có một thứ sinh hồn mà cũng phải nhờ phân thổ, khí, nước mới đặng sống. Cầm thú thêm có giác hồn, lại cần nhờ đồ ăn uống khác. Còn loài người cao trọng hơn vì thêm có linh hồn hằng sống, có sức linh thần, thì cần lương thực xứng hạp mà nuôi sự sống, là ơn Đ. C. Trời cùng Minh thánh Máu thánh Đ. C. Giêsu.

Cho nên Chúa khấng lập phép Thánh thể để lưu truyền hậu thế, thì dùng bánh dùng rượu, mà chỉ cho ta biết Chúa muốn phú trót mình (1) làm của ăn của uống nuôi linh hồn, và dạy ta dùng lấy mà rằng : *Này là Minh Tao, bay hãy cất lấy mà ăn.* (2).

(1) Luc XXII. 19.— (2) Matth. XXVI. 26, 27.

Vậy tỏ ra Đ. C. Giêsu thương mến loài ta chí đễ, và dạy bảo ta đáp lại tình thâm thiên Chúa, là tới hiệp cùng Người trong sự rước lễ. — Mà hễ càng năng chịu lễ cho thường chừng nào, thì càng làm trúng ý Chúa ra đời lập phép Bí tích yêu mến là chừng nấy.

Bởi đó cho nên trong sách Công vụ các thánh Tông đồ, (1) nói bốn đạo đầu tiên mỗi bữa hiệp nhau mà nghe giảng dạy, đọc kinh chung và lãnh Bánh Thánh thể ; có phần rước tại đó, có phần đem về nhà để dành rồi chia cho nhau, mà vui mừng rước lấy cùng chúc khen cảm tạ ơn Đ. C. Trời. — Còn thấy lời Đức thánh Phapha Anacletô trị vì trong đời thứ nhứt tuyên bố rằng : « Sau khi đọc lời Chúa truyền rồi, thì mọi người hết thấy hãy chịu lễ, nếu chẳng muốn xua ra khỏi cửa nhà thờ ; bởi vì đó là thói quen các thánh Tông đồ đã lập và Hội thánh Rôma năm giữ bấy lâu. »

(1) Act. II. 42, 46.

Đến sau bốn đạo người lòng sốt sắng, bớt rước lễ, thì Đức thánh Phapha Fabiano, cầm quyền giữa Đời thứ hai, buộc giáo hữu phải rước lễ một năm ít nữa là ba lần : Ngày lễ Phục sinh, lễ Đ. C. Thánh Thần hiện xuống và lễ Sinh nhật Đ. C. Giêsu.

Tới Đời mười hai Đức thánh Phapha Innoxentio III cực chẳng đã phải bớt nữa, còn buộc rước lễ một năm ít là một lần trong mùa Phục sinh mà thôi.

Nói là cực chẳng đã, kéo dân có đạo mắc tội thêm, chớ Hội thánh bằng cứ khuyên giục rước lễ cho thường, như sắc chỉ Công đồng chung Đời mười sáu ra rằng : « Thánh Công luận Tridentinô hết sức ước ao cho giáo hữu mỗi bữa đi xem lễ cũng đều rước lễ với : chẳng những rước lễ thiêng liêng mà thôi, song rước lễ thật nữa. »

Sau nữa năm 1905 Đức Giáo Tông Phio X muốn giục giáo hữu dọn mình

năng rước lễ cho dễ, thì đã ra Sắc chỉ cho phép các giáo hữu nam nữ bất kỳ về bậc nào, tuổi nào, cũng đều được dự vào Bàn tiệc Chúa, miễn là có ơn nghĩa thánh và có ý ngay lành thì đủ : bởi vì Chúa Kirixitô lập phép cực trọng này như Manna nuôi dân Hêbê-reu trên rừng xưa, cũng như lương thực phần xác mà ta xin Chúa hằng ngày trong kinh Lạy Cha vậy.

Luôn đây lược giải hai điều Hội thánh buộc phải có cho được rước lễ thường ngày như nói trên. (*Coi đoạn IV*)

1° *Phải có ơn nghĩa thánh*, nghĩa là linh hồn phải sạch tội trọng. Đòi không có mắc tội nào trọng khi đi rước lễ mà thôi, chớ chẳng buộc phải giữ mình thanh sạch cả và đời đâu.

Vì vậy, nếu có sa phạm nhiều tội nặng lắm mấy mắc lòng, mà đã ăn năn thật cùng xưng tội nên thì có ơn nghĩa lại, được đi rước lễ bằng an. Mà lại, nếu còn bị chước cám dỗ nhiều, còn

dịp hiểm nghèo làm cho năng sa ngã phạm tội trọng, mà có lòng muốn sửa mình, lo chịu phép Giải tội nên, thì cũng dặng rước lễ mỗi lần nữa.

2° *Phải có ý ngay lành*, là chịu lễ cho dặng làm theo ý Chúa ; muốn kết hiệp với Chúa, yêu mến Chúa, hay là nhờ đó như thuốc linh đơn mà trừ thói xấu, chống tính yếu đuối ; hoặc có ý xin ơn nọ ơn kia cho mình, cho kẻ nào khác...

Còn ý chẳng ngay là phải đi rước lễ vì đã có thói quen, bỏ thì khó chịu ; muốn rước lễ cho có với người ta, cho người ta thấy, mà khen cho dặng danh thơm tiếng tốt, hay là vì ý thế gian nào bề ngoài như vậy.

Lòng còn yêu tội nhẹ, còn cứ phạm nhiều tội nhẹ, thì chẳng phá mất ý ngay lành được. Song nếu muốn nhờ thêm ơn ích bởi sự rước lễ thì hãy dứt lòng yêu tội nhẹ và ra sức chữa bớt nữa.

Vì vậy mà Hội thánh chẳng bắt buộc phải sạch bách mọi tội nhẹ mới nên rước lễ hằng ngày ; lại trông cậy nếu có ai thật lòng dốc chí lánh bỏ tội trọng nào mà đi rước lễ mỗi bữa, ắt cũng lánh bỏ tội nhẹ và lần lần dứt tình yêu nó.

II. — *Ơn ích bởi rước lễ thường.*
Giáo hữu nào đem lòng tin phép rước lễ tích trữ những ích trọng, những ơn lạ, thì sao cũng tự lòng ái mộ rước lễ hoài.

Trong những ơn trọng nhưt, thì có sự được hiệp làm một cùng Chúa, nghĩa là Đ. C. Giêsu kéo kẻ rước lễ vào hiệp làm một cùng mình cách thiết tình ân ái, đến đôi thánh sư cả Augustinô dám quyết đoán : « Kẻ rước lễ đôi ra trong Chúa, mà xem ra chẳng còn phải là nhơn loại nào nữa, chỉ làm một Đ. C. Giêsu chúc. » Cho nên mỗi khi chịu lễ ta được hoan lạc mà thốt ra lời kinh thánh rằng : *Đấng lòng tôi yêu*

mến đang hiệp cùng tôi, và tôi hiệp cùng Người. (1) Ôi, một phước lạ lùng này đủ làm cho lòng người say mê trong sự mến, mà muốn rước lễ luôn cả và đời !

Còn biết là bao nhiêu ơn trọng nữa cho mình và cho kẻ khác bởi đó mà ra, như :

A) Đốt tiêu hết tội lỗi, theo lời ông thánh Gioan Damaxenô. Vậy thì tha những tội nhẹ mình có lòng chê ghét, vì Đ. C. Giêsu là lửa đang cháy phừng trong lòng ta sẽ trui sạch hết nổ len sét ấy. — Bằng về tội trọng, rồi còn mắc mà mình quên lửng, và chẳng có lòng dính bén nó nữa, thì cũng dặng khỏi.

B) Ông thánh Tôma thánh Sư lại dạy rằng : « Nếu ta thêm lòng sốt sắng kính mến khi rước lễ thì dặng khỏi phần sự tội lỗi, cũng khỏi cho tới phần phạt bởi tội mà ra nữa. Vả phần phạt này được tha hết ráo hay là giảm bớt

(1) Cant. II. 16.

bao nhiêu, tùy theo lòng sốt sắng yêu mến nhiều ít thể nào mà ra. »

C) Mà lại lửa sốt sắng yêu mến có sức dẹp trừ tới những tình tư dục, những tính nết xấu, xua đuổi những nỗ nghịch thù linh hồn, theo lời thánh Gioan Kim Khẩu rằng : « Khi ta ra khỏi Bàn thánh, ta chẳng khác nào là sư tử gầm gầm a tới, và làm cho ma quỷ kinh tâm phá胆. »

D) Đ. C. Giêsu Kirixitô ký truyền lời dạy rằng : *Tao là bánh hằng sống bởi trời ban xuống.* (1) Ông thánh Tôma cắt nghĩa thể này : Cơm bánh nuôi xác có ba chất, là bổ sức, cho no, giữ gìn mạng sống : Cũng một lẽ ấy, Bánh mầu nhiệm Thánh thể cũng ban cho linh hồn sức lực chống trả đảng tội lỗi, — làm cho no nê chán ngán của cái phạm trần — và giữ ơn nghĩa mà chuyên trì thờ phượng Chúa Trời luôn.

(1) Joan VI, 51.

2° — Kẻ rước lễ có thân thể làm lợi giúp đỡ kẻ khác nữa. Nương theo lời Đ. C. Giêsu phán: *Bánh Tao sẽ cho là thịt Tao. ngõ cho thể gian đặng sống, (1)* thì hiểu: hễ lần nào ta chịu lễ, có Chúa ngự trong lòng, Chúa sẽ nhậm lời ta nguyện xin ơn nọ ơn kia cho mình và cho kẻ khác, chẳng sai. Trong khi ấy người rước Chúa có thân thể cùng Chúa lẫm; chắc Chúa Giêsu Cứu thế sẽ dịu lòng hơn từ quảng đại mà nghe lời cầu nguyện cho kẻ có tội trở lại, cho kẻ lành bền vững trong đảng phước đức, cho cha mẹ bà con, cho các đảng khỏi chốn luyện hình, mau về thiên đình hưởng bề tiêu sái.

Phước thiên thay ! Rước lễ được sanh lời lãi, được làm ích riêng cho mình, có ích chung cho thiên hạ gần xa như thể ấy, há chẳng đáng dọn mà chịu ơn cực trọng ấy hay sao ?

(1) *ibid.* 52.

Một cha về Dòng Đ. C. Giêsu giảng đạo bên Tàu, nói chú Giacôbê Vang là bôn đạo xứ Suitcheoufou, chết năm 1912, được 85 tuổi, có lòng sốt sắng tôn kính phép Minh thánh Chúa lắm. Chú làm đầu dẫn nhiều người đạo mới đi xem lễ đường xa xuôi, mà làm vậy lâu năm lắm; lại mỗi ngày Chúa nhứt lễ cả thì rước lễ luôn, vì thuở ấy chưa có luật cho rước lễ mỗi ngày dễ như bây giờ. Lần kia ông lão này tới xin Cha sở cho mình rước lễ thêm nhiều lần. Cha sở vừa nói : Vậy tốt lắm, cho con rước lễ 4 lần mỗi tuần; thì ông lão liền sắp mình lạy Cha và nói rằng : « Cha làm cho con vui mừng quá bội. » Ông hay nói với bôn đạo rằng : « Anh em biết sự gì trọng hơn hết trong đạo chẳng? — Là phép Minh thánh Chúa. » Lần khác ông nói : « Khi nào tôi rước lễ, thì tôi hằng tưởng lòng tôi làm một cùng lòng Đ. C. Giêsu. »

ĐOẠN THỨ CHÍN

**Giải những lễ chữa mình cho khỏi
chịu lễ mỗi bữa đi xem lễ**

Đức Chúa Giêsu lập phép Thánh thể ra, vì có ý cho con cái mình hưởng nhờ. Hội thánh hết tiếng kêu cầu cùng mở lượng rộng hải hà cho con cái năng lời Chúa. Dầu vậy cũng chẳng thấy mấy ai vưng nghe, mà có nghe nhiều người hay kiếm lễ chữa tính nguội lạnh, như :

1. — Tôi không chịu lễ mỗi bữa vì sợ chịu chẳng nên mà phạm sự thánh. — Rước lễ phạm sự thánh là khi *biết chắc mình có phạm tội trọng* nào từ khi xưng tội lần sau hết, mà chưa ăn năn cùng xưng nó ra mà thôi.

Song nếu lương tâm không chứng mình có phạm chắc tội gì trọng, thì nên đi chịu lễ luôn.

Ví bằng bắt hồ nghi không chắc mình có phạm tội ấy chẳng, hay là

chẳng biết tội ấy có phải là trọng chẳng, mà mình chẳng phải là người hay cả lòng phạm tội nặng, thì hãy nghe ông thánh Ligorio đoán rằng : « Một sự hồ nghi chẳng biết mình có phạm tội trọng chưa, là lẽ đủ làm chứng mình chưa phạm tội trọng. »

Vậy nếu con không dám chắc có phạm tội nào, thì đừng lo sợ vất vả mà xét đi xét lại làm chi : hãy giục lòng trông cậy và ăn năn thật lòng, rồi cứ đi rước lễ bằng an.

II. — Tôi không dám rước lễ mỗi bữa, vì tôi mắc nhiều tội nhẹ lắm.
Ông thánh Amvôlodio trả lời cho con rằng : Đ. C. Giêsu Kirixitô lập phép bí tích Thánh thể như phương linh được chữa những bệnh tật thiêng liêng, là để mà sửa cùng tha nết xấu và tội nhẹ. — Ông thánh Tôma thánh sư hỏi : Vậy chớ Chúa lập phép bí tích này chẳng phải như lửa yêu mến để đốt lòng ta nguội lạnh đang nóng nẩy, cùng như

bánh linh nghiệm để nuôi ta khi đói hay sao ?

Ở con, khi Cha linh hồn khuyên bảo con rước lễ thường, thì chẳng phải tưởng con đã nên trọn lành rồi đâu ; có ý bề con như kẻ mắc bệnh phải đi cầu thầy thuốc, như người lạnh phải tới lò lửa cháy mẩn trong Trái tim Chúa, như kẻ đói khát phải ăn bánh hằng sống kéo dài mà dứt hơi.

Thật thì khuyên con lo dè giữ kéo sa phạm tội nhẹ mà mất lòng Chúa Giêsu ái ân từ hậu ; song một trật ông thánh Augutinô cùng các thánh sư khác dặn bảo con rằng : « Bởi vì con phạm tội mỗi ngày, thì hãy chịu lễ ngay. »

III. — Tôi không dám rước lễ mỗi ngày, vì tôi đi xưng tội hoài không đặng. Nào có ai buộc phải xưng tội mỗi khi đi rước lễ đâu.

Nói theo luật : Hễ không mắc tội trọng nào, thì được rước lễ hoài, chẳng cần phải xưng tội. Ông thánh Ligorio

dạy rằng : « Ví bằng ai chẳng phạm tội trọng bao giờ, dầu đi chịu lễ hằng ngày bao lâu thì cũng được, không buộc phải xưng tội trước. » — Bồn đạo thuở ban đầu không có thói quen xưng tội nhẹ ; như rủi sa phạm tội trọng nào, thì mới có luật buộc xưng tội ấy.

Nói về sự khuyên mà thôi, thì thánh Công luận Tridentinô dạy rằng : Có tội nhẹ mà thôi, nếu muốn đi xưng tội thì rất nên có ích, song cũng phải có lòng ăn năn đau đớn với.

Có thói quen xưng tội hai ba tuần một lần mà còn sạch tội trọng, thì nên đi rước lễ luôn.

Chớ tưởng mỗi lần phạm tội nhẹ thì phải đi xưng tội liền, hay là mỗi tuần xưng vài ba lần luôn vậy thì là tốt sao ? Thường phụ nưon nhi nữ hay bắt chước đua nhau làm vậy, thì đã không tấn tới, mà lại ra nhát gan cả sợ, hay là yêu riêng mình quá mà thôi.

Tóm tắt : Khuyên con rấp lòng đi rước lễ mỗi bữa, vì là việc lành nhứt hảo làm cho mình được gọi nhuần phước đức, như lời thầy Tauler rằng : « Đi rước lễ một lần có ích cho mình hơn là nghe một trăm bài giảng, hơn là đi xứ xa viếng mồ Đ. C. Giêsu nhiều lần. »

Ôi, nếu rước lễ một lần có phước và sanh ích lợi dường ấy ; còn rước lễ nên nhiều lần, thì đáng ơn phước trước mặt Đ. C. Trời biết sao kể cùng !

IV. — Tôi không rước lễ mỗi ngày, vì sợ bỏ việc bốn phận. Chịu lễ thường ngày là sự Chúa ước ao mà thôi, còn làm việc bốn phận cho trọn niềm là *đều buộc* theo đứng bực mình. Cho nên muốn đi rước lễ cho khỏi làm việc là trái lễ, chẳng đáng khen đâu.

Song nhiều người hay nói thế ấy mà che đậy tính ươn ể trễ tràng. Chỉ như hơn công ra đi tìm kiếm Chúa mình, một giờ nửa giờ rồi về làm việc trót cả ngày, thì chẳng thiệt hại vào đâu.

Cũng chớ tưởng mắc niềm phụ phụ mà không nên rước lễ hằng ngày. Hãy nghe lời thánh Giám mục Phanxicô Xalediô dạy rằng : « Trong Hội thánh thuở xưa, những kẻ có vợ chồng đi chịu lễ mỗi ngày, ấy là sự nói thật. » Đức Giáo Tông Phiô X ra chỉ dụ ban phép cho bốn đạo mọi đứng bực dâng rước lễ hằng ngày, chẳng có trừ ra hạng kẻ có đôi bạn dâu. Ấy cũng là nghĩa lời Chúa Kirixitô phán : *Hễ sự gì của vua Xêxarê, thì lo trả cho vua, còn sự gì thuộc về Đ C Trời, thì phải trả cho Chúa.*

V. Tôi không rước lễ mỗi bữa đi xem lễ, vì không có giờ dọn mình và cảm ơn. Thật, theo lẽ đương nhiên phải dọn mình và cảm ơn mỗi khi rước lễ. Lại muốn cho được nhiều ích thì phải làm vậy. — Nhưng mà chẳng cần phải cảm ơn tại nơi nào, lâu hay mau, phải đọc kinh gì, dài vẫn bao nhiêu

mời gọi là cảm ơn nên. Cha lý đoán Suarez dạy rằng : « Những kinh quen đọc mà dọn mình trước và cảm ơn sau, vốn là thói quen rất lành đáng khen, song chẳng phải cần quá, cho đến đôi nếu có bỏ qua thì chẳng chịu lẽ nên và mất những ích bởi sự rước lễ mà ra đâu. »

Hắn thật phải dọn mình rước lễ, bởi vì khi Chúa Giêsu ngự vào lòng kẻ chịu lễ, mà gặp linh hồn ấy hồi tâm sốt sắng nhiều chừng nào, thì Chúa làm nhiều việc cao cả và ban ơn cho nhiều chừng nấy. — Nhược bằng chẳng lo dọn mình, để lo ra tự ý, nghĩa là không cảm mình nhớ tới Chúa cực cao cực trọng, thì mắc tội nhẹ. Dầu vậy cũng được thêm ơn nghĩa cùng Chúa và có sự kính mến Chúa, song chẳng đáng nếm những sự ngọt ngào dịu dàng bởi phép trọng ấy.

Phải cảm ơn Chúa, nghĩa là đang khi có Đ C Giêsu ngự trong lòng, thì

phải thờ lạy, than thở, nguyện cầu... càng được lâu chừng nào, thì càng hay lắm vậy. — Bà thánh Madalena Phadi bày việc cảm ơn thể nào mà rằng : « Hồi rước lễ đoạn là giờ qui trọng nhứt đời ta, cũng là dịp rất tiện mà ta nói khó về việc riêng mình với Đ C T, và đun lửa kính mến Chúa lên trong lòng ta. Lúc ấy không cần nhờ thầy nào, không cần sách nào chỉ dẫn làm chi, vì có Đ C Giêsu chúc dạy dỗ ta cách thức yêu mến Người làm sao.. »

Nếu có rảnh thì ở lại trong nhà thờ mà cảm ơn chung với bốn đạo ; bằng mắc việc gấp, phải ra, thì cảm ơn chỗ nào, nơi nào cũng được hết. Vì chừng ở đâu cũng đặt giục lòng khiêm nhượng, kính mến, ăn năn, tạ ơn, cầu nguyện. Đạo luật yêu mến ở tại lòng, chẳng có tại đọc kinh, đọc sách lớn tiếng mới là cảm ơn đâu.

Ấy vậy chớ vì nể hay là lấy lễ nào mà trễ bỏ rước lễ hằng ngày khi đi xem

lễ ; xin nhớ lời thánh Louis de Blois
rằng : « Bao giờ con rước Chúa vào lòng,
thì Người cho con thông vô một phần
trong các công nghiệp Người đã lập khi
chịu nạn chịu chết vì loài người ta. »
Nếu có tin nhớ như vậy ắt sao ta cũng
ham đi rước lễ hoài mà chớ.

ĐOẠN THỨ MƯỜI

Về sự giúp lo cho kẻ yếu liệt rước lễ

Xưa thánh thiên thần Raphael hiện ra giả làm người bộ hành, đưa đàng cho thánh Tobia con đi tới nơi về tới chốn, cùng chỉ đồ dùng làm thuốc cứu cha cho khỏi tật nguyên bệnh hoạn. Ấy là hình bóng mĩa mai chỉ Chúa xuống thế lập phép Thánh thể mà làm bầu bạn đưa người đời qua rừng hiểm thế gian, cùng nên lương y cứu chữa thiên hạ nhứt là phần hồn.

Vậy nếu kẻ mạnh còn cần nhờ sự rước lễ như đã giảng trước, huống chi là những người đau ốm liệt lao !

I. — Hội thánh rõ ý Thầy thánh mình, nên giục bảo giáo hữu phụ lực với các Linh mục mà cầu nguyện, viếng thăm an ủi những kẻ liệt lao, lại phải lo cho rước lễ thường, nhứt là khi lâm chung mạng một chớ bỏ qua ; — năm 1907

lại ban hành điều luật chuẩn cho những kẻ đau trầm trệ qua một tháng mà không trông mạnh mau, ở trong các nhà chung có để Minh thánh Chúa, đặt phép rước lễ mỗi tuần một hai lần, dầu giữ chay không nổi, phải uống nước, uống sữa, uống thuốc trước ; và cho phép các người khác ở ngoài cũng được như vậy mỗi tháng một hai lần.

Hạng người mắc bệnh tật thể ấy, cũng như kẻ lành mạnh, cần phải nuôi mình bằng Bánh thường sinh cho đặt bền đỗ và thêm ơn nghĩa, cùng cho có sức mà chịu bệnh hoạn tật nguyên bằng lòng mà lập công.

Đã hay, đau đớn hoài, đi đâu không được thì ít bị dịp tội, song còn mũi giặc ma quỷ đeo đuổi, còn mũi giặc xác thịt nội công bày vẽ xui giục đang trái luôn. Vậy phải nhờ phép rước lễ cho mạnh sức mà lướt thắng tình tư dục, khỏi lười quỷ ma ; và chịu khó bằng lòng, hiệp sự đau đớn mình cùng sự thương khó Đ. C. G.

2° Năng chịu mình thánh Chúa, nhiều khi lại được ích về phần xác nữa. Hãy nhớ những gương trong sách Êvang; Chúa qua nơi nào thì làm lành nơi đó: Những kẻ đau bệnh xin rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa muốn chữa tôi thì tôi lành đã; — Lạy Chúa, xin hãy phán một lời mà thôi tôi sẽ mạnh.

Kẻ dui mù kêu cầu : Lạy Chúa, xin hãy làm cho tôi đặng thấy.— Kẻ điếc réo lên: Lạy Chúa, xin hãy làm cho tôi đặng nghe. — Kẻ què bất toại kêu xin rằng : Lạy Chúa, xin hãy làm cho tôi đặng đi.

Rày cũng là Đ C Giêsu ấy toàn sống trong hình bánh Thánh thể, có phép tác diệu được như xưa, cứ mời ta mãi rằng : *Ở đây, là những kẻ lao lực và gánh vác nặng nề, hãy đến cùng Tao hết thảy, Tao sẽ an ủi cùng bổ sức lại cho bay.*

Anh em ta, nhứt là những người liệt nhược già yếu, hãy trông cậy mà năng tới cùng Người hơn nữa.

II. — Chịu mình thánh Chúa Viaticô. Hội thánh càng lo lắng thúc hối những kẻ liệt nguy hiểm chịu Mình thánh Chúa lần sau hết, làm của ăn hành lý mà qua đời sau. Nên chẳng những là ước ao khuyên bảo mà lại ra luật buộc kẻ liệt khi ấy phải chịu lễ, và thầy cả phải đem Mình Chúa. Kẻ nào tự ý trể bỏ chịu lễ Viaticô thì phạm tội trọng, vì là bỏ điều luật Chúa dạy phải lo phần rỗi đời đời của mình, khi hiểm nghèo gần chết.

Thầy dạy lý đoán Suarez nói rằng :
« Lời Đ C Giêsu phán : *Nếu bay chẳng ăn mình Tao cùng chẳng uống máu Tao, thì bay chẳng có sự sống trong mình...* Nếu chẳng phải hiểu là lời dạy giữ lúc gần chết, thì chắc là không bắt buộc lúc nào nữa đâu. Vì khi ấy là hồi gấp rút cang hệ phải lo cho được thoát khỏi sự chết đời đời, mà qua tới sự hằng sống vô cùng. »

Các đấng Thần phụ nhóm trong công luận Tridentinô dạy rằng : « Các giáo hữu khắp nơi ân cần lo việc đem Mình Chúa cho kẻ liệt, là làm việc công bình, việc phải lẽ rất mực ; cũng là đều rất có nhiều công đồng xức chỉ truyền rõ ràng, và Hội thánh hằng giữ từ xưa nay. Rày thánh công luận này cũng truyền dạy phải cứ theo luật lệ tốt và cần ấy, ngõ nhờ ơn phần rồi. Lại ai mà dám nói chẳng nên đem Mình thánh Chúa cách trọng thể cho kẻ liệt, thì phải vạ dứt phép thông công. »

2° Phép chịu lễ Viaticô ban ơn thần lực cho kẻ liệt biết là bao nhiêu !

Trong nhà nào có người liệt lão, thì thấy rộn ràng ; nào là cha mẹ, nào là vợ chồng con cái, nào là bạn hữu, thầy thuốc dầy dầy chạy lo hết phương đủ thể. Mà đó thấy là hơn lực mà thôi. Phải cho có thiên lực, thì hãy rước Thầy cả Chúa Trời, hầu người tới thăm viếng an ủi, làm phước giải tội, đem

Mình thánh Chúa cho. Được như vậy, mới thấy kẻ liệt đời trí ý ra khác : là tinh thần vững chí ; biết nhịn nhục, chịu đau đón bịnh hoạn bằng lòng, lương tâm nhẹ nhàng hết kinh hoàng sợ chết, an lòng bỏ gia cư thế sự, chờ giờ lên trời cho mau mà thôi

Ấy chịu Mình Chúa Viaticô là phép Bí tích có tài có sức giúp đỡ phù trì kẻ mong sinh thì, là thuốc mầu soi cho biết hiệp sự cực khổ rầu rĩ trong mình với sự khổ hình Chúa chịu trên thánh giá, là sức mạnh mà chống cùng tà ma quỷ mị, là cửa cầm cố quý trọng cho mình vững chắc được thiên đàng, theo lời Chúa Cứu thế phán hứa : *Hễ ai ăn Mình Tao cùng uống Máu Tao, thì nó được sự sống đời đời, và đến ngày tận thế Tao sẽ cho nó sống lại.* (1)

Bà thánh Guiliana Facolnieri đau bao tử nặng lắm, có ăn một chút gì, dầu chịu Hình bánh thánh thể mà thôi, cũng

(1) Joan. VI, 54.

không nổi; bèn nài nỉ xin đem Mình Chúa đưa trước mặt mình. Bất đắc dĩ linh mục phải chịu lòng làm theo ý xin choặng an ủi người. Sự rất lạ ! khi thấy cả cầm Mình thánh Chúa đưa lên, thì hình bánh thoát ra nhập vào lòng người. Thánh nhơn này tắt hơi ngày 19 Juin 1340, mặt mũi vui vẻ tinh toàn.

Khi thay đồ tẩn liệm, thì thấy in trên ngực người phía tả cái bánh lễ có hình Đ C Giêsu chịu nạn trên thánh giá.

Chúa làm phép lạ mà làm chứng cho giáo nhơn tin việc rước lễ Viaticô rất đẹp lòng Chúa, lại làm ích cứu giúp linh hồn bội nhiều.

Vì vậy người nhà cùng kẻ lối xóm phải dùng quờn thế nào mà giục con cháu, bà con xóm láng diềng chịu lễ làm của hành lý lên trời. Thì kẻ liệt được phước, mình thêm công đức trước mặt Chúa cả đời đời.

— Hội thánh muốn giục lòng ai nấy ái mộ việc lành rất lành này, thì ban

cho những kẻ theo châu Minh Chúa đem cho kẻ liệt mà có cầm đèn, được nhờ Tiểu xá 7 năm và 7 mùa ; ví bằng theo hầu mà không cầm đèn thì được 5 năm và 5 mùa. Như mắc trở đi không đăng mà có đọc 1 kinh Lạy Cha, 1 kinh Kính mừng đứng theo ý Đ Giáo Tông, thì đăng nhờ 100 ngày.

Bệnh liệt còn chịu lâu ngày lâu tháng, thì được đem Minh thánh Chúa lần thứ hai, lần thứ ba. Nếu mà kẻ ấy, thuở lành mạnh năng chịu lễ, thì cũng được chịu Viaticô nhiều lần hơn nữa.

Nhà nào được rước Chúa ngự đến, thật là nhà đại phước lắm.

Vậy, phải dọn nhà cho sạch sẽ : khuôn dẹp những món đồ, những hình tượng trái mắt. Bàn thờ trải khăn trắng và chưng bông hoa, đèn đuốc cho xinh ; ít là phải có cặp đèn sáp với ảnh chuộc tội, bình nước thánh, một chén nước lã và khăn nhỏ cho thầy cả lau tay.

Rửa lau kẻ bệnh, cho mặc áo lớn, để một khăn trắng rước lễ.

Đọc kinh dọn mình trước và kinh cảm ơn sau mà nhắc nhở giúp cho kẻ ấy. Đừng đọc kinh dài lắm, kéo mệt người liệt.

Những người ở trong nhà cùng họ hàng có tới đó, phải mặc áo dài, giữ phép nghiêm trang ; thấy Minh thánh Đ C Giêsu, phải quì gối kính lạy và đọc kinh cầu nguyện cho kẻ liệt với.

Lạy Đ C Giêsu rất nhơn lành dịu ngọt, khi con chẳng còn sức mà tìm tới Nhà tạm rước Chúa đang nữa, thì từ nay con xin Chúa khấng đoái thương mà tới viếng thăm con, an ủi con cùng dắt đem con lên trời đang hiệp cùng Chúa trong nhà phước lộc ngàn thu.

ĐOẠN THỨ MƯỜI MỘT

Về sự Rước lễ thiêng liêng

Có giảng giải cho dài về sự rước lễ thật mà không nhắc tới sự rước lễ thiêng liêng, thì chưa nói là cùng. Cho nên thêm đoạn này nói về phép rước lễ thiêng liêng, đừng thêm lòng sốt sắng và gìn giữ ơn mấy lần rước thật Chúa Giêsu trong phép Bí tích.

I.— Rước lễ thiêng liêng, là khi chẳng đừng rước Đ. C. Giêsu thật trong hình bánh Thánh thể, thì ước ao muốn rước Người, hầu đừng hiệp cùng Người cho chí tình yêu mến.

Ấy vậy muốn rước lễ theo cách ấy, thì phải có *lòng ước ao* rước lễ thật; chớ chưa đủ giục lòng tin có Chúa và kính mến Chúa trong phép Thánh thể mà thôi.

Mà chẳng đòi ước ao làm vậy, lâu mau, nhiều ít, mới thật là rước lễ thiêng

liêng. Nếu mà khát khao lâu nhiều chừng nào, thì sanh nhiều ích chừng nấy.

Đ. C. Giêsu hiện ra nói với bà thánh Magarita Maria rằng : « Sự con ước ao rước Cha bắt lòng Cha cảm động quá đi đến đôi giả như Cha chưa có lập phép Bí tích Thánh thể, thì Cha sẵn lòng lập ra bây giờ để mà phú mình cho con. » — Bữa kia Á thánh Iđa ở thành Louvain xem lễ mà chẳng rước lễ dâng, thì nghe tiếng Đ. C. G. dạy rằng : « Con kêu Cha thì Cha đến với con. » Á thánh ấy liền kêu cầu : « Lạy Chúa Giêsu, xin đến cùng con, » thì lòng người liền đầy khoái lạc, dường như được rước lễ thật vậy.

— Hẳn thật Đ. C. Giêsu có làm nhiều phép lạ mà chứng miên sự ấy là việc tốt lành, đẹp lòng mình lắm : Khi thì chính tay Chúa trao Mình thánh cho thánh nọ người kia đang nóng nẩy ước ao rước lễ, như thể cho bà thánh

Catarina Sienna, cho bà Á thánh Clara Montafalco.— Nhiều khi Chúa lại giao cho rất thánh Đ. Bà, ông thánh Gioan Tông đồ, hay là sai thiên thần đem mình Chúa cho, như cho ông thánh Bonaventura xưa.

II. — Cách rước lễ thiêng liêng. Nếu ngày nào con mắc ngăn trở đi rước lễ không đặn thì hãy ngó nhìn Hình bánh lễ nơi tay Thầy cả, hoặc trong nhà tạm, cách đói thèm rước Chúa cho được ; đoạn than thở cùng Người.

Dọn mình thì làm cách như dọn rước lễ thật, là giục lòng tin, cậy, kính mến, khiêm nhượng, ước ao ; — đoạn bày vẽ trong trí như thể có thánh Tông đồ nào, hay là Đ. Mẹ, hoặc thiên thần trao Mình thánh Chúa cho mình... và cầm lòng tưởng dường bằng có Đức Chúa Giêsu ngự thật trong mình, mà kính mến Người và than thở phận sự mình.

Dùng đặng một hai lời nóng nẩy ước ao thề này : Ở Chúa Giêsu, xin hãy đến, hãy đến cùng tôi ! Tôi cần nhờ Chúa : Linh hồn tôi mơ ước trông chờ Chúa hóa ra như rủ liệt, vì phải cách xa Chúa... Tôi khát khao thêm rước Chúa. Mọi sự gì thấy đều lạt lẽo, không ra giống má gì ! Phải có Chúa mà thôi.

Ở Chúa Giêsu, tôi chẳng muốn sống cách xa Chúa : Nếu tôi không có Chúa hiệp cùng, thì tôi phải mòn mỏi rủ liệt mà chết. Ở Bạn thiết tha ân ái, hãy đến, xin hãy đến cùng tôi. — Ở Chúa là sự yêu mến, xin đốt lòng tôi cho cháy lửa các thánh Sêraphim, và bắt tôi ngọn lửa yêu mến của Đ. Mẹ.

Ở Chúa Giêsu ái ân vô cùng, Chúa hãy đến mà phá hủy tính tình xấu tôi, xin rửa hết cho sạch, mà cho tôi mặc lấy tính nết Chúa. Xin Chúa ở cùng tôi luôn, và cứ việc Chúa đã làm xưa nay, là cầu nguyện, chịu khó cực mà lập công đền tội trong tôi.

— *Bất kỳ chỗ nào, là khi nào cũng rước lễ như vậy được hết. Song hấp hơn là trong mùa xem lễ, khi đi viếng Minh thánh Chúa ; tảng sáng mới tỉnh thức, theo lời Chúa dạy bà thánh Melchidê ; khi đọc kinh, suy gẫm rồi ; trước khi ngủ...*

III. — Rước lễ thiêng liêng sanh nhiều ích lợi vô vãn, vì cũng là sự rước lễ, nghĩa là thông phần phép Bí tích Thánh Thể, vì vậy được những ơn phước theo sự rước lễ thật.

Lần kia Đ. C. Giêsu tỏ ra cho bà Paula Maresca là người nhà phước bà thánh Catarina Sienna ở thành Naples, được xem thấy một chén thánh vàng đựng mấy lần bà ấy rước lễ thật, và một chén thánh bằng bạc đựng những sự người rước lễ thiêng liêng ; cùng soi sáng cho hiểu, hai thứ chén ấy đều quý, mà có giá trị khác nhau tại làm sao.

Ích thứ nhất bởi rước lễ thiêng liêng là được thêm sự kết hiệp với Chúa

Ngôi Hai ra đời. Ấy là chính tuổi tuôn ra các ơn phước khác.

Ích thứ hai là được giục lòng sốt sắng lại, giống như luồng gió thổi bay tro vạc cho phừng lửa lên vậy. Ôi, lòng con người hay ra nguội lạnh, tình thảo mến Chúa dễ nguội lắm ; nên hãy ái mộ rước lễ thiêng liêng mà quạt cho nổi ngọn lửa sốt sắng lại. Hễ cháy lửa sốt sắng, thì bắt lòng hưng vui, tinh thần an ổn mà chớ.

Ích thứ ba là giữ lòng trí cho bằng tịnh. Có vậy thì sẽ được khỏi hết hay là bớt lo ra, bối rối ; sẽ quen tưởng nhớ Đ. C. Giêsu và thiết tình kết hiệp thờ than với Người liên tiếp.

Ích thứ bốn là đặt rút lòng khỏi mê thế tục, nhục thân : Vì chúng năng trần mình trong Trái Tim Đ. C. Giêsu, thì muốn theo tính ý Chúa mà chế những sự phù vân, ghét những sự chẳng trọn lành... Ông thánh Augutinô rằng : « Sự rước lễ thiêng liêng là bánh

nuôi dưỡng no lòng phỉ dạ, là thuốc chữa trái tim người ta hay lắm. »

• Ích thứ năm là thêm cho ta một bức vang hiển khác thường ở trên trời. Hễ ai hay cầm trí rước lễ như vậy thể ấy, thì sẽ đặng chói lòa sáng láng cùng vui vẻ khoái lạc đời sau hơn những người chẳng biết rước lễ thiêng liêng mà chớ.

IV. — Ta cũng được đưng sự rước lễ ấy mà cầu nguyện cứu giúp kẻ còn sống hay là kẻ đã qua đời nữa. — Bà thánh Magarita hay căn dặn rước lễ thiêng liêng mà cứu giúp các đẳng linh hồn nơi Luyện ngục, và bồi thường những lần các linh hồn ấy xưa đã rước lễ nguội lạnh bỏ thờ.

Bà thánh Barthélemie Capitamio lên vì á thánh tháng Mai 1926, thuở sống cả ngày gần mỗi phút đều có hiệp tình với Thầy thánh mình. Người hay nói thầm rằng: « Ở Chúa Cứu chuộc, kẻ nào chẳng yêu mến Chúa, thì chẳng đáng sống. » « Tôi hồ thầm, thấy mình được dưỡng nuôi bằng Mình thánh Chúa mỗi ngày,

là được phước lạ biến hóa trong Chúa, mà hãy còn nguội lạnh thể này ! » — Bà á thánh này lấy sự rước lễ làm mức mà nhắm đặng ăn ở theo sự sống siêu tánh, nên lo nhớ Chúa còn ở trong mình từ khi rước lễ sớm mai, và mỗi ngày viếng Mình Chúa cách thiêng liêng 33 lần, thì giục lòng rước lễ thiêng liêng cũng 33 lần vậy nữa.

Khi nào người mắc trở mà đi rước lễ không đặng, thì làm cách này cho đỡ lòng mơ ước thêm khát, là viết tên Đ.C.Giêsu trên mảnh giấy rồi nuốt trộm.

Các thánh Nam Nữ thuở nay rập ý ca tụng những ích quới trọng bởi sự rước lễ thiêng liêng, như bà đáng kính Gioan Maria de la Croix cao rao rằng : « Đ. C. Trời hay dùng cách thế ấy mà xối ban ơn xuống như khi rước lễ thật. »

Đón tắt đôi lời : Lời Chúa Cứu thế phán dạy : *Người ta sống chẳng phải nhờ cơm bánh mà thôi*, thì chỉ lòng và linh hồn còn cần nhờ của ăn khác nữa, mới khoẻ mạnh và khỏi chết.

Của ăn ấy là Minh thánh Chúa, phải lấy lòng tin mà chịu lấy cho thường, vì « Sự rước lễ mỗi ngày là lương thảo các giáo hữu phải dùng thường. »

Rủi thay : Thầy cả lại hiếm có, hay là bị đau, nhiều làng không có nữa ; thì làm sao lo cho các linh hồn chịu Minh thánh Chúa cho đủ hết !

Vậy trong những lúc thế ngặt làm vậy, còn nhờ đến sự rước lễ thiêng liêng, là phương thế dùng khi bình hoạn, cũng như hồi lành mạnh ; dùng được hoài cả ngày, tới cả đêm khi ngủ chẳng yên.

Mỗi lần rước lễ cách ấy lại được nhiều ơn trọng nữa.

Ở linh hồn được Chúa dấu yêu, đang đói thèm của lễ Minh thánh, mà chẳng đi rước lễ đặn, hãy tập cho quen dùng phương dễ tiện này mỗi ngày nhiều lần, mà thế đỡ sự rước lễ thật ắt sẽ chịu nhiều ơn Chúa nữa chẳng sai.

PHẦN THỨ HAI

NHỮNG CÁCH VÀ NHỮNG KINH ĐỌC KHI RƯỚC LỄ.

Những cách dọn mình gần.

I

Phải hiểu : hễ lo xem lễ nên thì rước lễ nên và lo cho được rước lễ sốt sắng, cũng là xem lễ nên nữa.

Vì vậy đây lược chỉ những kinh lễ Misa, là cách thức để dùng mà dọn mình rước lễ luôn thể.

1° Khi Thầy cả đứng dưới bàn thờ mà đọc Ca vịnh vua David cùng kinh Cáo mình, là giục lòng khiêm nhượng, ăn năn, hầu dâng châu lễ và rước lễ nên. Kẻ toan rước lễ cũng phải làm theo như vậy.

2° Những kinh đầu mùa Lễ, như Gloria, Bài thơ, bài Êvang, kinh Tin kính, rất xứng hợp mà giục đức tin về

Chúa đã Giáng sanh, đã dạy dỗ các phép mầu nhiệm cùng chịu nạn chịu chết, rày đang sống trong phép Thánh thể là có ý thờ phượng Đ C Cha thể cho ta, cùng kêu mời ta đến rước Người.

3° Từ đựng bánh rượu cho tới khi Thầy đọc kinh *Lạy Cha*, thì nhắc lòng ta hiệp theo làm việc dựng trót mình cho Chúa, như Chúa muốn nên của tế lễ chuộc thế gian, cùng làm của ăn mà nuôi dưỡng ta, suy tưởng thể ấy, nữ nào chẳng giục lòng kính mến Chúa cho chí thiết sao ?

4° Khi Thầy cả đọc kinh *Lạy Cha*, tới câu « *Xin cho chúng ta hằng ngày dùng đủ...* » Cùng khi thấy Thầy cầm Minh thánh Chúa lên, thì làm sao lòng ta cũng bắt ước ao và xin cho được của ăn hằng sống ấy mà chớ.

5° Khi Thầy cả cúi đầu đánh ngực và đọc ba lần : *Con Chiên Đ. C. Trời gánh lấy tội lỗi thế gian...* cùng khi

Thầy cầm Minh thánh Chúa trở ra và nói : *Nầy là Con chiên Đ. C. Trời. Nầy là Đấng gánh tội thế gian...* và tiếp ba lần : *Lạy Chúa, tôi chẳng đáng rước Chúa ngự vào lòng tôi, song nếu Chúa phán một lời thì mọi tội trong linh hồn tôi liền đã ..* thì có sức bắt lòng ta hạ mình ăn năn chê ghét tội lỗi, và đem lòng kính mến Chúa lắm.

6° Những kinh Thầy cả đọc từ khi trán chén rồi, có nghĩa lý riêng về sự rước lễ. Trong khi ấy kẻ đã rước lễ phải hết lòng thờ lạy Chúa ngự trong mình và chỉ lo cảm ơn theo.

II

*Gẫm riêng mà dọn mình gần
cùng cảm ơn.*

Dọn mình.

1° Ai đến ? Ấy là Đ. C. G. Kirixitô. Người là Vua hằng sống hằng trị ; ngoài y phục và trên mình Người đều bày tỏ rõ. Người là Vua trên hết các

vua cùng là Chúa cai hết các vua chúa xưa nay. Dân sự đâu đâu cũng phải từng phục quờn Người hết thấy.

2° *Đến cùng ai ?* Chúa cao cả thể ấy mà khăng đến cùng tôi là một tên dân nghèo, mang nợ tới muôn ngàn nén ; trong mình chẳng còn một đồng tiền thì biết lấy đâu mà trả mỗi nợ quá lớn dường ấy dặng ?

3° *Đến mà làm gì ?* Chúa đến chẳng có ý bán đũa tôi tới khốn nạn này, cũng không muốn đạt hết gia sản của cái nó đâu ; một cho dặng ban Minh cùng Máu thánh Người cho nó : ấy là giá cả cao vô lượng quá hơn nợ nần nó mắc ngàn trùng. Vậy thì được lấy đó mà trả cho tất hết.

Lời than. Hỡi con gái núi thánh Xion, hãy nhảy mừng cho phỉ, ó con gái thành Giêrusalem, hãy tung hô khen ngợi : Kia Vua mây sẽ tới cùng mây : Người đầy lòng chính trực, là đứng Cứu chuộc mây.

Cám ơn

1° Con hãy lấy con mắt đức tin mà nhìn xem Đ. C. G. Kirixitô đang ngự giữa lòng mình, như Vua rất có tài có phép và rất ngoan ngùy hiền hậu ; và con hãy coi mình chẳng khác nào là đứa tội nhờn đang ra trước mặt Người, kêu cầu rằng : Tâu xin đức Vua nhin tôi mà đình lại, xin để huân cho tôi lo trả hết cho đức Vua.

2° Con hãy kính mến Người cho hết lòng hết sức ước ao, và thìn lòng dốc quyết chẳng chịu làm sự gì nghịch mạn Người, chẳng chuộng sự gì hơn Người hay là bằng Người, cùng tính làm những việc nào, giữ những nhờn đức theo ý Người.

3° Con hãy cầu xin Người ban cho con có tính khí mạnh mẽ làm dân trung mà thờ Người cho đến phải đổ máu ra, mà chống trả những nổ bầy mưu độc sủu thù Người.

Lời than thở. Chính Chúa là Vua tôi cùng là Chúa Trời tôi; Chúa là đấng truyền dạy cứu chữa dân thánh tổ Giacob. Nhờ Chúa phù hộ chúng tôi sẽ đánh trả tan tác quân nghịch thù tôi; cũng vì danh Chúa chúng tôi sẽ khinh dễ, chẳng đếm kể quân chúng nổi dậy phá hại chúng tôi.

BÀI KHÁC.

Dọn mình.

1° Ai đến? Ấy là Đ. C. G. Kirixitô là Cha từ thuở đời đời, đã dành lòng tự ý sanh nên chúng tôi bởi lời chơn thật. Người là Cha có lòng thương xót vô ngần, cũng là Đ. C. Trời hay ban ơn an ủi mọi đảng, là Đấng yêu dấu ta thiết tha ân ái, kêu ta bang con nhỏ thơ nhi.

2° Đến cùng ai? Chúa đến cùng tôi là đưa con hoang đảng đã sẩy chùng viếng vọng mà bỏ quên Chúa Trời, lưu lạc ăn ở xứ ấy, những xa xỉ phá của,

nếu chưa phải vì phóng cương tửu sắc, ít là du hí du thực mà thôi.

3° Đến làm gì ? Chúa đến mà hôn mến bông ăm tôi là con trai hoang đảng mới trở về, và cho mặc áo tốt là ơn nghĩa cùng nhiều ơn linh thiêng, cho dự tiệc Minh thánh Máu thánh hầu dâng bổ dưỡng sức lại. và đam vô ở nhà lớn lộng lược quý trọng, được hưởng phần gia tài đời đời.

Lời than thở. Ôi ! biết là mấy người gia nô ở mướn trong nhà cha tôi ăn uống sung sướng thừa thãi ! Còn tôi ở đây đói lủi hơi hóp ! Vậy tôi sẽ chôi dấy, tôi đi về tới Cha tôi.

Cám ơn.

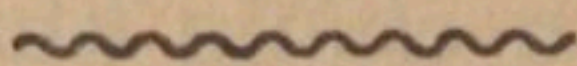
1° Con hãy lấy mắt đức tin mà nhìn xem Chúa Kirixitô đang ngự giữa lòng mình, khác nào Cha rất nhơn lành từ thiện, là Đấng đã chịu đau đớn khổ cực quá, hầu sanh con lại dưới thánh giá, và coi con chẳng khác nào là con

traí đã lạc lải, hoang du ở xứ lạ, thân sơ thất sở, rồi phải trở về cùng Người ; song may được Người rước cách ngoan ngùy hiền hậu khôn cùng.

2° Con hãy kính mến Người cho hết sức mình, cho đến đôi vì lòng yêu mến Người mà con chẳng sá kể thân mình, không lo mạnh khỏe, không tham tiền bạc, không mê sung sướng, chức quờn sang trọng ; mà lại tập cho quen sống ở an một mình, không đòi cho có kẻ nọ người kia làm tay chơn bộ hạ.

3° Con hãy xin Người ban cho con tính trí nhưn đức, cho mình dặng kiểm phương liệu thế mà vưng phục, nghe lời cùng làm việc trả hiếu cho Cha Cả tôn vinh thể ấy.

Lời than thở. — Lạy Chúa, tôi đã phạm tội tới trời, dám phạm trước mặt Chúa ; tôi chẳng còn đáng gọi là con Cha nữa ; xin Cha hãy coi như một đứa làm mướn trong nhà Cha mà thôi.

BÀI KHÁC.

Dọn mình.

1° *Ai đến ?* Ấy là Đ. C. G. Kirixitô là Đấng Cứu thế, Người đã cứu chuộc ta cho khỏi cách thói hư từ tai ách, mà chẳng phải bằng vàng bạc hay hư mòn ten rét đau ; song bằng máu châu báu mình đã đổ ra khi xuống thế làm Con chiên vẹn sạch chẳng chút bợn nhơ tì tích, ngõ nên của lễ chuộc tội đời.

2° *Đến cùng ai ?* Chúa đến cùng tôi là như đưa con gái núi thánh Sion bị bắt đem lưu đày, mà phải thơ thẩn ngồi khóc kể trên bờ mấy sông ở thành Babylon ; đưa gái ấy bị bán thí, chớ chẳng có tiền, rày được chuộc về lại cũng không có ra đồng nào mà trả lại hết.

3° *Đến mà làm gì ?* Chúa đến mà không xá thứ tha mọi tội lỗi nó, và chữa cho nó hết tật nguyên đã vương mang, mà cứu chuộc nó về kéo ăn ở

luông tuồng mà hư mất, cùng lấy lòng cảm cảnh thương tình lo cho nó đặng phần rồi vô cùng.

Lời than thở. Vì nhớ núi thánh Sion, mà tôi làm thinh nín lặng không được ; vì tưởng đến thành Giêrusalem mà tôi chẳng nỡ nghỉ an, cho đến khi thấy Đấng Công bình trên núi ấy hiện ra như yểng sáng rạng ngời, và Đấng Cứu chuộc thành ấy đến như đèn sáng lòa chiếu giọi.

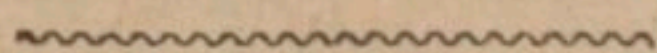
Cám ơn.

1° Con hãy lấy mắt đức tin mà nhìn xem Chúa Kirixitô ngự giữa lòng con, thật là Đấng Cứu chuộc con, đã chịu chết trên thánh giá mà cất ách quăng đòn nặng nề đè nặng trên vai con, cùng giựt bẻ bình quờn kẻ áp chế con ; Người coi con như một nữ bị bắt làm tôi, phải nhờ ơn Người phù hộ mới được bề thông dong vinh vang theo phận những người làm con cái Đức Chúa Trời.

2° Con hãy ước ao cháy phừng ngọn lửa yêu mến lên cho . mạnh, bởi nhờ ơn Đ. C. Trời soi sáng xui giục ; Chúa là Đấng đã chẳng chịu nhiều dong Con một mình, mà lại phú Người cho chúng tôi ai nấy thấy thấy ; hầu dặng nguyện xin những sự lớn lao, cùng tra tay gầy làm những điều cực khó vì mến Người.

3° Con hãy xin cùng Chúa ban cho con hơn đức thương yêu anh em, đến đôi liều mạng mình vì anh em, cũng như Chúa đã phú sự sống mình cho con vậy.

Lời than thở. Nầy Đ. C. Trời là Đấng Cứu chuộc tôi ; tôi sẽ lấy lòng trông cậy mà ra công làm việc chẳng nhúc nhác lo sợ, bởi vì Chúa là sức mạnh tôi cùng là sự vang hiển tôi lại cũng đã nên phần rồi cho tôi rồi nữa.

BÀI KHÁC.

Dọn mình.

1° *Ai đến ?* Ấy là Đ. C. G. Kirixitô, là Thầy thuốc danh sư linh nghiệm, là Đấng đã tiếp rước hết mọi thứ bệnh yếu liệt chúng ta, và chịu lấy các chứng bệnh của chúng ta, mà ra như người phung hủi, phải Đ. C. Trời đánh phạt hành hạ, cho đặng chữa cho lành đã.

2° *Đến cùng ai ?* Chúa đến cùng tôi là người mắc tội lỗi mà bỏ thành Giêrusalem đi xuống thành Giêricô, đi dọc đường bị quân cướp bắt lột trần, rồi đánh nát thân bỏ nằm đó nửa sống nửa chết.

3° *Đến mà làm gì ?* Chúa đến làm như người Samaritanô hơn lành, ghé lại đổ dầu lòng thương xót, và rượu máu mình mà rịt nơi thương tích, cùng lo lắng cho đến khi lành mạnh lại.

Lời than thở. Lạy Chúa, tôi chẳng đáng Chúa ngự vào nhà tôi, song nếu Chúa phán một lời mà thôi, thì linh hồn tôi sẽ lành đã.

Cám ơn.

1° Con hãy lấy đức tin mà nhìn xem Chúa Kirixitô ngự giữa lòng con, chẳng khác nào là Thầy thuốc rất hơn từ mau tay lẹ chơn đồ xối bửu huyết mình chảy linh láng, mà tắm rửa cùng làm thuốc mầu chữa linh hồn con, và coi con như thể là người bệnh tật nằm đợi bên hồ Probatica, năm này qua năm khác cũng còn y những bệnh ấy mãi.

2° Con hãy lấy lòng yêu mến mà ước ao chịu bệnh hoạn cho hăm hở hầu khỏi có lòng dính bén hơn vật thọ sinh, cùng làm như người mắc bệnh biết khôn, lo kiêng bớt những món mình hảo mà hay làm hại ; — phải làm như kẻ đau chẳng dám mó tới

mấy món thầy cấm, cũng đừng ỷ sức mà đi đứng tự ý ; song hãy lấy lòng khiêm nhượng biết sức mình yếu thì cứ lo nằm chịu vậy.

3° Con hãy xin cùng Chúa ban cho con hơn đức vững lời, hầu bắt chước Người là Đấng vì phần rỗi con mà đã hạ mình vững lời chịu lụy cho đến chết, và chết trên thánh giá nữa.

Lời than thở. Lạy Chúa, kìa kẻ Chúa thương đang phải bệnh liệt. Xin Chúa hãy phán cùng linh hồn tôi rằng : Tao là phần rỗi của mày.

BÀI KHÁC.

Dọn mình.

1° Ai đến ? Ấy là Đ. C. Giêsu Kirixitô là Bạn ta, theo lời Người phán rằng : Tao sẽ kết bạn với mày đời đời, và Tao sẽ gá bạn với mày cứ phép công chính, có cân phân xét hỏi và biết ở hơn lành thương xót ; lại Tao sẽ làm bạn với mày thật tình trung tín luôn.

2° *Đến cùng ai ?* Chúa đến cùng tôi như một bạn thất tín đã tư tình cùng nhiều gả trên núi cao vắng, và dưới mấy lùm cây rậm rạp : Nghĩa là theo cách ăn ở kiêu căng và tham lam, mê theo vật hèn chóng qua.

3° *Đến mà làm chi ?* Chúa đến chẳng phải cho đặt làm tờ để bỏ, song có ý kết ngãi lại cùng đóng dấu trên mặt bạn mình kéo tư tình theo gả nào khác ; một để dành phần cho Người mà thôi.

Lời than thở. Ở bạn trinh nữ khôn khéo, hãy chỗi dậy lo dầu đèn cho sẵn. Kia Bạn hiền tới một bên rồi, hãy ra đón rước Người.

Cám ơn.

1° Con hãy lấy mắt đức tin mà nhìn xem Đ. C. Giêsu Kirixitô đang ngự giữa lòng con, chẳng khác nào Bạn rất đáng yêu mến tự lòng thương linh hồn con, là như một linh hồn bị bỏ sắp trên mặt đất, trần trụi nhuốc nha xấu hổ, đoạn lại nhìn xem linh hồn mình

chẳng khác là bạn của Người mà bị cột trời biết là mấy thứ xiềng tỏa ; dầu vậy được đúc nhét cho bội nhiều của cải, đồ về đem lòng thương Người lại.

2° Con hãy yêu mến Người cho phi tình mặc sức, đến đôi xem ra chẳng kể xác và lòng còn thuộc về mình nữa, song là của Bạn con làm chủ hết, bởi vì Người đã cho phép con mặc thích ăn uống Mình và Máu thánh Người.

3° Con hãy xin cùng Người tính trí khôn ngoan đến đôi những sự gì thân mật trong Đ. C. Trời, nghĩa là bản tánh Người. các điều tốt lành cùng chiếu chỉ của Người, thì con được hiểu thấu, ngộ giục lòng mình kính mến Chúa hơn nữa.

Lời than thở. Tôi sẽ vui mừng hơn hở trong Chúa, và linh hồn tôi sẽ nhảy mừng trong Chúa trời tôi ; bởi vì Chúa đã mặc cho tôi mấy mớ áo phần rồi, và lấy áo rộng công chính mà choàn phủ tôi, chẳng khác chi là bạn điểm trang giồi trau vòng vàng bông hột châu báu.

III

I. — Những kinh dùng khi rước lễ.

Kinh đọc trước khi rước lễ.

1.

Kinh đức Tin

Tôi lạy ơn Đ C G, tôi tin thật chịu lễ, là chịu Xác cùng Máu thánh và Linh hồn hồn Đ C G, cùng Tính Đ C T ở trong hình bánh.

Kinh đức Cậy

Tôi lạy ơn Đ C G, tôi là kẻ yếu đuối mọi đàng, chẳng biết dọn mình cho đáng chịu Minh Thánh Đ C G cho nên. Vậy tôi cậy lòng lành vô cùng Chúa tôi, thêm sức mạnh cho tôi đáng chịu ơn trọng ấy, cho bằng lòng Chúa tôi.

Kinh đức Mến

Tôi lạy ơn Đ C G, tôi có lòng mến Đ C G hết lòng hết sức, vì Cha cả đã thương tôi dường ấy, là lấy Minh thánh Người, cho đáng nuôi linh hồn tôi.

Kinh Khiêm nhượng

Tôi lạy ơn Đ C G, tôi là kẻ hèn mọn, tội lỗi, xấu xa gớm ghiếc lắm, chẳng đáng cho Chúa ngự vào nhà linh hồn tôi ; song le, xin Chúa phán một lời thì mọi tật trong linh hồn tôi liền đã.

Kinh Ước ao

Tôi lạy ơn Đ C G, tôi ước ao hết lòng hết sức, cho đặng chịu Mình thánh Đ C G, là mạch mọi sự lành.

2.

Kinh tin. — Lạy Chúa, tôi tin thật chịu lễ là rước Chúa đã khấng nên Bánh thường sinh, là Bánh hay làm cho đặng sống, bởi trời xuống mà bồi dưỡng chúng tôi. Ấy vậy nếu tôi chẳng ăn Bánh này thì chẳng sẽ sống đặng mà chớ.

Kinh cậy. — Lạy Chúa Kirixitô, tôi trông cậy bởi Chúa đã phán hứa, cùng hay ban cho nhiều hơn lời hứa bội

phần. Vì Chúa tốt lành, phú quý giàu sang, vì Chúa phép tắc khôn ngoan và trung trực mọi đàng. Vậy tôi cả lòng trông cậy Chúa, bởi vì xưa nay chưa thấy ai cậy trông Chúa mà phải thẹn thường xấu hổ.

Kính mến. — Lạy Chúa Giêsu dịu ngọt, đáng yêu mến, là mỏ đầy đầy sự trọn lành và sự nhơn từ; tôi kính mến Chúa là sự yêu mến trót cả lòng tôi. Lạy bởi vì Chúa tìm kiếm tôi khi tôi lạc lối, Chúa rước lấy tôi, khi tôi ở bất trung với Chúa, và ra tay nung đỡ đùm bọc tôi yếu đuối rủi liệt.

Ăn năn. — Chúa khoan nhơn thể ấy, mà sao tôi hay lỗi nặng làm mất lòng Chúa, là Cha, là Thầy, là Đấng Cứu chuộc, là Bạn thiết, là Tướng dẫn đường, là Quan thẩm án, là Chúa Trời tôi. Cúi lạy Chúa, xin tha cho con dại, xin soi cho kẻ dui tối, xin ẵm lấy đứa ăn năn trở về thú tội, xin rửa người đầy

dây tội khiên, hầu đặng nên thanh sạch cùng nên thánh.

Ước ao. — Ở Chúa Giêsu, là sự khoái lạc lòng này, tôi mong mỗi ước ao rước Chúa là Bánh các thánh Thiên thần, là rượu sanh những kẻ đồng trình. — Song thương ôi, tôi chẳng có chút chi đáng : những nguội lạnh trề nải đầy bọt như xấu xa ! Nhưng mà nếu tôi chẳng rước Chúa, thì có ai sẽ ngự đặng vào lòng tôi ; tôi sẽ ở trong ai đặng ? Tôi một cúi xin Chúa hãy đến ở trong tôi, xin Chúa hãy mau tới cùng tôi mà ở với tôi luôn, hầu cho tôi được ở trong Chúa. Ở Chúa là Cửa cái tôi, là sự vui mừng tôi. Ở Chúa là cửa ăn nuôi dưỡng tôi, là bánh ngon khoái lạc mỹ vị ! Ôi, Đấng lòng tôi yêu mến hiệp cùng tôi, và tôi cũng hiệp cùng Người.

3.

Ăn năn. — Lạy Chúa là Chúa trời tôi, xin Chúa mở lượng dương thứ mà

tha cho tôi là kẻ có tội. Tôi ăn năn đau đớn vì đã phạm tội ghe phen ; tôi ước ao sửa lại sự lỗi tôi đã làm. Tôi chẳng biết lấy lời gì mà thú tội mình, một xin Chúa sỏ hết các sự gian ngược tiền khiên tôi bấy lâu, cho lòng và trí tôi trong sạch hầu được bước lên qui nơi cung thánh Chúa.

Đức tin. — Lạy Đ. C. Giêsu Kirixitô, Chúa là Thầy cả đời đời, và đã phán lời rằng: *Thịt Tao vốn thật là của ăn, và Máu Tao thật là của uống.* Vậy tôi tin kính Chúa là Chúa Kirixitô Con Đ. C. T. hằng sống, đã xuống thế thuở xưa, rày tàng mình ở lại thật trong phép Bí tích này. Xin Chúa *thêm đức tin cho tôi đặng mạnh tin hơn nữa.*

Đức cậy. — Lạy Đ. C. Giêsu rất dịu ngọt, tôi cả lòng trông cậy một mình Chúa mà thôi, vì Chúa là phần rỗi cùng là sức mạnh tôi, là nơi tôi nương dựa vững vàng, là nguồn đào tuôn ra mọi sự lành. Xin Chúa *thương xót tôi và*

cứu lấy tôi ; vì Chúa chẳng hề từ bỏ những kẻ trông cậy Chúa bao giờ.

Đức mến. — Lạy Đ. C. Giêsu rất đáng yêu mến, Chúa đem lòng mến thương con người quá bội, cho nên khi hòng lìa bỏ phạm gian mà về cùng Đ. C. Cha, thì Chúa đã dọn sẵn cho chúng tôi một bàn tiệc đầy đủ mọi món ngon lành, và mọi đồ mỹ vị. Chúa có lòng ngoan ngùy hậu đãi thể ấy, thì tôi trần triu mến yêu Chúa là Chúa trời tôi, chẳng dám phai lòng. Chúa là lương thực cần phải dùng cho hằng gìn giữ sự kính mến ; xin hãy đốt lòng tôi cháy lửa sốt mến Chúa luôn.

Ước ao. — Lạy Đ. C. Giêsu là Đấng Cứu chuộc tôi. Tôi ước ao đến cùng Chúa như con nai khát nước tìm mạch suối trong vầy. Xin Chúa phú trao Minh thánh Chúa cho tôi, thì tôi vui mừng phỉ dạ có đủ hết mọi sự : Vì chúng chẳng có sức nào an ủi lòng con người hơn Chúa hằng ; không có

Chúa thì tôi chẳng nên sự gì, chẳng nhờ Chúa viếng thăm, thì tôi không còn sống đặng.

Khiêm nhượng. — Lạy Chúa Trời vô lượng vô biên, đáng nể oai kinh sợ, phép tắc vô cùng, thánh trí lạ lùng. Chúa là ai, tôi là ai mà Chúa khăng đến cùng tôi mà ăn một bàn và ở với tôi ? « Lạy Chúa, tôi chẳng đáng Chúa ngự vào nhà tôi, song xin Chúa hãy phán một lời, thì linh hồn tôi sẽ lành đã. »

Lạy Đức Nữ Đồng trinh Maria, là Bà chủ tôi, là đấng bầu chữa phù hộ tôi, là Mẹ đùm bọc tôi. Xin Mẹ gởi gắm tôi cho Con Mẹ, xin Mẹ dắt đem tôi ra mắt Con Mẹ, hầu nhờ có Mẹ mà Người chịu lấy tôi, như xưa Người nhờ Mẹ mà ra đời cứu chuộc tôi, cùng ban bố nhiều ơn trọng vô ngần.

Ó các thánh Chúa, hãy tiếp giúp phận yếu đuối nghèo cực tôi, hãy nguyện cầu cho tôi thêm đức tin vững vàng và

trông cây bèn đổ, hãy nhen lửa sốt mẩn của các thánh trong tôi, hãy mặc áo lễ cười cho tôi và trang điểm tôi nhiều ơn phước, cho tôi có đủ sắc phục xứng đáng vào tới Nhà tạm nhiệm mầu dưới thế này, mà sau dự yến tiệc trên thiên đàng trước mặt Chúa cả hiển vang vô cùng. Amen.

4.

Kêu khẩn. — Kính lạy Chúa, tôi là ai hầu dám đến cùng Chúa ! Tôi rõ biết mình chẳng có chút gì lành, thì sao còn men tới Chúa ? Ôi, lạy Chúa, tôi mãi phạm tội đã làm mất nghĩa cùng Chúa tốt lành vô cùng, thì biết làm đi gì mà đền cho đủ ? Một khóc lóc hạ mình thú tội, cùng nài xin Chúa lấy lòng lân mẫn nhiều dong cho con đại lỗi lầm ! Xin Chúa nghe tiếng tôi kêu van cầu khẩn, mà sỏ hết các tội tôi, vì danh thánh Chúa. Tôi chẳng muốn tái phạm lại nữa. Xin Chúa lấy lửa yêu

mến mà nung đốt cho tiêu hết các tội
tội, và rửa sạch mọi bợn nhơ tội lỗi, từ
tội thuở mới có tuổi khôn : mà huờn
lại ơn nghĩa tốt lành cho xứng đáng ra
trước mặt Chúa chí tôn chí thánh.

Đức tin. — Lạy Chúa, lòng tôi tin và
miệng tôi xưng ra có Chúa chí linh
hiện tại trong phép Bí tích trên bàn
thờ, là Chúa Trời cũng là Đấng thánh
trên hết, là Đấng tạo thành vạn vật,
là Chúa các thánh thiên thần : Vậy nên
tôi tin kính Chúa hết lòng. Nếu mà có
sự gì mâu nhiệm quá sức trí tôi hiểu
dặng, thì tôi vui lòng phó dưng cho
Chúa, là Chúa phép tác thông minh vô
cùng, là Chúa Trời chọn thật mọi đàng,
chẳng hề lầm sai phỉnh dối dặng. Nếu
con người ta hiểu hết việc Chúa dễ dàng
luôn, thì chẳng phải là mâu nhiệm, cũng
chẳng phải là sự lạ thiên Chúa. — Vậy,
lạy Chúa, việc Chúa ban hành thì phải
là lòng quá sức trí phàm ; phép Chúa
thông ra, phải là tài trí cao xa khôn

ngõ. Tôi khâm sùng tin theo Chúa, cùng vưng giữ lời Chúa phán dạy luôn.

Đức cậy. — Lạy Chúa, tôi cậy lòng lành Chúa hay thương xót, mà đến cùng Chúa hôm nay : vì chúng tôi đau đớn phải tìm Đấng Cứu chuộc, tôi đói khát phải tìm kiếm mạch suối hằng sống, tôi thiếu thốn phải tới xin Vua trời đất, tôi là tớ bất hạnh phải đến nhờ Chúa sanh thành dưỡng dục, tôi buồn bực sầu khổ phải đến cùng Đấng nhơn lành an ủi trong phép Bí tích cực trọng này. Linh hồn tôi phải túng thiếu khốn cực trăm đàng, nên phải chạy tìm kiếm Chúa hôm nay, cho đặt lại các nhơn đức đã mất, cho đặt sức mạnh mà giữ lòng trí, giữ xác mình cho vẹn sạch mọi đàng.

Kính mến. — Ở Chúa là Đấng lòng tôi kính mến, xin Chúa dứt lòng tôi trần trụi những người yêu thương, hầu đặt tôi theo bèn chơn Chúa và kính mến Chúa trên hết mọi sự, cùng

sống chết thể nào cũng một lòng trung nghĩa Chúa ; bởi vì « sống mà không Chúa là như hỏa ngục khốn nạn, được sống kết hiệp với Chúa là thiên đàng khoái lạc mà chớ. » — Ở Chúa là kho tàng quý báu, là Cửa trọng tốt hơn hết mọi sự. Ở Chúa Trời tôi, Chúa là hết mọi sự của tôi ! Tôi đồng tình với Chúa, tôi yêu mến một mình Chúa ; xin Chúa rửa lòng tôi cho sạch, xin ban ơn cho tôi vui mừng và cho tinh trí tôi hiệp theo Chúa cách phỉ tình khoái lạc luôn luôn.

Cầu xin. — Lạy Chúa Trời tôi, xin Chúa ban phép lành cho tôi tới Chúa được hừng vui trong Chúa, được lòng sốt sắng xứng đáng mà đến rước Chúa. Xin Chúa giục lòng tôi ái mộ đến cùng Chúa, cho tôi bỏ thói ươn ể trễ tràng bấy lâu. Xin Chúa khăng chăm chế, mà phát ra bù lại những sự gì tôi còn thiếu cho đặng dọn mình nên. — Lạy

Chúa Giêsu hơn lành, cũng là Chúa Cứu chuộc tội, xin hãy đến, xin Chúa đến với đứa con bần cùng cực này, và ban cho nó đức tin mạnh hơn, biết trông cậy Chúa hơn từ, cho bền đỗ hết lòng kính mến Chúa dịu dàng, chẳng phai tình lạt dạ khi nào.

Lạy Đức Nữ Đồng trinh rất hơn hậu, là Mẹ đầy lòng thương xót, xin Mẹ lắng tai nghe tiếng con mọn khẩn cầu, xin Mẹ đem lòng thương đến đứa tội lỗi mà phù trợ trong mọi nỗi gian nan, nhứt là đang hồi tôi kêu van cho dang cậy nhờ Mẹ dẫn dắt đưa tôi đến rước Con Mẹ yêu đang. Amen.

5.

Đức tin. — Lạy Chúa tôi, Chúa là Chúa cả sanh dựng trời đất, là Chúa Cứu chuộc hơn loài ; tôi tin thật chịu lễ là rước Chúa phép tắc và hơn từ trong phép Bí tích cực trọng này. Chúa là Đấng xưa đã sinh trong máng cỏ và chịu nạn chịu chết trên thánh giá, rày

cao ngự hiển vang trên các tầng trời, mà cũng đang ẩn ánh trong hình bánh rọu, cho đặng ở lại thế gian này cùng người ta. — Lạy Chúa trời tôi, tôi tin vì có lời Chúa đã truyền dạy. Một lời Chúa đủ làm cho tôi hân chắc hơn hai con mắt xác phàm xem thấy, và có sức làm cho tôi sẵn lòng đổ máu ra vì đều chơn thật ấy. Cúi xin Chúa xuống ơn thêm sức cho tôi nắm giữ đức tin cho toàn hảo như vậy luôn.

Khiêm nhượng. — Lạy Đ. C. Giêsu tôn sang vang hiển, tôi là vật gì mà Chúa khấng nhìn đến tôi ? Tôi thật là kẻ tội lỗi, hèn hạ như sâu bọ trên mặt đất, cùng mọn mọn quá hơn trần ai : Nhon sao tôi còn được men tới bàn thờ Chúa, là Chúa Trời chí thánh, sao tôi còn được ăn bánh các thánh thiên thần, còn được nuôi mạng mạch bằng Máu thịt Chúa cao sang quá thắm ? Ôi ôi ! tôi rõ biết mình chẳng đáng hồng phước lạ lùng dường ấy chút nào.

Lẽ thì tôi phải lui ra cho xa cách Chúa !
Nhưng mà nếu tôi lìa khỏi Chúa, thì
tôi sẽ ra làm sao nữa ? Ấy vậy, kính
lạy Chúa Cứu chuộc rất khoan nhơn !
Tôi hổ người then thường lắm, tôi hạ
mình sát đất vì tội lỗi đè lấp tôi nặng
nề. Song le tôi còn trông cậy bõn tính
Chúa nhơn từ hay thương xót vô cùng,
mà cả lòng đến rước Minh thánh Chúa
hôm nay.

Ăn năn. — Lạy Chúa, tôi đã vi phạm
luật thánh Chúa, tôi đã trể bỏ khi chề
ơn quý trọng Chúa : đã chẳng sá kể
lòng từ hậu bao duông Chúa, lại còn
dĩ ân báo oán mà cả gan sắp cất xây
lưng cho Chúa trăm ngàn lần. Ở Chúa
tốt lành vô cùng, tôi muốn mến Chúa
tận tâm tất lực, nên phải tủi thân trách
phận đã hay sa phạm tội mất lòng Chúa
chỉ từ lân mẫn : nay tôi muốn chịu khổ
hạnh trọn đời mà đền lại những khi
lỗi nghĩa cùng Chúa dường ấy. Nay
tôi thật lòng chề ghét tội lỗi và dốc

quyết từ bỏ những tình tệ xấu xa hay làm cho tôi sa ngã đi ngã lại.

Lạy Chúa tốt lành vô cùng, lạy Đấng thánh cả đáng kính mến trên hết, xin mở lượng rộng lòng mà nhiều thứ cho con đại lỗi lầm, vì công nghiệp máu rất châu báu ấy mà rửa linh hồn tôi cho trong sạch, cho ra mới, hầu nên tòa vàng rực rỡ xứng đáng rước Chúa cả cao ngự.

Trông cậy. — Ở Chúa Cứu chuộc loài người, nay Chúa hồng ngự đến cùng tôi, thì tôi phải ái ngại lo sợ vì thấy Ngôi cực trọng thiên Chúa mà hạ mình xuống cho được hiệp làm một cùng tôi như vậy. Thấy Chúa nhơn từ quảng đại đem lòng vì với tôi đến đời này, thì thêm lễ mạnh giục lòng tôi trông cậy Chúa. Lạy Chúa, tôi cả lòng cậy trông Chúa là Đấng ân ái từ thiện thế ấy, mà chạy đến tìm Chúa như đứa con trai hoang đàng trở về cùng cha nó, như kẻ liệt đến cùng thầy

thuốc, như kẻ đói khát gặp của ăn
uống ngon lành. Hẳn thật Chúa chẳng
nỡ để tôi trông cậy mà lỗ làng vô ích;
hẳn thật Chúa sẽ tới mà ban ơn cho
tôi lướt thắng các tính hư nết xấu, sẽ
nưng đỡ lấy tôi, sẽ giúp tôi trong mọi
nỗi gian nan và mọi khi giao chiến cùng
những nỗi nghịch thù. Lạy Chúa trời
tôi, tôi dám cả lòng trông cậy sẽ được
như vậy, vì Chúa lân mẫn hơn từ và
phép tắc vô cùng.

Ước ao. — Ó Chúa Giêsu, xin Chúa
hãy đến : nầy linh hồn tôi đang ước
ao tới cùng Chúa như hưu nai khát
nước tìm tới mạch suối trong tốt. Xin
Chúa hãy đến cùng tôi, và kéo tôi đến
cùng Chúa mà sửa sang tôi cho nên
khuôn rập với Chúa. Xin Chúa hãy đến
mà sống trong tôi, mà làm cho tôi nên
một cùng Chúa, như Chúa và Đ.C. Cha
hằng hiệp làm một cùng nhau vậy. Lạy
Chúa nếu tôi không có Chúa, thì tôi
sống chẳng nổi, nên xin Chúa hãy đến

cho chóng. Xin Chúa vội tới mà ban ơn xuống phước cho tôi. Tôi nóng nảy ước ao và cầu khẩn cho được Chúa đến mà thôi. Nào tôi còn trông đợi sự gì ở dưới đất này, mà chẳng phải ước ao rước Chúa là Chúa Trời đáng trân trọng mến yêu, là phần gia tài tôi đời đời hay sao ?

KINH ÔNG THÁNH AMBROSIO

(100 ngày tiểu xá, mỗi ngày một lần)

Tôi lạy ơn Đ. C. Giêsu rất nhơn từ, nay tôi đến dự yến diên cao lượng quý trọng với Chúa. Song tôi là kẻ tội lỗi, chẳng có công linh gì, một trông cậy Chúa lòng lành hay thương xót mà men đến kính thờ Chúa hôm nay. Tôi bắt kinh tâm sợ hãi, vì thấy lòng và xác tôi còn vẫn vít nhiều đảng tội lỗi, trí và miệng lưỡi đã chẳng cẩn thận dè giữ cho nên. Vậy, lạy Chúa trời nhơn từ, lạy Đấng tôn vinh cao cả ; tôi là

đưa đồ thán đang xôn xao khốn bức, chỉ đến nhờ một mình Chúa là nguồn khoan dung choặng lành đã ; chỉ tới nương náu trong Chúa choặng phù hộ chở che ; lại nếu tôi không dám đến cùng Chúa là Quan xét chí công, thì còn ước ao ra mắt Chúa là Đấng xuống thế làm người cứu chuộc tội. — Lạy Chúa, tôi bây giờ tố cáo hết các vít tích linh hồn tôi, mà xấu hổ thẹn thùng trước chưng mặt Chúa : Tôi nhìn biết tội lỗi mình đã phạm thì rất nhiều rất nặng, đáng cho tôi sợ hãi âu lo, song tôi đem lòng trông Chúa quảng đại bao duông thương đoái. — Lạy Đ. C. Giêsu Kirixitô, là Vua hằng sống hằng trị, là Chúa Trời làm người chịu đóng đinh cùng chịu chết, xin ghé mắt thương xem con mọn này : Xin nhậm lời kẻ đang trông cậy Chúa ; xin đoái thương đến đưa gian nan khốn nạn này, là con đầy dẫy tội khiên. Mà Chúa là mạch sự từ bi thương xót chẳng hay cùng hay cạn.

Kính mừng của tế lễ hay sinh phần rồi, đã chịu đựng trên thánh giá vì tôi cùng cả và loài người ta. Kính mừng Máu cực trọng châu báu bởi những đinh thương Chúa Kirixitô đã đổ ra, mà rửa tội lỗi thế gian. Kính lạy Chúa, xin khấng nhớ đến tôi là vật Chúa tạo sinh, lại đổ hết máu mình mà cứu chuộc. Tôi lo buồn ăn năn đau đớn vì đã phạm tội làm mất lòng Chúa lắm ; tôi ước ao khử tà qui chánh mà sửa lại những sự vụng dại tôi lỗi lầm xưa nay. Cúi lạy Cha rất khoan dung từ tại, xin rửa tôi cho sạch hết các sự gian tà, cùng mọi điều lỗi trái, ngõ cho trí lòng cùng xác tôi đều được thanh bạch, đáng nếm của cực mầu cực thánh. Tôi lại xin Chúa hãy làm cho lương thực Minh cùng Máu thánh mà tôi tớ mọn này men đến rước hôm nay, đừng khỏa lấp các tiền khiên, tẩy hết mọi bợn nhơ tội tình, xua đùa những ý tưởng xấu xa, chỉ bày những sự ngay lành,

làm hoàn thành những việc đẹp lòng Chúa, cùng hộ phù giúp sức cho linh hồn và xác tôi chóng vánh, mà đánh dẹp mưu tà chước độc những kẻ nghịch thù tôi. Amen.

LÃNH THÁNH THỂ KINH KÌ

KÌ NHỨT TIỀN

Lạy Chúa, xưa tôi là không mà Chúa sinh ra cho có ; khi đã có tôi mà phải tay ma quỷ, thì Chúa ra đời chịu chết mà cứu lấy tôi. Chúa biết tôi mắc nhiều tội lỗi, thì Chúa để truyền phép Giải tội mà tha tội tôi. Khi tôi thấy bấy nhiêu sự, thì tôi rụng rời kinh khiếp ; mà bây giờ lại thấy Chúa lấy Mình cùng Máu thánh Chúa mà đến cùng tôi, thì tôi càng rụng rời kinh khiếp hơn nữa.

Lạy Chúa, tôi là ai mà Chúa muốn làm ơn trọng cho tôi dường ấy ? Nếu tôi dặng thông suốt như các thánh Thiên thần, dặng sạch sẽ như ông

thánh Gioan Baotixita, ắt là tôi chẳng đáng đến ăn tiệc này, huống chi tôi là kẻ xấu xa như uế, lẽ nào cho đáng ? Kia các tầng trời trử Chúa còn chẳng hết ; vả lòng tôi rất chật chội hẹp hòi, mà rước Chúa vào làm sao cho xứng ? Ở sự lạ ! ai từng thấy Chúa là Đấng các thánh Thiên thần châu chực run sợ, mà dường như quên bản tánh mình, muốn hạ mình xuống ở cùng những kẻ rất hèn, lấy thịt máu mình mà nuôi kẻ khó khăn, muốn gần gũi cùng những người bất nghĩa ! Những kẻ phú quí ở đời thấy kẻ khó khăn hèn hạ, thì chẳng màng đoái lại ; mà Chúa cao cả sang trọng, thì càng muốn lân cận gần gũi cùng tôi, là kẻ rất hèn hạ khó khăn ; công nghiệp gì tôi mà Chúa cho tôi đáng ơn trọng thể ấy ? Các thánh Tổ tông rất hơn đức xưa đêm ngày mong mỏi ngóng trông cho đặng xem thấy mặt Chúa ra đời, mà chẳng đặng thấy ; mà tôi bây giờ do

dây dỗi này, chẳng những là dặng thấy mặt Chúa mà ít nữa dặng rước Chúa vào lòng tôi. Ở sự lạ, đã nên là lạ ! Phước đức gì tôi mà Chúa cho tôi dặng ơn trọng thể ấy !

Lạy Chúa, tôi hổ người then thường lắm, vì thấy quan tướng kia xưa xưng mình chẳng dám rước Chúa vào nhà mà chữa đầy tớ mình cho đã. Tôi hổ người then thường lắm, vì thấy ông thánh Phêrô xưa xưng mình chẳng đáng cho Chúa ở dưới thuyền mình ; thấy ông thánh Gioan Baotixita xưng mình chẳng đáng mở dây giày dưới chơn Chúa ; mà tôi đầy những vết tích tội lỗi, cả và mình tôi hôi hám tanh nhơ, mà một ít nữa dặng rước Chúa vào lòng tôi !

Lạy Chúa, tôi hổ người then thường lắm, chẳng dám rước Chúa ; nhưng mà nếu chẳng rước Chúa thì chẳng vưng lời Chúa dạy ; chẳng rước Chúa, thì chẳng đẹp lòng Chúa, chẳng rước

Chúa, thì chẳng thuận theo ý Chúa, lại chẳng dặng sức mà giữ nghĩa cùng Chúa cho trọn. Vậy tôi hôm nay vưng lời Chúa dạy, cả lòng men đến ăn mày một chút lương thực trọng này, cho dặng sức mạnh mà đi đường hiểm thế gian này ; cho dặng sức mạnh giữ nghĩa cùng Chúa cho trọn ; cùng xin Chúa chớ đoái đến phận hèn tôi mà xua đuổi tôi ra, một xin đoái đến lòng lành vô cùng Chúa, mà cho tôi đến ăn nhờ của các Thánh ăn xưa, cho tôi đời này dặng no nê mà dỗi theo đường các Thánh đi, hầu ngày sau dặng sum hiệp cùng các Thánh ở trên nước Thiên đàng đời đời chẳng cùng. Amen.

KÌ NHÌ TIỀN

Đầy Chúa, Chúa sanh ra tôi có hồn có xác. Về phần xác thì Chúa sanh ra cây cối hoa quả, sanh ra muông chim tôm cá, cho dặng dưỡng nuôi ; lại cho nhiều phương linh được để chữa tật

nguyên ; còn về phần linh hồn thì Chúa để truyền phép Giải tội mà cứu lấy tội bề trong, lại đã truyền phép Minh thánh Chúa cho dâng nuôi linh hồn tôi.

Lạy Chúa, tôi bấy lâu nay phạm nhiều tội lỗi, cho nên linh hồn mắc phải tội nguyên, song rày Chúa đã đoái lại, Chúa lấy phép Giải tội mà chữa mọi tội trong linh hồn tôi, làm cho linh hồn tôi dâng lành đã, nhưng mà còn rũ liệt yếu đuối.

Lạy Chúa, Chúa đã thương tôi, chẳng để cho tôi ngày trước chết trong vòng tội lỗi, song đã cho tôi dâng lành đã phần linh hồn, thì xin thương nữa, mà lấy phép Minh cùng Máu thánh Chúa mà nuôi linh hồn tôi, xin đừng từ rẫy. Kìa cây cỏ mọc ngoài đồng, Chúa còn làm cho nó tươi tốt có bông có gié ; Chúa sinh muôn chim tôm cá là những vật hèn, mà Chúa còn nuôi dưỡng cho nó ấm cất no lòng ; mà Chúa sinh ra tôi theo nhưn loài biết

phải biết chẳng, nữ nào mà Chúa để
tôi đói khát yếu đuối làm sao? Xưa
nay biết là bao nhiêu người chẳng có
công gì cùng Chúa, mà Chúa lòng lành
vô cùng cho ăn tiệc trọng này, cho nên
những kẻ ấy dặng sức mà về đến quê
quán, thì bây giờ xin Chúa chớ thấy
tôi chẳng có công gì mà trở mặt đi,
chẳng cho tôi nếm một chút tiệc này.
Nếu Chúa trở mặt đi, thì tôi biết chạy
đến cùng ai, biết kêu ai thương đến, cậy
ai giúp, trông ai làm cho tôi dặng
mạnh mẽ mà đi đường công chính mà
về theo pho kẻ ấy? Xưa dân Isarae bởi
nước Êgiếptô mà trở về đất Chúa hứa,
khi đi dọc đường bốn mươi năm trường,
thì ăn những Manna. Mà đất Chúa hứa
cho tôi là nước Thiên đàng, xin Chúa
lấy Manna thiêng liêng, là mùi ngon
ngọt mà cho tôi ăn uống, cho dặng sức
mạnh mà qua khỏi đường hiểm thế
gian này cho đến nước Chúa. Nếu
không Manna thì dân Isarae đi chẳng

đến nơi ; bằng không Minh cùng Máu thánh Chúa, ắt là tôi về chẳng đến cõi trời, một phải chết dọc đường mà chớ. Chúa đã nuôi phần xác, lại xin Chúa nuôi phần linh hồn, cho tôi sức mạnh đi đường phước đức mau chơn, kéo bóng đã xế dầu mà đi chẳng kịp. Xin Chúa cho tôi rước Minh cùng Máu thánh Chúa, cho tôi khoẻ khoắn bước rảo về cho đến nơi, choặng ở cùng Chúa, sum vầy cùng các Thánh đời đời chẳng cùng. Amen.

KÌ TAM TIỀN

Lạy Chúa, xưa khi Chúa còn ở thế gian, một hai lần những con nít chạy đến cùng Chúa mà xin làm phép lành cho. Thánh Tông đồ thấy vậy liền ngăn cấm ; song Chúa chẳng ưng lòng, thì rằng : « Hãy để cho nó đến cùng Thầy, chẳng nên ngăn trở. »

Lạy Chúa, bây giờ xin Chúa chớ để cho vật gì ngăn trở tôi đến cùng Chúa,

xin cho đừng nhờ những phép lành bởi Minh thánh Chúa ; xin chớ để tôi về không. Chúa xưa dạy chúng tôi xin cùng Chúa cho đừng hững hờ ngày dùng đủ. Nay tôi thiếu lương thực linh hồn, thì tôi tìm đến cùng Chúa mà Chúa để tôi về đói làm sao ?

Lạy Chúa, xin Chúa đoái xem, khi con thiếu thốn tìm đến cùng cha mẹ, mà cha mẹ dầu khó khăn thì cũng nung đỡ lấy con, huống chi Chúa thương tôi hơn cha mẹ thương con muôn phần, lại giàu có vô cùng, mà tôi thiếu thốn tìm đến cùng Chúa, nỡ nào mà Chúa bỏ tôi, để tôi về không đói khát ? Chẳng nói đến cha mẹ làm chi, thử nghĩ nghèo có nhiều người bán gia tài mà nuôi kẻ khó khăn, mà Chúa thấy tôi làm vậy, mà trở mặt đi sao ? Người ở đời dầu nhiều tính xấu, dầu chẳng ngoan ngùn rộng rãi là mấy, còn biết thương kẻ bần nhơn, phương chi

Chúa tốt lành rộng rãi ngoan ngùy vô cùng, có đau mà Chúa để tôi đói khát tất tưởi ! Thuở xưa Chúa thấy người phú quí kia chẳng thí cho Ladarô một hột cơm rơm, thì Chúa chịu chẳng đặng ; mà rày Chúa thấy tôi đói khát nằm ngoài cửa Chúa, thì Chúa để vậy mà chịu đặng sao ? Chúa sinh nhiều phương linh dược để chữa tật nguyên, Chúa lập phép Minh cùng Máu thánh Chúa để cho ai nhờ hưởng ? Thật chẳng để cho phò loài khuyển súc, một để cho con cái mình ăn. Lạy Chúa, dầu mà tôi đã phạm nhiều tội lỗi nghịch cùng Chúa lắm, chẳng đáng gọi là con Chúa, nhưng mà Chúa lòng lành vô cùng, đã chẳng chấp tôi khi xưng tội, thì xin cũng chớ chấp tôi khi tôi đến ăn mày : xin Chúa chớ xua đuổi tôi ra. Kia con nít khi thấy sự gì sợ sệt, thì chạy vào lòng mẹ, mẹ chẳng xua ra ; mà tôi bây giờ thấy linh hồn thất dưỡng, lại thấy tôi như con nít có

nhiều đều đáng kinh khủng làm vậy, mà tôi chạy đến cùng Chúa, chen vào lòng Chúa, mà Chúa xua đuổi tôi sao !

Lạy Chúa, đang khi tôi còn ở đời sợ ba điều này lắm ; một là ma quỷ, hai là xác thịt, ba là thế gian ; ấy ba mũi giặc rất mạnh, ai làm cho tôi khỏi sợ ba giống ấy mà dặng vững vàng ? Thật thì có một Chúa mà chớ. Vậy xin Chúa chớ chê bỏ tôi, song cho tôi dặng rước Chúa vào lòng, hầu tôi no nê cho chắc thể mà đụt pháo xông tên, làm cho lại ba mũi giặc ấy, cho dặng thành công, hầu ngày sau dặng về cùng Chúa mà ăn lộc ở trên trời đời đời chẳng cùng. Amen.

KÌ TƯ TIỀN

Thuở xưa khi mất mùa hạn hán, thì thánh Tiên tri Êlia đến ngụ nhà bà góa kia rất khó khăn, mà người làm phép lạ cho một ít dầu cùng một ít bột còn dư lại, dầu hằng ngày hằng dùng, bột cùng dầu cũng chẳng hao, cho đến khi mưa

sa xuống. Lạy Chúa, khi Chúa chưa ra đời, thì thiên hạ bốn phương mất mùa cang hạn, phần linh hồn đói khát; mà từ Chúa ra đời, thì ơn Chúa xuống cho thiên hạ, khác nào mưa dầm sa xuống đất khô, làm cho muôn dân đang đượm nhuần mát mẽ. Chúa lại lấy Mình cùng Máu thánh Chúa mà nuôi thiên hạ, như thánh Tiên tri lấy bột cùng dầu mà nuôi bà góa kia. Lạy Chúa, tôi hôm nay đói khát men đến cùng Chúa; Chúa đã lấy Mình cùng Máu thánh Chúa mà nuôi kẻ khác, xin Chúa nuôi lấy tôi cùng, cho tôi sung túc. Tôi xưa dầu chẳng có ơn gì cùng Chúa, mà Chúa đã thương cho tôi đang sống, nay dầu chẳng có công gì, cũng xin Chúa thương mà nung đỡ lấy tôi, kéo tôi thất dưỡng làm đều gì chẳng lành chẳng. Chúa sinh ra tôi, có ý để cho tôi thờ phượng Chúa, cùng làm lành lánh dữ, nếu Chúa để tôi thất dưỡng, ắt là tôi yếu đuối, làm sao cho nên việc?

Lạy Chúa, con mắt mỗi người hằng ngóng trông xem Chúa, mà đến bữa thì Chúa phát lương thực để nuôi phần xác. Rày tôi ngửa mặt ngóng trông, rày đã đến bữa, xin Chúa phát lương thực để nuôi linh hồn. Thuở xưa khi đại hạn, muôn dân đồ thán đến cùng thánh tổ Giuse, thì chẳng ai về đói ; mà nay tôi tìm đến cùng Chúa, mà Chúa để tôi về đói làm sao ?

Xưa Chúa phán rằng : Có một vua dọn tiệc, đòi nhiều người đến ăn, mà chẳng ai màng đến ; vua liền nổi giận, mà đòi những kẻ khó khăn, tật nguyên vào đền mà ăn tiệc. Vua ấy thật là Chúa : Chúa dọn tiệc Mình cùng Máu thánh Chúa, mời dân Giudêu đến ăn uống, mà dân ấy chẳng màng đến. Lạy Chúa, tôi là kẻ khó khăn, tật nguyên, xin Chúa để cho tôi thế vì dân ấy, mà hưởng nhờ tiệc Chúa.

Lạy Chúa, thế gian này là hang khóc lóc, là chốn hiểm nghèo, nếu tôi chẳng

đặng nhờ tiệc ấy, thì tôi như người cô độc tứ cố vô thân, biết nương dựa vào đâu, cậy ai an ủi cho giảm lòng phiền. Lạy Chúa, Chúa sinh ra tôi ở đời này, có ý cho ngày sau đặng về quê vức là nước Thiên đàng ; mà thế gian này như rừng rậm, truông hiểm, xin Chúa đến mà đi làm một cùng tôi ; nếu tôi đi một mình, có nhiều điều ngăn trở, thì tôi đi làm sao cho thấu mà về đến đó ? Thế gian này khác chi như biển cả có nhiều bão bùng đông tố sóng gió, tôi còn linh đình ở giữa vời, bằng Chúa chẳng đến đưa tôi vào cửa, thì ai đưa tôi vào đó ? Lẽ nào cho khỏi chìm ? Chúa xưa đã đến cùng các thánh Tông đồ, mà đưa thuyền các Thánh tới cửa ; rày xin Chúa đến cùng tôi, mà đưa tôi cho khỏi chìm, cho tôi tới nơi, đặng hiệp vầy cùng các Thánh ấy ở trên trời đời đời chẳng cùng. Amen.

KÌ NGŨ TIỀN

Xưa thánh Tiên tri mong mỗi ngóng trông cho dặng xem thấy mặt Chúa ra đời, thì ngóng cổ lên trời mà than rằng : « Trời ôi ! sao chẳng cho sương sa xuống ? Mây hỡi mây ! sao chẳng mưa người thánh ! » Nghĩa là bao giờ cho dặng thấy mặt Chúa Cứu thế, Người như sương tuyết, Người như hột mưa, bao giờ bời trời mà xuống, làm cho thiên hạ đượm nhuần mát mẽ ?

Lạy Chúa, tôi rày thấy tôi khô khan trong đàng phước đức, tôi bắt chước thánh Tiên tri ngửa mặt lên trời kêu đến cùng Chúa mà rằng : « Bao giờ Chúa « tôi bời trời mà xuống, làm cho thiên « hạ đượm nhuần mát mẽ ? » Hễ đất này không mưa sa xuống, thì cang hạn, cỏ cây cằn còi khô héo, không phép nào trổ sinh bông trái. Chúa như hột mưa nhưn, nếu chẳng xuống chỏ tôi, thì lòng tôi cũng khô héo, trổ sinh phước đức chẳng dặng.

Xưa ông Giakêu đứng trên cây một bên đường xem Chúa qua, Chúa thấy ông ấy liền rằng : « Người hãy xuống « mà về nhà trước, giây nữa Thầy sẽ « qua mà ngụ đó. » Chớ chi Chúa phán cùng tôi hôm nay rằng : « Giây nữa Cha sẽ ngự vào lòng con mà ở cùng con ! »

Lạy Chúa, Chúa biết tôi chẳng mơ ước điều gì thế gian, chẳng thèm của cải, danh vọng, quờn chức, vui sướng, giàu sang. Chúa biết lòng tôi muốn rước Chúa hết lòng hết sức, xin Chúa chớ trách tôi, chớ trở mặt đi, xin chớ sắp đặt cùng tôi, xin chớ để tôi ở một mình mồ côi quanh quẽ. Xưa Chúa thấy người kia bóng quáng đem đến cùng Chúa, thì Chúa hỏi rằng : « Mầy muốn « cho Thầy làm đi gì cho ? » Nó thưa rằng : « Xin Thầy làm cho tôi dặng « sáng con mắt. » Rày tôi khát khao muốn rước Chúa vào lòng ; nếu mà Chúa có hỏi tôi muốn rước Chúa làm

chi, thì tôi cũng thưa rằng : Tôi muốn rước Chúa cho rạng sáng con mắt linh hồn tôi, kéo bấy lâu theo đường trái, phải tối tăm bóng quáng. Tôi muốn rước Chúa cho linh hồn đừng no nê, kéo bấy lâu làm tôi xác thịt những đói khát. Tôi muốn rước Chúa cho linh hồn tôi đừng sạch sẽ, kéo bấy lâu sa phạm tội lỗi mà còn ô uế. Tôi muốn rước Chúa cho linh hồn tôi giàu có, đừng nhiều phước đức, kéo bấy lâu theo ma quỷ mà còn khó khăn rách rưới. Tôi muốn rước Chúa cho linh hồn tôi đừng lành đã, kéo bấy lâu lụy tình tư dục mà mắc phải tật nguyên. Xưa khi Chúa còn ở thế, có một lần mười người tật phung gặp Chúa, liền cất tiếng kêu đến cùng Chúa mà rằng : « Lạy Thầy, xin thương đến chúng tôi cùng. » Chúa thấy vậy liền thương mà bảo một lời : quân ấy làm theo, tức thì liền đã tật. Xin Chúa hôm nay đến cùng tôi, mà phán cùng tôi một lời, cho linh hồn tôi đừng lành đã.

Lạy Chúa, thuở còn ở đời có hai anh em nhà kia tưởng Chúa sau sẽ làm vua, liền đến xin làm quan mà ngồi hai bên tả hữu ; mà tôi bây giờ muốn gần gũi Chúa, chẳng phải là xin choặng làm quan có lợi ở đời, một muốn cho đặng ơn đặng sức mà theo chơn Chúa, dỗi theo ý Chúa mọi đàng, cho đời sau đặng về chầu chực Chúa ở trên nước Thiên đàng đời đời chẳng cùng.
Amen.

KÌ LỤC TIỀN

Lạy Chúa, thuở xưa khi thành Giê-
rusalem bị trùng vây, thì nhiều người
trong thành ấy chết đói kể chẳng xiết ;
còn những con nít sót lại, thì giờ tay
kêu đến cùng mẹ rằng : « Ở mẹ, nào
lương thực ở đâu, xin cho con với ! »

Lạy Chúa, khi còn ở thế gian bị giặc
ba thù vây phủ chúng tôi, hằng ngày
thiếu lương thực linh hồn, thì đã chết
hết nhiều người, còn tôi sót lại khác
chi con nít ấy. Tôi hôm nay giờ tay ra,

ngửa mặt lên kêu đến cùng Chúa mà
rằng : Lạy Chúa, nào lương thực Minh
cùng Máu thánh Chúa ở đâu, xin cho
tôi ăn với, kéo dài khát đã lâu ngày ;
xin Chúa chớ từ tôi, kéo tôi thất dưỡng.
Kẻ chẳng muốn đến ăn của trọng này,
xưa Chúa còn đòi đến ; mà nay tôi đói
khát tìm đến hưởng nhờ tiệc Chúa, mà
Chúa từ tôi sao ? Chúa lòng lành vô
cùng, nếu Chúa đuổi tôi đi, thì tôi biết
tìm đến cùng ai ? Chúa sinh ra tôi có
hồn có xác : xác là vật hèn, Chúa còn
nuôi dưỡng cho ăn mặc, hưởng chi
linh hồn là của trọng vô giá, mà Chúa
để đói khát làm sao ? Thuở xưa Chúa
ra đời, nhiều lần năm sáu ngàn người
theo Chúa mà nghe giảng ; đến sau lỡ
bữa chẳng có của ăn, Chúa thấy vậy
liền thương mà rằng : « Thầy chẳng để
« cho pho người này về đói, kéo khi
« về mà luồn dọc đường. » Đoạn Chúa
liền lấy năm ba cái bánh cùng hai ba
con cá mà làm phép lạ đặt nhiều,

cho bấy nhiêu người ăn no. Chớ chi Chúa phán cùng tôi hôm nay rằng : « Chúa chẳng để cho con về đói, kéo « hoặc là con phải đói luôi dọc đường. »

Lạy Chúa, đường tôi đi hãy còn xa lắm, quê tôi là thành Giêrusalem ở trên trời, biết đi bao giờ cho đến đó ? Nếu Chúa chẳng cho tôi ăn tiệc Minh cùng Máu thánh Chúa, thì tôi đi làm sao cho đến ? Xưa thánh tiên tri Êlia đi đường thiếu của ăn, thì đói bèn nằm mà ngủ : bấy giờ Thiên thần vưng lệnh Chúa, đem bánh cho người ăn mà rằng : « Hãy dậy mà ăn đi, đường hãy còn xa. » Thánh tiên tri liền dậy mà ăn, đoạn đi đường bốn mươi đêm ngày mà chẳng đói.

Lạy Chúa, đường tôi đi chẳng những còn xa, mà lại gặp ghình khó đi lắm ; xin Chúa làm ơn cho tôi như xưa đã làm ơn cho ông thánh Êlia. Xin Chúa lấy bánh thiêng liêng mà nuôi tôi cho dặng sức mạnh mà đi cho đến nơi đến

chốn, xin Chúa chớ chê tôi là kẻ có tội mà bỏ tôi. Ông Giakêu là người tham lam tội lỗi, mà xưa Chúa đến viếng ông ấy, làm cho ông ấy trở nên người thánh. Xin Chúa hôm nay đến viếng tôi như đã đến viếng ông ấy xưa, mà làm cho tôi chữa tội lỗi, trở nên người nhơn đức. Chúa xưa xưng mình là Đấng chăn chiên, mà gọi chúng tôi là con chiên Chúa. Lạy Chúa, tôi là con chiên đã lạc vào rừng hiểm, tư bề những thú dữ vây phủ lấy tôi, chẳng có ai cứu lấy tôi ra cho khỏi ; Chúa là Đấng chăn chiên, xin Chúa đến tìm tôi, mà lấy phép Mình cùng Máu thánh Chúa, mà cho tôi hiệp làm một cùng Chúa, đặng ở cùng Chúa luôn, kéo xiêu lạc. Xin Chúa rày lựa tôi về một đoàn cùng các con chiên Chúa, hầu đời sau đặng ở một nơi cùng các con chiên Chúa trên nước Thiên đàng. Lạy Chúa, khi Chúa cho tôi chịu phép Rửa tội, thì Chúa đem tôi vào sổ quân Chúa.

Khi tôi chịu phép Thêm sức, thì Chúa ban khí giải thiêng liêng cho tôi. Nếu Chúa chẳng phát lương thực cho tôi ăn với, thì hai phép trước chẳng làm cho tôi đặng trận, tôi một yếu đuối phải thua mà chớ. Vậy xin Chúa hôm nay phát lương thực cho tôi đặng sức mạnh mà đánh cùng xác thịt, đánh cùng ma quỷ thế gian, đánh cho mạnh mẽ vững vàng, đánh cho đặng trận. Chúa là quan tướng đánh trước đã đặng trận khởi hoàn, xin Chúa cho tôi đánh theo sau cho đặng trận, mà về kinh đô, là nước Thiên đàng ; ở đó bao nhiêu khí giải thì bỏ lại, chẳng còn trầy trận, chẳng còn tập rèn nữa ; ở đó ngồi một bàn cùng Chúa, hưởng một phước cùng các thánh Thiên thần, vui muôn kiếp, sống muôn đời, xem thấy Chúa rõ ràng chẳng hay cùng, chẳng hay hết.

Amen.

KÌ THẤT TIỀN

Xưa có một người sinh ra hai con trai, mà con thứ hai khi lãnh lấy phần gia tài cha chia cho, thì bỏ cha mà đi đất khác xa ; ở đó ăn uống chơi bời ; chẳng khỏi bao lâu nát hết của cải. Bấy giờ phải năm đất ấy mất mùa, mà mình thì lạ lòng chẳng biết cậy ai, cho nên đói rách, túng thế liền ngụ nhà kia mà chịu việc chăn heo, cho dặng ăn kéo đói. Nhưng mà cũng chẳng dặng no ; nó muốn ăn của heo ăn, song chẳng ai cho. Nó thấy mình khốn cực làm vậy, mới suy rằng : « Những người làm muốn ở nhà cha tôi, nó cũng dặng ăn no mặc ấm, mà tôi ở đây phải đói rách làm vậy ! »

Lạy Chúa, người sinh ra hai con trai, ấy là Chúa ; con đầu lòng ấy thật là người nhơn đức ; con thứ hai ấy thật là tôi. Khi tôi chịu phép Rửa tội, thì đã nên con có nghĩa cùng Chúa, dặng vào sổ các Thánh, dặng làm bạn cùng

thánh Thiên thần, đang ở trong đàng phước đức, đang ở nơi sáng láng, đang sạch sẽ, đang an trong lòng, cùng đang mọi sự lành Chúa để dành cho tôi ở đời này và đời sau trên nước Thiên đàng. Khi tôi chịu phép Rửa tội đoạn, thì Chúa ban nhiều ơn trọng làm vậy. Khi khôn lớn tôi liền bỏ Chúa mà đi đất nước khác xa, theo ma quỷ thể gian xác thịt, làm nhiều điều quấy quá. Bây giờ đã mất bấy nhiêu sự, chẳng còn một chút dính tay ; bây giờ đã nên con bất ngãi cùng Chúa, đã cách xa mặt Chúa, đã mất tên trong sổ các Thánh, đã mắc vòng tội lỗi, đã làm tôi tá ma quỷ, phải ở trong chốn tối tăm, trở nên trần truồng dơ dáy ; bây giờ sầu não chưa xót chẳng khi an lòng ; bây giờ những đói rách, muốn cho no ấm, mà chẳng ai cho. Thương ôi ! thuở trước thanh nhàn thể ấy, mà nay phải thân tất tưởi đời này !

Người con thứ hai khi thấy mình khốn cực, liền trở về nhà cha, xưng sự lỗi mình ra, cùng xin cha thương đến. Cha thấy con cơ cực làm vậy thì thương, liền hối đầy tớ lấy giày cho con đi, lấy nhẫn cho con đeo, lấy áo cho con mặc, lại dạy làm tiệc ăn mừng, vì con đã mất mà bây giờ dựng lại.

Lạy Chúa, tôi bây giờ bắt chước trẻ hoang đàng ấy, xin trở về cùng Chúa. Chúa thật là Cha : tôi xưng sự lỗi tôi đã làm mất lòng Cha lắm. Xin Chúa thương đến tôi cùng. Người thế gian chẳng có ngoan ngùy như Chúa, mà còn biết thương con ; huống chi Chúa lòng lành vô cùng, khi tôi trở về cùng Chúa, mà Chúa bỏ tôi sao ? Xin Chúa đoái đến tôi, xin Chúa tha tội cho tôi ; xin Chúa huân lại cho tôi bấy nhiêu sự lành tôi đã bỏ mất. Xin Chúa cho tôi đi giày, nghĩa là xin Chúa cho tôi sức mạnh mà theo chơn Chúa, đi đàng

phước đức, kéo mắc phải tội lỗi. Xin Chúa cho tôi đeo nhẫn, nghĩa là cho tôi tin, cậy, kính mến Chúa. Xin Chúa lấy áo thiêng liêng mà bao phủ lấy linh hồn tôi, kéo lửa lò rách rưới. Lại nhứt là xin Chúa cho tôi đến ăn tiệc Mình cùng Máu thánh Chúa, kéo đói khát lâu ngày. Xin Chúa chớ xua đuổi tôi ra khỏi tiệc Chúa. Từ này cho đến trọn đời quyết một lòng thờ phượng Chúa, vâng theo ý Chúa mọi đàng, cho tôi đăng kê vào hàng tôi ngay con thảo, hầu ngày sau đăng hiệp một nhà cùng các Thánh mà hưởng phước vui vẻ đời đời chẳng cùng. Amen.

~~~~~
Kinh Ông thánh Tôma Aquinô

(100 ngày tiểu xá, mỗi ngày một lần)

Tôi lạy ơn Đ. C. T. là Cha phép tắc vô cùng
— (*Coi trong Nhựt khóa*, tr. 275).

Kinh đọc trước khi rước lễ. II — (*Coi trong Mục lục*, tr. 552).

Kinh đọc trước khi rước lễ. — (*Coi trong sách Tu sĩ*, tr. 676).

*kinh Đọc trước khi rước lễ
theo nghĩa kinh Lạy cha.*

---

1. — Lạy Cha chúng tôi ở trên trời.

Lạy Cha rất nhơn từ và tốt lành vô cùng. Chúa thật là Cha mọi loài mọi vật trên trời dưới đất, vì Chúa sinh dưỡng cùng gìn giữ hết mọi loài. Lạy Cha rất phép tắc và khôn ngoan vô cùng, Cha đã yêu dấu loài người, nên Cha đã cho Con một mình xuống thế ra đời mà cứu chuộc loài người ta, và làm cho chúng tôi đăng nghĩa lại cùng Chúa và nên con Đ C T thật, đáng ngày sau đăng hưởng lộc trên trời. Lạy Cha rất nhơn từ, Cha lại ban thêm ơn khác rất trọng vọng vô cùng, là lấy thịt máu mình mà nuôi linh hồn tôi. Lạy Cha rất nhơn từ, nầy tôi sắp mình trước mặt Cha, xin chịu tội chịu phạt cùng Cha, vì xưa nay ghe phen tôi đã lỗi đạo làm con, hằng làm mất lòng Cha chẳng khi dừng. Vậy tôi hôm nay

ngửa mặt kêu đến cùng Cha rằng : Lạy Cha đang ngự trên các tầng trời, xin đem lòng thương xót mà đoái đến con mồ côi cô độc, ở nơi sủng khóc lóc này, đang giơ tay lên kêu đến cùng Cha hơn thay, khoan thay, ngọt thay xin đến viếng thăm an ủi con còn ở chốn cách đây.

2. — *Chúng tôi nguyện danh Cha
cả sáng.*

Òi ! tôi hằng khao khát một điều này, là cho mọi việc, lòng lo, miệng nói, mình làm tôi thấy đều đặn làm cho danh Cha cả sáng mà thôi. Nhứt là bây giờ tôi toan đến chịu Mình thánh Máu thánh Đ C G, thì tôi càng lo lắng cùng ước ao cho mọi loài mọi vật đều không khen tôn phục oai quờn phép tắc, và lòng lành khôn khéo Chúa tôi trên hết mọi sự. Vậy tôi đến lãnh lương thực cực trọng này cho đặn đẹp lòng Chúa, và cao rao cho mọi người đặn

phục từng khen ngợi danh Chúa tôi càng ngày càng hơn.

Nhưng vậy bây giờ tôi lo buồn cùng đau đớn lắm, vì xưa nay tôi hằng làm tối danh Chúa, những mê theo vui giả xác thối thể gian, cùng lo lắng tìm kiếm danh vọng tôi mà thôi. Vậy tôi dám xin Chúa hãy khoan lấp tội lỗi tôi đi, và tôi dốc quyết từ nầy về sau sẽ ân cần làm mọi việc cho sáng danh Chúa mà thôi.

3. — *Nước Cha trị đến.*

Lạy Đ C G là Vua cai trị trời đất, thần thánh loài người, xin hãy đến mà lập nước Chúa trong lòng tôi, và cai trị sửa sang mọi sự trong ngoài tôi, cho tôi ở đời nầy rước lễ nên, như của cầm, hầu ngày sau đăng lên ở nước Cha trị đời đời chẳng cùng.

Tôi lại ước ao cho Hội Thánh càng ngày càng thanh, cho bốn phương thiên hạ dặng về đầu phục một Vua là Chúa ở đời nầy và đời sau chẳng cùng.

Chớ chi Chúa sai thêm nhiều người lãnh việc tông đồ, đi khắp thế này, mà mở mang Hội Thánh và lập nước Chúa giữa muôn người ngoại giáo !

4. — *Vưng ý Cha dưới đất bằng trên trời vậy.*

Lạy Chúa, nào Chúa có ước ao sự gì cho bằng muốn cho tôi nên thánh, và hằng đến mà ăn tiệc cực trọng này sao ? Lạy Chúa, nay tôi vưng lời Chúa dạy, cả lòng men đến rước Mình thánh Chúa. Dám xin Chúa khấng rửa sạch mọi sự bợn nhơ trong linh hồn tôi, xin cho tôi đặng trong sạch, nên thánh, hầu xứng đáng mà rước Chúa tôi.

Chớ chi tôi đặng bắt chước các thánh Nam Nữ ở trên trời, có lòng sạch sẽ sốt sắng mà ăn bánh thiêng liêng ẩn che trong phép Thánh Thể này, cho ngày sau tôi đặng đồng bàn cùng phôi thánh ấy, mà hưởng tiệc rất ngon ngọt mỹ vị trên cõi thường sinh !

5. — *Xin Cha cho chúng tôi này
hằng ngày dùng đủ.*

Lạy Chúa, ầy con mắt mọi người
hằng ngửa trông xem Chúa, mà đến
bữa thì Chúa lại ban lương thực cho
tôi tá hưởng dùng. Lạy Chúa, nay tôi
ngửa trông xem Chúa, xin hãy mở tay
ra, phân phát Bánh thường sinh, mà
nuôi lấy linh hồn tôi. Ôi ! những con
cái ở trong nhà Chúa rất có phước lộc
là ngăn nào, vì hằng dâng đủ no mọi
giống chẳng thiếu đi gì ! Hằng dâng
đượm nhuần ơn thánh, cùng nghe lời
Chúa phán như của ăn mỹ vị, lại dâng
rước Mình thánh Chúa, như lương
thực nuôi lấy linh hồn mình !

Ớ Bánh thường sinh rất linh nghiệm
và ngon ngọt mỹ vị, hãy đến mà nuôi
tôi, cho dặng sức mạnh mà đi đàng
hiểm thế gian này, cho đến nước Thiên
đàng là nơi vui vẻ hỉ hoan đời đời
kiếp kiếp ! Ớ Bánh thần dược vô song,
hãy đến chữa đã mọi tật linh hồn tôi !

Ở Bánh hay an ủi cùng binh vực mọi
đàng, hãy đến giúp tôi lược thắng ba
thù rất dữ, là ma quỷ, thế gian, xác thịt.
Ở Bánh ngon ngọt, ở Bánh hay thương,
ở Bánh dịu dàng, ở Bánh vui vẻ, hãy
xuống đây, hãy ngự vào lòng tôi cho
chóng. Ở Tiệc rất thánh hay nuôi tôi
bằng Minh Thánh Chúa, tiệc này hằng
làm cho lòng tôi đầy ơn thánh sung,
cùng nên của cầm cho ngày sau đặt
lên Thiên đàng, hưởng phước tiêu điều
đời đời kiếp kiếp.

*6. — Và tha nợ chúng tôi, như chúng
tôi cũng tha kẻ có nợ chúng tôi*

Lạy Đ C G, nay tôi sắp mình xuống
dưới chơn Chúa, mà ăn năn thảm thiết,
vì đã mắc nợ cùng Chúa vô số vô ngần,
hằng ngày sa phạm tội làm mất lòng
Chúa, dám xin Chúa nhơn từ lân mẫn,
khấng khoan lấp tiền khiên cho tôi đặt
sạch.

Lạy Chúa, tôi ở chốn thăm sâu kêu
đến cùng Chúa, xin hãy nhớ lại, vì

sự hơn từ là ở tại Chúa. Xin hãy nhìn xem dung nhan cực thánh Con Chúa, là Đấng cực thanh cực tịnh đang tế lễ mình trên bàn thờ này mà phạt tạ Chúa thay vì tôi. Vậy xin Đ C Cha khấng chịu lấy của lễ rất trọng vọng châu báu này, mà hưu hủy các nợ nần tôi thiếu cùng Chúa. Song tôi nghe Chúa phán cùng tôi rằng: *Nếu mày muốn cho Tao tha nợ cho, thì mày phải tha nợ cho anh em mày.* Lạy Chúa tôi sẵn lòng vưng lời Chúa dạy mà dứt bỏ lòng giận ghét, tôi ước ao tha lỗi cho những kẻ làm mất lòng tôi, tôi chẳng còn dám tích lòng thù oán ai nữa, một yêu mọi người. Xin Chúa khấng ban ơn cho tôi càng đặng thương yêu hơn nữa, cho ngày sau đặng sum vầy cùng nhau ở trên trời mà tán tạ khong khen Chúa đời đời.

7. — *Lại chớ để chúng tôi sa chước cám dỗ.*

Lạy Chúa, Chúa đã dọn cho tôi một tiệc rất mầu nhiệm, mà thêm sức giúp

tôi chống trả kẻ thù muốn nhiều hại linh hồn tôi.

Lạy Chúa, tôi rày đang ở chốn chiến trường, chịu dãi dầu sương tuyết, còn đang xông tên dục pháo, quyết thắng tam cừu, bằng Chúa chẳng đến bày binh bố trận, và giúp tôi lướt thắng mưu sâu chước hiểm nó, ắt là tôi phải thua mà chớ. Lạy Chúa, Chúa đã lập phép Thánh Thể nên linh giáp bửu kiếm, ngỗ tôi dặng hủy triệt phá tan mọi chước cám dỗ, rày tôi lãnh lấy sức mạnh linh hồn tôi, thì xin Chúa chớ thấy tôi tội lỗi xấu xa, mà xua đuổi tôi đi.

Thuở xưa các thánh chỉ nhờ lương thực cực trọng này, nên đã dặng trận trồn công, đã thắng mọi hình khổ dữ dẫn độc ác, làm cho kẻ bất đạo phải chịu thua hổ thẹn. Lạy Chúa, rày tôi đang còn ở giữa dò lưới ma quỷ tư bề bủa giăng, bằng chẳng đến ăn tiệc cực trọng này, thì chẳng có lẽ nào cho tôi

đặng phá tính hư nết xấu, khác nào như lưới ma quỷ buộc cầm linh hồn tôi. Lạy Chúa, bằng Chúa ở cùng tôi, và binh vực tôi, thì nào ai dám nhiều hại tôi đặng sao ?

8. — *Bèn chữa chúng tôi cho khỏi sự dữ. Amen.*

Lạy Chúa, các thánh xưa ở đời hằng lo sợ một điều này trên hết mọi sự, là sợ phạm tội mất lòng Chúa, nên hằng đến lãnh lương thực Minh thánh Chúa, như phương thuốc thần hiệu lạ lùng phá tuyệt các tình tư dục, giảm lực tam cừu. Lạy Chúa, tôi nay muốn soi gương các thánh, cả lòng xin Chúa khấng đến cùng tôi, mà in sự kính sợ Chúa vào gân cốt, vào trong linh hồn tôi, cho tôi thà chịu chết muôn ngàn lần, thà chịu mọi giống tai nạn, và tội bực khó khăn, mà chẳng thà lỗi nghĩa cùng Chúa tôi nữa.

Xin Chúa hãy đến chữa mọi tật trong linh hồn tôi, hãy lấy Minh thánh

Máu thánh Chúa nên như điệu được trừ căn, làm cho tôi dứt tình yêu mọi sự đời tạm này, và đốt lòng tôi cháy lửa yêu mến những sự vui vẻ trên nước thiên đàng. Chớ chi lương thực này đưa tôi đi qua khỏi đàng hiểm thế này, cho đến quê thật là nước thiên đàng, là nơi tôi đặt khỏi mọi sự dữ, và hằng đặt mọi sự lành, thanh nhàn vui vẻ chẳng cùng. Amen.

II — Những kinh sau khi rước lễ.

Lời bảo : Vừa mới rước Mình Thánh Chúa, thì chớ mở sách đọc liền ; phải lo tin Chúa đang ngự trong lòng, mà thờ lạy Chúa, và giục lòng kính mến than thở riêng cùng Chúa.

1

Kinh đọc sau khi chịu lễ.

Kinh đức Tin.

Tôi đội ơn Đ C G, tôi tin thật tôi đã đặt chịu Xức cùng Máu thánh và Linh hồn Đ C G, cùng Tính Đ C T đã ngự vào lòng tôi.

Kinh đức Cậy.

Tôi đội ơn Đ C G, tôi đã chịu Minh thánh Đ C G, dầu mà tôi chẳng đáng chịu ơn trọng ấy, thì tôi cậy lòng lành vô cùng Đ C G chẳng có phạt mà lại thương tôi, cho tôiặng ăn may những ích trọng bởi Minh thánh Đ C G mà ra.

Kinh đức Mến.

Tôi đội ơn Đ C G, tôi mến Chúa hết lòng hết sức trên hết mọi sự, vì Cha cả đã thương tôi dường ấy, là đã cho tôiặng chịu Minh thánh Đ C G.

Kinh khiêm nhượng.

Tôi đội ơn Đ C G, tôi suy về sự Chúa tôi đã ngự vào lòng tôi bây giờ, là Đấng sáng láng và tốt lành vô cùng, mà tôi là kẻ rất hèn mạt xấu xa gớm ghiếc, thì tôi hổ người lắm.

Kinh Cám ơn

Tôi đội ơn Đ C G muôn vàn trùng, vì Cha cả đã thương tôi dường ấy, là đã cho tôi chịu Minh cùng Máu thánh

và Linh hồn Đ C G, cùng Tinh Đ C T là mạch mọi sự lành.

Kinh Dưng mình.

Tôi đội ơn Đ C G, tôi thấy Cha cả rộng rãi vô cùng cùng tôi làm vậy, thì tôi chẳng dám tiếc đi gì cùng Chúa tôi nữa. Vậy tôi dưng trót mình tôi, xác và linh hồn, cùng mọi sự tôi cho Chúa tôi, cho đến trọn đời.

Kinh Cầu xin.

Tôi đội ơn Đ C G, tôi cả lòng dám xin Chúa tôi thêm sức mạnh cho tôi đừng chừa mọi tội lỗi cho trọn, cùng chịu mọi sự khó bằng lòng, và tin, cậy, kính mến, cùng theo thánh ý Cha cả cho đến trọn đời. Amen.

2.

Thờ lạy. — Tôi kính lạy Đ. C. Giêsu là Chúa tôi, mà đã khấng nên Con chiên Đ. C. T. cho đừng chịu chết làm của lễ vì phần rỗi người ta, đang ngự trong

lòng tôi bây giờ. — Vậy tôi hiệp với các thánh Thiên thần cùng các thánh Nam nữ, mà kính lạy thờ phượng Chúa tận tình yêu mến tôi.

Kính mến. — Tôi kính lạy Đ. C. G. là Chúa dữ lòng thương yêu tôi quá hậu, đến đôi kháng chen chút ẩn mình trong hình bánh, mà ngự vào lòng tôi cùng nuôi tôi bằng Minh thánh Máu thánh Chúa thể này : Vậy tôi đem lòng mến Chúa hết sức hết linh hồn tôi, và muốn sống chết cho trọn bề kính mến Chúa tôi mà thôi.

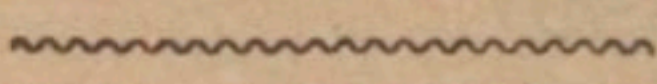
Cám ơn. — Lạy Chúa, hôm nay Chúa đoái xem phận hèn tội lỗi tôi, mà sẵn lòng đến cùng tôi, là kẻ đau đớn tật nguyên, là kẻ khó khăn thốn thiếu, cần nhờ ơn tha thứ và cứu chữa cho lành đã, cùng dựng tài bồi phước đức. Vậy lạy Chúa trời tôi, tôi biết lấy đi gì mà cảm đội lòng Chúa như lành rộng rãi dường ấy ? Tôi một cất tiếng ngợi khen cảm tạ lòng Chúa thương xót đời đời mà chớ.

Dùng mình. — Lạy Chúa, Chúa ra ơn rất trọng lạ lùng, là phú trót mình Chúa cho tôi hôm nay. Vậy tôi xin dùng xác và linh hồn cùng tài trí của cải mình để lo cho sáng danh Chúa. Xin Chúa khăng nhậm lấy mà sửa đang định đoạt theo thừa ý Chúa luôn

Xin ơn. — Lạy Đấng Cứu chuộc tôi, Chúa mới khăng đến, cùng đang chiếm ngự trong lòng tôi ; dám xin Chúa chớ để kẻ dữ thù dành giật lại của quý trọng vô giá dường này. Xin gìn giữ tôi cho khỏi mọi tội lỗi, xin hộ phù tôi kéo sa theo chước dỗ dành, và ra ơn đùm bọc tôi cho bền vững theo nề nếp đức tin cho đến trọn đời.

Tôi lại xin Chúa cũng xuống phước ban các ơn ấy cho cha mẹ, bà con cùng những kẻ làm ơn cho tôi phần hồn phần xác, cho những kẻ tôi phải cầu nguyện, cho hết thấy chúng tôi đều đặn sum vầy cùng nhau trên thiên đàng đời đời. Amen.

Thờ lạy. — Tôi kính lạy Đ. C. Giêsu, là Chúa trời tôi, tôi khiếp sợ khâm ngưỡng thờ Chúa là ánh sáng hiển vang Đ. C. Cha, là Chúa tôn sang quá phẩm thiên thần Kêrubin, thấu suốt hết mọi nơi mọi bậc, là sự chói lòa hăng chiếu rọi khắp chốn chẳng hề ngớt. Ở Chúa tinh ròng ái mến khôn đang, Chúa bởi trời cao mà giáng thế nằm trong máng cỏ, ẩn tích mai danh trong lều thợ mộc, rồi chịu khổ hình treo trên thánh giá, Chúa đã chịu bấy nhiêu sự ấy mà chưa phỉ lòng thương, lại muốn nên khách thừa đồ nhờ trong lòng mọn này, cho được nên của uống nuôi dưỡng tôi ! Chúa khấng phú giao trót mình cho tôi, vì Chúa đến cùng tôi có đủ trót Minh thánh, Máu thánh cùng linh hồn và tính Đ. C. Trời.

Ôi, Chúa là Vua cao sang mà đến cùng tở khó hèn bất trung ; Chúa là

Đấng Cứu thế mà đến cùng đưa hư
hốt quá đời này ! Chúa là Chủ bầu rất
hay lân ái, mà đến cùng kẻ nguội lạnh
trẻ trắng này. Vậy thì tôi sắp mình kính
lạy lòng bợ ngợ khủng khiếp ! — Ở các
thánh thiên thần Chúa, hãy thờ lạy
Người thay vì tôi. — Ở Mẹ rất khoan
nhơn xin Mẹ tiếp rước Con yêu dấu
Mẹ thế cho tôi, là đưa tài sơ vụn đại
chẳng đáng nhờ ơn phước dường ấy !

Cám ơn. — Lạy Đ. C. G. Kirixitô, tôi
biết lấy gì mà đền ơn trả nghĩa Chúa
vì những ơn trọng Chúa ban cho tôi ?
Tôi là không, nhờ Chúa sanh ra cho
có, mà còn trở lòng phạm tội cho ra
nghịch mạn Chúa ; dầu vậy Chúa lại
hậu đãi và đón rước tôi ; tôi còn tái
phạm tội biết đã mấy phen, nhưng mà
Chúa cứ tìm kiếm, và kêu mời giục
bảo tôi trở về nghĩa Chúa đã hơn ngàn
lần ; tôi đau bạc thân sơ tấc tử, thì
Chúa khăng đến kéo tôi ra khỏi nơi bần
khò, mà đặt lên hàng đầu mục dân

Chúa, cho tôi ngồi bàn Chúa hằng ngày ăn bánh thiên thần, là bánh thường sinh bởi trời ban xuống cho thế gian đang sống.

Ô Chúa Giêsu rất mỹ miều ! Chúa thương dưng ấy, sao tôi còn đeo đuổi tư linh với thế tục mà rút lòng mến Chúa ? Ấy vậy, chớ chi lòng tôi bắt lửa kính mến Chúa như các thánh tôi tá rước Chúa trong phép Bí tích này ! Chớ chi tôi cháy lửa sốt mến Chúa như các linh hồn kẻ lành khắp thế gian dự vào bàn thánh hôm nay ! Chớ chi tôi khẩn khít trực tình với Chúa luôn !

Xin ơn. — Lạy Đ. C. G. là sự sáng thật, xin khai quang cho tôi biết mình cho tường, và nhìn biết Chúa cho thật, mà tôn kính Chúa cả cùng hạ mình khiêm nhượng. Ô Chúa Giêsu là Đấng vưng lời chịu lụy cho đến chết trên thánh giá, rày còn vưng nghe tiếng người thế mà ngự xuống tế lễ mình trên các bàn thờ, xin ban ơn cho tôi

biết vưng lời các đấng bề trên cho trọn. Ở Chúa Giêsu là kho tàng đầy mọi ơn phước, xin ban cho tôi cùng cả và gia thất tôi an lành mạnh khỏe mà làm tôi thờ phượng Chúa luôn.

Ở Chúa Giêsu, là Con Đức Nữ đồng trinh, là Con Chiên vẹn toàn trọn hảo, ưa dạo giữa hoa huệ trắng tươi ; Chúa mới cho tôi hưởng thứ rượu hay tro sanh những kẻ đồng trinh ; xin dựng lòng tôi cho thanh sạch, xin sửa tính trí tôi cho ngay lành nên mới, cứ dỏi theo chơn Chúa và dâng lên trời.

Lạy Mẹ rất đáng mến, xưa Mẹ cứu mang Con thiên Chúa, xin hãy ghé mắt xem đến tôi tá Mẹ được rước Đ. C. Con hôm nay, xin Mẹ cầu thay cho tôi đăng trứu mến Người luôn, và được thấy mặt Người đời đời chẳng cùng.

Lạy thánh cả Giuse, là Đấng xưa đã hộ thủ Con Đức Nữ đồng trinh vẹn về mọi đàng, xin hãy một tình yêu đang mà bảo bọc tôi cho khỏi mưu gian

chước độc, hầu đáng làm tôi Đ. C. G. và Đức Mẹ ở đời này và dựng hiệp một nhà một nước cùng ba Đấng trên trời. Amen.

4.

Tin và lấy làm lạ. — Kính lạy Chúa trời tôi. Ôi, tôi có phước cho đến đời nào. Thật là đại phước được rước Chúa Cứu chuộc đến viếng thăm mà ở cùng. Chúa đến mà ban của quý báu lại hay dưỡng nuôi linh hồn và xác tôi: Thật là chứng minh Chúa tốt lành vô cùng, Chúa thương xót vô cùng, Chúa mở lượng rộng vô biên mà chớ. — Lạy Chúa Giêsu, trong yến tiệc mỹ vị, Chúa dọn cho tôi hôm nay, có sẵn sẵn mọi giống phước lành, đầy đủ những sự ngon ngọt dịu dàng là thể nào ! — Ôi ! được khóc chảy nước mắt rưới chơn Chúa như bà thánh Mađalena xưa, thì thiết tha lân ái là ngần nào ! Đang hồi này lòng tôi phải cháy lửa yêu mến và chảy nước mắt vui mừng trước mặt Chúa

đang ngự trong mình có các thánh thiên thần châu chực tung hô khắp khởi. Ôi Chúa rất cao cả sang trọng, mà tôi được rước vào lòng, thì nào có phải vì bởi linh hồn này đã ở tận trung ngay thảo với Chúa sao? ắt là bởi Chúa khoan hơn từ hậu vô cùng nên mới ưng chịu trú ngụ vào lòng hèn mọn này mà chớ. Ôi ! lạy Chúa, tôi ngập ngừng sửng sốt trước mặt Chúa ! Nhưng mà tôi phải khoăn khoái vui mừng, phải hưởng nhờ Chúa Trời, phú quới sung mãn gồm no vinh phước đời đời.

Cám ơn. — Lạy Chúa, tôi thấy mình đặng Chúa đoái thương tìm tới viếng thăm và hiệp cùng như vậy, thì tôi động lòng cảm cảnh thiết tha, cùng ước ao cảm đội cách nào cho xứng ; Chúa là Đấng cao sang khôn ví, mà tỏ lòng quảng đại từ bi vô ngần ! Song tôi đã cơ bản, lại còn tội lỗi vô số, thì biết lấy gì mà cảm tạ đội ơn Chúa ! Tôi một sửng sờ thẳm lặng và ngùi ngùi biết ơn

mến đức Chúa tôi mà chớ. Tôi chỉ biết nói một lời này : Có Đ C Trời ngự đến trong tôi, có vì thiên Chúa cao cả đang ở trong lòng đưa phạm ngu khốn nạn ! Xưa vua thánh Đavít động tình mà cảm ơn Đ C Trời, thì cất tiếng lên rằng : Tôi biết lấy gì mà trả nghĩa Chúa vì mọi ơn lành đã xuống cho tôi ! Phần tôi nay dâng chính mình Chúa thân chinh đến viếng thăm và ở cùng hôm sớm, thì tôi lại càng phải cảm mến Người hơn nữa, và phải than thở đêm ngày như thể ấy : Tôi đâu biết lấy gì mà đền ơn trả nghĩa Chúa cho xứng ơn cực trọng lạ lùng này !

Dưng mình — Ấy Chúa đoái thương mà phú hết trót mình cho tôi thì tôi phải dâng cả thân phận tôi cho Chúa, chẳng để dành lại phần nào, cũng chẳng lấy lại khi nào nữa. Tôi dâng cho Chúa trí hiểu tôi, trí nhớ tôi, lòng mến tôi, cùng cả và mình tôi. Tôi nguyện ước dùng hết các tài tình ấy, để mà thờ

phượng và làm theo ý Chúa, cho danh Chúa tôi càng ngày càng cả sáng hơn nữa.

Xin ơn. — Lạy Chúa phép tắc vô cùng và rộng rãi vô biên, xin Chúa sớm thi hành những sự Chúa có ý định liệu mà đến cùng tôi hôm nay. Xin Chúa hãy rửa lòng này cho thanh bạch hết tội lỗi, xin làm cho xác này nên thật là nơi thánh vì Chúa mới ngự qua ; xin làm cho linh hồn tôi đượm nhuần đức mến, thuận theo ý Chúa trong mọi sự, có đức mạnh mẽ mà dõng theo đảng công chánh, và đánh diệt đảng tam cừu. Nhứt là xin Chúa ban cho tôi ơn rất trọng và rất cần là dặng bền đỗ thờ phượng kính mến Chúa và làm tôi Đ. Mẹ cho tôi trọn đời.

Lạy Chúa Giêsu rất yêu mến, xin Chúa phù hộ ban cho tôi, cho bà con họ hàng, cùng cho những kẻ thân nghĩa cùng tôi dặng nhờ mọi sự lành phần hồn phần xác, một bề trung tâm trọn thảo, sống chết vì một Chúa tôi mà thôi. Amen.

5

Thờ lạy. — Tôi sắp mình thờ lạy Chúa là Đ C Trời Ba ngôi, mà cũng là một Chúa Trời đang ngự trong tôi. Tôi lạy Đ C Giêsu Kirixitô là Đ C Trời thật cũng là người ta thật, đang hiệp cùng tôi bây giờ. Tôi xưng ra Chúa là Đấng sanh dựng nên tôi, là Đấng cứu chuộc tôi. Song le dầu tôi tỏ hết tâm tình sùng bái phượng thờ Chúa thế nào, thì cũng là thi thiếu hèn hạ, chẳng xứng đáng. Vậy nên tôi hiến dâng cho Chúa các việc thờ lạy ngợi khen của Đức Nữ đồng trinh Maria, cả và triều thần thánh, và khắp hết Hội thánh là Bạn Chúa yêu dấu hằng vọng bái tung hô, mà kính lạy thờ phượng Chúa.

Kính mến. — Lạy Chúa là Đấng đầy đủ các sự trọn lành, của quới báu, là nguồn hằng tuôn ra mọi sự lành, chẳng hay hết. Ở Chúa tôi, Chúa là chính sự tốt lành xinh đẹp tinh ròng, hằng có những thuở đời đời, thì đáng yêu mến

tâng trọng vô cùng! Nhon sao tôi chẳng
để hết cả tâm tình lòng dạ mà kính
mến Chúa cao trọng thể ấy! Vậy tôi
ước ao mến yêu Chúa trên hết mọi sự,
cho chí thiết như Chúa yêu mến mình,
như Đ Mẹ và các thần thánh đang kính
mến Chúa tôi vậy. Lạy Đức Bà là Mẹ yêu
mến, ở các thánh thiên thần Seraphin,
ở các thánh trên trời và các người thánh
dưới đất, xin nung lửa mến cho phùng
lên trong lòng tôi, xin cho tôi cậy nhờ
tính trí các thánh, mà kính mến Chúa
Giêsu của tôi là Đấng rất đáng yêu mến
vô cùng.

Ăn năn đền tội. — Song thương ôi!
tôi đã chẳng kính mến Chúa tôi, lại
hằng làm mất lòng Chúa trong ý tưởng,
trong lời nói việc làm, những thuở mới
biết dùng trí khôn; vậy tôi lo buồn
đau đớn cùng chê ghét hết các tội trọng
tội nhẹ tôi đã phạm. Nếu tôi khóc than
chê ghét tội mình chưa đủ, thì xin dung
cho Chúa nước mắt đắng cay, lòng

thảm nảo vua David, ông thánh Phêrô, bà thánh Madalenna cùng những kẻ ăn năn tội thật từ xưa nhần nay, hầu nhờ lượng bao dung Chúa thứ tha, và ban ơn thêm sức cho tôi chữa cải tội lỗi, bỏ các dịp hiểm nghèo. Lại bởi lòng muốn đền bồi các sự gian trá ấy, thì hôm nay tôi dưng hết mạng sống tôi, mọi việc tôi làm, mọi sự khó nhọc đau đớn tôi chịu, mà hiệp cùng sự thương khó Chúa. Xin Chúa vì công cao đức cả cứu chuộc mà đem lòng khống xá thứ tha cho đứa con đại lỗi lầm.

Dưng mình, xin ơn. — Lạy Chúa, nay Chúa thương mà ngự đến trong lòng tôi, thì tôi xin dưng cả và mình tôi, của cải cùng mọi sự tôi cho Chúa; quyết lòng thờ phượng một mình Chúa và làm cho sáng danh Chúa, theo lòng mến và ý chỉ Chúa sâu nhiệm đã có khi lập phép Bí tích trong bữa tiệc ly, trước khi tế lễ mình trên bàn thờ thánh giá. Mà bởi tôi nghi sợ mình

chẳng làm được chút chi cho đáng, thì
tôi dưng cho Chúa lòng khiêm nhượng
thâm sâu, lòng sốt mến thanh tịnh của
Đức Mẹ, ông thánh Giuse, các Thầy cả
cùng các môn đồ chung cùng hiệp nhau
trong phép Thánh Thể. Cúi xin Chúa
nhơn từ khất chịu lấy và ban thêm
cho tôi cùng cho họ hàng thân thích
bạn hữu tôi những ơn thần lực phần
hồn phần xác bao lâu còn ở đời này,
theo phận làm con Chúa, hầu ngày sau
tới nước thiên đàng xem thấy Chúa cả
Ba Ngôi vang hiển đời đời. Amen.

Tôi cảm ơn Chúa rất thánh là Cha rất
nhơn từ vô cùng... *Coi trong Mục lục.*

Tôi đội ơn Đ. C. G. tôi tin thật Chúa ngự
trong lòng tôi bây giờ... *Coi trong Mục lục.*

Ồi, xét tôi bạc tình quá hơn cầu thú... *Coi
trong Mục lục.*

Tôi lạy ơn Chúa tôi rất sang trọng đáng
cho mọi loài kính thờ... *Coi trong Mục lục.*

LÃNH THÁNH THỀ KINH KÌ

KÌ NHỨT HẬU

Thầy Chúa, công nghiệp gì tôi mà Chúa cho tôi dặng đạo ? Công nghiệp gì cha mẹ tổ tiên tôi, mà Chúa dắc tôi ra khỏi vòng làm tôi tá ma quỷ, mà đem tôi vào số con Chúa ? Biết là mấy muôn người hơn đức hơn tôi hãy còn ngoại đạo Chúa chưa nhìn đến ! Chúa một đoái đến tôi. Mà bây giờ công nghiệp gì tôi mà Chúa đến viếng tôi ? Kẻ sang giàu thấy kẻ khó hèn, thì chẳng màng ngó lại ; mà tôi hèn hạ khó khăn trước mặt Chúa, thì Chúa tìm tôi mà ở cùng ! Những đấng vua chúa quan quyền, nào từng thấy cho những kẻ bần tiện đến ăn tiệc cùng mình ? Mà Chúa cao cả hơn vua chúa ngàn trùng, tôi thì rất bèn bợn sâu bọ, mà Chúa cho tôi ăn tiệc rất trọng, là Minh cùng Máu thánh Chúa ! Cả và đời tôi hằng làm nghịch cùng Chúa,

tôi có làm việc gì lành cho Chúa, mà Chúa làm ơn trọng cho tôi dường ấy ?

Ôi ! Chúa có lòng lành vô cùng khác xa cha mẹ là ngần nào ! Cha mẹ nào lấy thịt máu mình mà nuôi con như Chúa ? Cha mẹ khi qua đời thì để lại cho con những của tạm đời này, là những vật hèn ; mà Chúa khi qua đời này, thì để Minh cùng Máu thánh Chúa lại, nên như thang thuốc rất hay, làm cho linh hồn tôi đã tật, đặng hồi dương mà sống lại.

Ôi ! Chúa có lòng thương xót tôi khác xa vua chúa là dường nào ! Xưa có một vua, khi đi dạo tình cờ thấy một thầy phoir ngoài đường, thì dạy chôn đi ; kẻ bộ hạ tâu rằng : « Chúng « tôi chẳng phải là cha mẹ nó, mà « chôn nó làm chi cho uổng công ? » Vua liền rằng : « Hãy chôn nó đi, này ta là cha mẹ nó. » Mà Chúa bây giờ đến cùng tôi chẳng phải là tình cờ, một có ý tìm tôi. Chúa thấy linh hồn

tôi đã chết, Chúa chẳng dạy chôn vào hỏa ngục, một làm cho linh hồn tôi đặng sống lại. Ở trời đất muôn vật, có hay chẳng? Có một Chúa làm những sự lạ lùng. Ở trời đất, núi non, sông biển cùng muôn chim, tôm cá, hãy cả tiếng tung hô mà ngợi khen Chúa! Ở nhật nguyệt, tinh thần, gió mưa, sương tuyết, hãy cao rao phép tắc Chúa cho mỗi nước mỗi nhà đặng biết!

Lạy Đức Bà cùng Thiên thần, các Thánh, xin giúp tôi mà cảm ơn Chúa cùng tôi. Ở những người có đạo mà nguội lạnh, đã biết Chúa lòng lành làm vậy, sao còn trề nải, mà chẳng sốt sắng yêu mến Chúa? Muốn bỏ Chúa mà đi tìm ai? Ở những người ngoại đạo, Chúa tốt lành làm vậy, sao mà chẳng nhìn biết Chúa, còn theo ma quỷ làm chi?

Lạy Chúa, tôi bây giờ trách mình tôi cùng tội thân tôi, vì bấy lâu tôi những lãnh lảng cùng Chúa tôi, từ nay

về sau tôi quyết một lòng, tha chịu chết trăm ngàn lần, tha chịu muôn vàn tai nạn khó khăn, chẳng tha lỗi nghĩa cùng Chúa ; từ này cho đến trọn đời, tôi dốc một lòng kính mến Chúa cùng làm tôi một Chúa.

Lạy Chúa, khi tôi mắc tội mà chết linh hồn, thì con mắt, lỗ miệng, lỗ mũi, lỗ tai, chơn tay cùng lòng đều chết. Lòng chết là chẳng hay lo việc lành phước đức, một lo những sự gian tà. Con mắt chết là chẳng hay xem gương lành mà bắt chước, một xem những sự chẳng nên. Lỗ miệng chết là chẳng hay nói những lời đạo đức, chẳng hay cảm ơn Chúa, một nói những lời tục tĩu hoa tình cùng đều độc ác. Lỗ mũi chết là chẳng hay ngửi những mùi thơm trong đạo, một ngửi những mùi thơm giả thể gian. Lỗ tai chết là chẳng hay nghe lời kinh sách cùng lời Chúa phán, một nghe những lời gièm chê phỉ báng. Tay chết là chẳng hay làm việc gì lành,

một làm những việc dữ ; chơn chết là chẳng hay theo đảng công chánh, một noi theo đảng trái. Bây giờ Chúa đã đến cùng tôi, đã cho linh hồn tôi sống lại cùng biết lo việc lành ; cho con mắt biết xem gương tốt mà dõi theo, cho miệng tôi biết ngợi khen Chúa, nói lời đạo đức ; cho mũi tôi biết ngửi mùi thơm trong đạo Chúa ; cho tai tôi biết nghe lời Chúa phán mà chíp vào lòng ; cùng cho chơn tay tôi biết đi đảng công chánh ; nay Chúa đã cho linh hồn tôi sống lại ở đời tạm này, thì xin cho đặng sống nữa cách trọn hơn ở đời sau trên trời. Amen.

KÌ NHÌ HẬU

Ngày Chúa, có một Chúa làm những sự lạ lùng, trí người ta lượng chẳng ra, trí Thiên thần suy cũng chẳng đến : lạ lùng quá lẽ ! Xưa tôi là không mà Chúa sinh ra cho có ; Chúa tạo thành trời đất sinh ra muôn vật để

che chở dưỡng nuôi tôi, đến sau Chúa thấy tôi phải tay ma quỷ, mắc vòng tội lỗi, thì Chúa bỏ trời xuống đất, mặc lấy lột người phạm, chịu ghe đều sỉ nhục, chịu nhiều nỗi gian nan ; sau hết lại chịu chết tất tưởi mà cứu lấy tôi cho khỏi tội lỗi, khỏi tay ma quỷ, mà đem tôi về cùng Chúa.

Ờ sự lạ, đã nên là lạ ! Tôi đáng bỏ mà Chúa chẳng bỏ, tôi đáng phạt mà Chúa chẳng phạt, Chúa lại chịu phạt thay vì tôi. Tôi ở tù rạc, Chúa vô tội mà chịu gia hình cho tôi khỏi tù rạc. Nay tôi lại bỏ Chúa mà theo tội lỗi, nên lạc lải thơ thần trong đất nước muông chim, cách xa mặt Chúa, như con mồi côi xiêu lạc đến đất nước khác, như chiên lẻ bầy, lạc vào rừng hiểm, thì Chúa lại đến tìm kiếm tôi !

Ôi ! có một Chúa làm những sự lạ lùng quá lẽ ! Chúa nương cậy nhờ nhờ gì tôi, mà Chúa lấy lòng tôi thế ấy ? Tôi bỏ Chúa, nào Chúa có thiệt

hại đến gì, mà Chúa tìm kiếm tôi ? Nào ích lợi gì cho Chúa mà Chúa chịu lòng tôi thể ấy ? Nào Chúa thiếu đến gì mà phải dùng đến tôi, mà Chúa chịu thua tôi làm vậy ?

Ờ sự lạ ! con bỏ cha mẹ thì cha mẹ bỏ con ; con lỗi nghĩa, bất hiếu cùng cha mẹ, thì cha mẹ cũng từ con ; mà tôi bỏ Chúa, song Chúa chẳng bỏ tôi, tôi thất hiếu lỗi nghĩa cùng Chúa tôi chẳng biết mấy phen, mà Chúa cũng chẳng từ tôi, lại đến cùng tôi. Tôi làm nghịch cùng vua chúa quan quyền, thì tôi hoặc chịu cầm tù, hoặc phải chết ; mà tôi làm mất nghĩa cùng Chúa, thì Chúa chẳng giết tôi, chẳng bắt cầm tôi trong hỏa ngục, lại lấy Mình cùng Máu thánh Chúa mà nuôi dưỡng tôi ; bao nhiêu tội lỗi tôi làm, thì Chúa khỏa lấp đi ; bao nhiêu lần tôi ở ngũ nghịch cùng Chúa, thì Chúa bỏ quên đi hết. Công nghiệp gì tôi, hay là công nghiệp gì cha mẹ tổ tiên tôi, mà Chúa làm

những sự lạ lùng cho tôi, cùng thương yêu tôi thể ấy. Lạy Chúa, Chúa thương yêu tôi làm vậy, tôi dốc một lòng kính mến Chúa cho đến trọn đời, tôi quyết một lòng từ nay về sau thà chịu chết trăm ngàn lần chẳng thà lỗi nghĩa cùng Chúa tôi nữa ; chớ chi tôi dặng chịu đòn bọng, gông cùm, trăn trói, kèm khảo ! Chớ chi tôi chịu mắng dức chưởi rửa nhieếc nhóc nhạo báng, cùng chịu tử vì đạo, cho dặng xưng đạo thánh Chúa ra trước mặt thiên hạ, cho dặng tỏ ra tôi có lòng yêu mến Chúa ! Chớ chi cả và thiên hạ dặng biết đạo Chúa, mà thờ phượng Chúa cho nên, dặng giữ mọi điều răn, vưng theo ý Chúa, mà làm dưới đất như các Thánh ở trên trời ! Chớ chi tôi chẳng hề phạm tội gì nữa, chẳng hề mất lòng Chúa là Cha rất hơn từ vô cùng.

Lạy Chúa, tôi là con chiên lạc bấy bấy lâu nay, mà Chúa là mục đồng, rày đã tìm đến tôi, xin lừa tôi về cho

đặng ở một đoàn cùng các con chiên Chúa ; xin Chúa đem ngày hằng ở cùng tôi ; xin chăn giữ lấy tôi, chớ để tôi ở một mình như con mồ côi cô độc ; xin Chúa ở làm một cùng tôi mà đi đàng thế gian cùng tôi ; nếu Chúa để tôi đi một mình, ắt là rày mai tôi lại phải xiêu lạc như khi trước mà chớ, thì xin Chúa cầm tay tôi dắt tôi kéo xiêu ngã.

Lạy Chúa, Chúa lòng lành vô cùng, đời này Chúa đã cho tin thật Chúa ẩn mình trong hình bánh rượu, xin cho đời sau đặng xem thấy mặt Chúa rõ ràng ở trên trời đời đời chẳng cùng.
Amen.

KÌ TAM HẬU

Lạy Chúa, người đời là ai mà Chúa nhớ đến ? Con người là vật đi gì, mà Chúa đến viếng thăm ? Tôi là kẻ có tội, mà bởi tội tôi nên cách đây ở thế gian này, cách xa bốn quốc, cách xa quê quán, cách xa cha mẹ, bạn hữu, anh em. Bốn quốc tôi là nước Thiên đàng,

cha tôi là Chúa, mẹ tôi là Đức Bà, anh em bạn hữu tôi là các thánh Nam Nữ. Tôi còn ở chốn khách đày, tho thần trong đất nước muông chim. Chúa đày tôi, mà Chúa chẳng bỏ, Chúa hằng ẩn tính oai linh trong hình bánh rượu, mà đến viếng tôi. Đợi ơn Chúa muôn ơn chẳng cùng, xin Chúa làm ơn cho tôi bây giờ, như xưa đã làm ơn cho các Thánh. Các Thánh xưa khi ở thế gian như kẻ trầy tàu mà nhờ ơn Chúa cầm lái, nên đã vượt khỏi biển hiểm thế này, tàu đã vào cửa, các Thánh đã đặt lên bờ, đã vào thành Giêrusalem.

Lạy Chúa, tôi còn ở dọc đàng giữa biển cả, trời thì tư bề mây phủ mịt mù, biển thì động địa, chẳng mấy khi thấy biển lặng trời thanh, tôi còn đang chịu đông tố sóng gió bão bùng, đêm ngày linh đình ở giữa vời : Nghĩa là tôi còn sống, khi thì giận dữ ghen ghét, khi thì sợ sệt lo buồn, khi thì

phải những sự tai nạn khó khăn, khi thì phải chước cảm dỗ. Bấy nhiêu sự ấy hằng vây phủ lấy tôi, làm cho tôi phải sự hiểm nghèo, khác chi kẻ chịu sóng gió bão bùng ở giữa biển, chẳng biết khi nào đến cửa vào thành cho đặt nghỉ ngơi.

Lạy Chúa, xưa Chúa còn ở thế gian, một hai lần thấy tàu bị phong ba, mà Chúa phán một lời bèn lặng như tờ, mà tàu tức thì liền chạy vào cửa. Lạy Chúa, nay Chúa đã đến tàu tôi, dám xin Chúa phán một lời làm cho biển lặng, xin Chúa cầm lái mà đưa tôi vào cửa, nghĩa là xin Chúa sửa lòng trí tôi cho bình tịnh kéo tuông phải lối rạn, kéo phải tình tư dục, kéo sa phạm tội lỗi, mà phải chết chìm trong biển hỏa ngục đời đời.

Lạy Chúa, xin đoái đến sự cơ cực tôi, xin thương đến thân tôi cùng ; tôi chẳng khác nào như cây mọc trên đỉnh núi cao, chịu gió tứ mùa đập

đổi, mà làm day động, cây muốn lặng, mà gió chẳng dừng. Tôi muốn bình an vững đứng trong đàng phước đức, nhưng mà hằng xiêu ngã. Các Thánh xưa đi đàng hiểm thế này, dọc đàng chịu đói khát, chịu khó nhọc, khóc lóc, đau đớn, lo buồn chẳng khi dừng, mà bởi nhờ lương thực Minh thánh Chúa thì rày đã đến nhà Chúa, đã lau nước mắt đi, mọi sự khốn khó đã tiêu đi hết ; một hưởng nhờ ở cùng Chúa, sum vầy cùng các thánh Thiên thần mà nếm mọi sự vui vẻ vô cùng ; bây giờ con mắt đang xem thấy Chúa rõ ràng, trước sau thấy những sự tốt lành ; lỗ miệng nếm những bữa mỹ vị ; lỗ mũi ngửi những mùi thơm tho ; lỗ tai nghe những tiếng êm ái dịu dàng, nghe những tiếng đờn ca xướng hát, nghe những tiếng Thiên thần tung hô tán tạ khong khen Chúa, nghe chẳng hay no. Tôi còn ở nơi khách đày, còn ở trong hang khóc lóc, chẳng có khi

rào nước mắt ; còn đi dọc đường, thấy những sự trái con mắt, nghe những điều trái lỗ tai, phải uống chén đắng chẳng khi dừng, biết bao giờ đi cho khỏi những sự ấy, cho đặng thấy mặt Chúa, cho đặng sum vầy cùng các Thánh?

Lạy Chúa, tôi còn ở chốn thăm sâu kêu đến cùng Chúa ; Chúa đã đến viếng thăm tôi, xin Chúa cho tôi sức mạnh gánh nặng, mà đi cho khỏi đường hiểm thế này, cho đến quê nhà, cho đặng thấy mặt Chúa. Các Thánh xưa ở thế gian đánh trả ba thù đã đặng trận, đã theo quan mẫu binh mà về chánh điện, bây giờ đặng đội mũ triều thiên ; mà tôi rày đang ở chốn chiến trường, chịu dãi dầu sương tuyết, còn đang xông vào trận, còn đang giao công hỗn chiến, còn đang đánh cùng ma quỷ, xác thịt, thế gian, nếu không Chúa giúp, ắt là tôi mòn sức phải chạy dài mà chớ. Xin Chúa bày binh bố trận, cho tôi đánh cùng ma quỷ, kéo nó

thâm vào bờ cõi linh hồn tôi, bắt tôi về làm tôi tá nó ; xin Chúa mở đàng chỉ nẻo cho tôi đánh cùng thế gian, kéo nó lấy của cải, quờn chức, cùng danh vọng hiển vinh, mà vắn vít lấy tôi, khác nào bủa lưới mà bắt tôi về. Xin Chúa lo mưu liệu kế, cho tôi đánh cùng xác thịt, chẳng cho nó ở thung dung sa theo sung sướng ; đánh cùng con mắt, chẳng cho nó xem sự chảnh g nên ; đánh cùng lỗ tai, chẳng cho nó nghe lời quấy quá ; đánh cùng lỗ miệng, chẳng cho nó nói lời hư từ, chẳng cho mê ăn uống ; đánh cùng chơn tay, chẳng cho nó đi đàng trái cùng làm những điều phi lý. Lại xin Chúa giúp sức cho tôi đánh cùng thói cũ nết xấu ; xin cho bấy nhiều mũi giặc ấy phải đầu một vua là Chúa, cho tôi ở đời này dặng trận trọn công, mà khi qua đời, xin đem tôi về trời đội mũ triều thiên, dặng ngai mà ăn lộc cùng các Thánh ở trên trời đời đời chẳng cùng.

Amen.

KÌ TỨ HẬU

Lạy Chúa, xưa Chúa phán rằng : Có một người ở thành Giêrusalem mà xuống thành Giêricô, đi dọc đường bị kẻ cướp, nó lột trần người ấy, lại đánh đòn nứt nở cả và mình, rồi thì bỏ nằm đó nửa sống nửa chết, mà đi. Đoạn có hai thầy qua đó thấy vậy, thì chẳng đoái lại, một để vậy mà đi qua. Đến sau có một người đất Samaria qua đó thấy vậy, thì động lòng thương, ghé mắt lại đổ rượu cùng dầu đơm nơi thương tích, rồi thì vắn lấy, đoạn đặt người ấy lên cật lừa, chở vào quán, mướn chủ quán nuôi cho lành đã.

Lạy Chúa, tôi thật là người bỏ thành Giêrusalem mà xuống thành Giêricô, nghĩa là bỏ Chúa mà đi đường trái. Thì tôi đi dọc đường bị kẻ cướp là ma quỷ; bao nhiêu ơn Chúa đã xuống cho tôi, nó lột đi hết chẳng còn dấu tích gì; nó lại đánh đòn nứt nở cả và mình, nghĩa là nó làm cho linh hồn tôi mắc

trăm ngàn tội lỗi, trở nên tê mê bại hoại ở đời này nửa sống nửa chết chẳng biết cậy ai, không ai đoái lại, không ai giúp đỡ. Nếu Chúa để tôi chết ngày trước, thì đã hết việc, còn trông cậy sự gì? Nhưng mà Chúa lòng lành để tôi sống, rày đang gặp Chúa, là người ở đất Samaria, đang rước Chúa là thầy thuốc rất hay, chữa tận nguyên bệnh hoạn. Thương ôi! bởi đâu mà tôi đang may mắn thế ấy?

Lạy Chúa, xin coi trong linh hồn tôi còn nơi nào mà không vít tích! Nơi này mắc vít tích kiêu ngạo, tham lam của cải cùng ham hố sự ở đời. Nơi kia bị vít tích dâm dục, giận dữ, ghen ghét, cùng mê ăn uống. Ở đây bị vít tích nghịch cùng sáu luật điều Hội thánh. Lạy Chúa, xin coi trong linh hồn tôi còn nơi nào mà không vít tích! Mọi tội thì đều mắc hết, mọi nết xấu thì đã nhuốm vào, làm cho tôi tê mê bại hoại, nằm giữa giường trở trăn chẳng dậy.

Lạy Chúa, nay Chúa đã đến cùng tôi, xin Chúa cứu lấy tôi cùng, xin đem tôi vào quán, nghĩa là đem tôi về Hội thánh, dâng vào sổ kẻ lành, xin lấy rượu là Máu thánh Chúa, xin lấy dầu là ơn lòng lành Chúa, mà chữa lấy tôi cho lành đã, cho khỏi bấy nhiều vết tích, cho dặng mạnh mẽ mà trở lại thành Giêrusalem, nghĩa là trở lại dặng phước đức, cho dặng giữ trọn nghĩa cùng Chúa cho đến trọn đời. Xưa nay tôi lạc lải cách xa mặt Chúa, nay đã hiệp mặt, xin Chúa chớ lìa ra khỏi mặt tôi, chớ bỏ tôi, chớ để tôi về dặng cũ, chớ để tôi ở một mình ; xin ở cùng tôi hôm sớm ; xin dắt dìu gìn giữ lấy tôi, kéo xiêu lạc nữa : xin dạy dỗ tôi cho biết việc lành mà làm, việc dữ mà lánh cùng vưng theo ý Chúa ; xin Chúa an ủi tôi khi tôi lo buồn, cùng sửa dạy tôi khi tôi lầm lỗi ; xin nhắc nhở tôi khi tôi khuất lấp lĩnh lảng ; xin Chúa làm cho tôi khinh dể sự đời, là chốn

khách đày, là chốn muông chim cầm thú ; xin làm cho tôi dâng về quê thật, ở đó dâng hiệp vầy cùng các thánh Thiên thần, dâng hiệp làm một cùng vua Đavít, mà tán tạ khong khen danh Chúa đời đời chẳng cùng. Amen.

KÌ NGŨ HẬU

Lạy Chúa, Chúa thương tôi là dường nào ! vì tôi, xưa Chúa bỏ trời mà xuống đất làm người hèn hạ như tôi. Từ bé cho đến ba mươi ba tuổi chịu nhọc nhằn mỗi mệ, chịu cơ hàn thốn thiếu khó khăn, nghe những lời dễ duôi cười nhạo, chịu những điều ức hiếp nhuốc nha đàm chê phỉ báng, sau lại phú mình chịu chết trên cây thánh Giá vì tôi, cho tôi khỏi tội. Ấy Chúa thương tôi là dường nào ! Những ơn trọng Chúa làm cho tôi thể ấy, trước mặt Chúa dường như chưa đủ ; mà bây giờ Chúa lại đáp bồi ơn khác cho tôi, là đến viếng tôi mà ở cùng tôi hôm

sớm. Kia người ở đời khi sang giàu, thì ăn ở kiêu căng ; mà Chúa tôi là Chúa trời đất muôn vật, cao cả vô cùng, thì chẳng ở kiêu hãnh cùng tôi, lại đến mà hiệp làm một cùng tôi, kéo tôi còn xa Chúa, Lạy Chúa, Chúa trông phần ích lợi gì, hay là thêm vui vẻ gì cho Chúa, mà Chúa dứa lòng tôi thể ấy ? Kẻ chịu ơn người, nếu ở vô tình bạc ngãi, sau dầu mắc phải khốn cực mà cầu cứu thể nào, chẳng ai màng đoái lại ; mà tôi sinh ra ở đời này như con nít dễ rớt dọc đường, Chúa thấy vậy liền thương đem về nâng niu dưỡng dục, khi lớn khôn tôi liền bỏ Chúa mà đi xiêu lạc ; bây giờ lại về cùng Chúa, thì Chúa chẳng nỡ bỏ tôi, lại đoái đến tôi. Chúa lấy Mình cùng Máu thánh Chúa mà nuôi dưỡng tôi ; dầu muôn vàn lần tôi thất hiếu bạc nghĩa cùng Chúa, thì Chúa cũng chẳng chấp, một bỏ quên đi hết. Nào tôi có công gì cùng Chúa, mà Chúa ở cùng tôi làm vậy ? Ôi ! Chúa

có lòng từ bi rộng rãi cùng tôi là thể nào ! Có nhiều người phạm một tội trọng, thì chết tươi ăn năn tội chẳng kịp, liền phải sa hỏa ngục ; mà tôi ăn ở cùng Chúa làm vậy, đáng sa hỏa ngục trăm ngàn lần. Mà Chúa hãy còn dong thứ để tôi sống đến nay, lại cho rước Chúa vào lòng đặt hiệp làm một cùng Chúa. Ôi ! thật tôi đã nên người có lộc ! bấy lâu nay phải rủi ro thiệt hại, mà bây giờ đang may mắn đôi này ; đã bỏ mất Chúa, mà lại đang gặp Chúa ! Những kẻ xiêu lạc đến nước người, mấy ai cho đang về quê, đang thấy mặt cha mẹ ? mà bấy lâu nay tôi xiêu lạc, phải tay ma quỷ, rày đang trở về, đang thấy mặt Chúa. Khi tôi đi đang trái cách xa mặt Chúa, thì ngờ là phải chết trong vòng tội lỗi ; ai hay rày còn sống đang vui mừng êm mát đôi này ! Ôi ! những ơn Chúa xuống cho tôi kẻ sao cho xiết ! biết lấy đi gì mà đền ơn ấy !

Lạy Chúa, tôi biết ơn Chúa lắm, tôi xin dựng mình này làm tôi tá Chúa, dốc một lòng yêu mến Chúa, giữ nghĩa cùng Chúa cho đến trọn đời. Tôi từ nay về sau chẳng dám lỗi nghĩa cùng Chúa nữa. Chớ chi tôi dặng chịu khó gian nan vì Chúa, như các Thánh đã chịu xưa nay, cho dặng tỏ ra tôi có lòng cùng Chúa ! Chúa đã đến cùng tôi, xin Chúa ở cùng tôi cho đến trọn đời, xin Chúa soi sáng cho tôi dặng làm theo ý Chúa ; xin dạy dỗ tôi cho biết làm sự lành, mà lánh sự dữ ; xin dắt dúi tôi đi đàng công chánh ; xin xem sóc gìn giữ tôi, kéo tôi thất lạc ! xin an ủi tôi khi tôi sầu não cho giảm lòng phiền. Chúa đã thương tôi thì lại xin thương đến cả và Hội thánh, làm cho Hội thánh càng ngày càng thanh. Lại xin Chúa thương đến các Đấng linh hồn nơi lửa luyện ngục, cùng xin Chúa thương đến cha mẹ, anh em họ hàng

bạn hữu tôi, cùng những kẻ có nghĩa cùng tôi, cùng những kẻ xin tôi cầu nguyện ; xin cho những kẻ ấy ở đời này đặng mọi sự lành, nhứt là đặng sum vầy cùng nhau ở trên Thiên đàng, mà tán tạ khong khen danh Chúa, lại đặng hưởng phước cùng nhau đời đời chẳng cùng. Amen.

KÌ LỤC HẬU

Thuở xưa khi ông Giudê vưng lịnh Chúa mà đi đánh giặc cùng quân nguy, đến chiều khi mặt trời đã hồng chen lặn, bấy giờ ông ấy giơ tay chỉ mặt trời, xin Chúa cho đứng lại đừng chuyển động, cho đến khi mình theo giặc đặng trận thành công ; Chúa liền nhậm lời mà ban như vậy. Đây là sự lạ, song chẳng lạ gì cho bằng bây giờ Chúa cho các thầy đọc một ít lời, tức thì bánh rựu ở trên bàn thờ trở nên Mình cùng Máu thánh Chúa. Sự trước này cũng chẳng lạ gì, cho bằng Chúa

lại lấy Minh cùng Máu thánh Chúa mà nuôi lấy tôi, cho tôi ở cùng Chúa ; nầy là sự rất lạ lùng quá trí khôn lường. Xưa khi Chúa tôi xuống thế, thì sinh trong hang đá, nằm trong máng cỏ, ngụ chốn chiên bò, ở trống trải lạnh lẽo giá rét : khi lớn khôn thì ở cùng những kẻ quê mùa hèn hạ khó khăn ; khi chết thì nằm quanh quẽ một mình trên cây thánh Giá. Rày lại bởi trời mà xuống ngụ vào lòng tôi, là nơi rất hẹp hòi dơ dáy : những đấng làm vua chúa quan quyền ở những nơi đèn đài lầu các, mà Chúa tôi cao cả hơn các vua chúa ngàn trùng, cả từng trời trử Chúa chẳng đáng, mà nay ngụ vào lòng tôi, là nơi rất chật chội hẹp hòi thúi tha ! Những kẻ phú quí thì thân cận cùng những người phú quí, quản chi đến kẻ bần nhơn ? mà Chúa tôi phú quí sang trọng không ngần, thì muốn thân cận gần gũi cùng tôi là kẻ hèn hạ khó khăn ! Bởi dẫu mà Chúa ngoan ngùy

từ hậu cùng tôi làm vậy ? Nào tôi công
linh gì, hay là ơn nghĩa gì cùng Chúa,
mà Chúa xuống ơn trọng thể ấy cho
tôi ? Khi ai xưa đuổi tôi, thì tôi tủi
thân sắp cật ra đi. Mà tôi bấy lâu nay
phạm nhiều tội lỗi, rước ma quỷ vào
lòng mà đuổi Chúa ra, hắt hủong Chúa,
mà Chúa chẳng sắp cật ra đi, chẳng
bỏ tôi, chẳng rời, một tim đến cùng tôi.
Ấy ích lợi gì cho Chúa, mà Chúa làm
những điều lạ lùng cách ấy cho tôi ?
Ôi ! ai thấu biết lòng lành Chúa ? Bởi
lòng lành ấy thì Chúa đã sinh ra tôi,
Chúa nuôi dưỡng, gìn giữ, phù hộ,
che chở cùng bông ả trong tay chẳng
rời ; lòng lành ấy nên Chúa đã ra đời
ba mươi ba năm trường, chịu sự nhục
nha vì tôi, sau lại chịu chết tắt tưởi
trên cây thánh Giá mà cứu lấy tôi ;
bởi lòng lành ấy thì rày lại đến mà
hiệp cùng tôi !

Ôi ! Chúa nương cậy nhờ nhờ gì tôi
mà Chúa hậu đãi tôi cách ấy ? Ai thấu

biết lòng lành Chúa ? Hỡi linh hồn tôi, ấy Chúa có lòng thương yêu làm vậy, sao mà chẳng yêu mến Chúa, mà hay yêu mến ai ? làm tôi tá ai mà chẳng làm tôi tá Chúa ? Ai có lòng lành như Chúa ? Ấy bấy lâu nay tôi đi đông dài thơ thần theo thể tục, thịt mình ma quỷ ; nào đã thấy lời lãi đều gì ? Một phải đọa lạc, lại gặp những đều thẹn thường xấu hổ mà thôi.

Lạy Chúa, tôi đã gây đại lỗi, làm đều mất công vô ích, tôi quyết một lòng trở lại cùng Chúa. Tôi dõi theo chơn Chúa, triu lấy chơn Chúa ; tôi xin đem ngày cần mẫn việc Chúa ; xin Chúa giúp tôi cho tôi chừa đáng tội lỗi, kéo còn lỗi nghĩa cùng Chúa. Xin Chúa giúp tôi trong việc làm, lời nói, nên người một khuôn một rập cùng Chúa. Tôi dốc một lòng kính mến Chúa, làm tôi tá Chúa, giữ nghĩa cùng Chúa cho đến trọn đời. Mà vì lòng kính mến Chúa, tôi xin chịu khó bằng lòng, xin

chịu lời gièm chê phỉ báng, cùng yêu kẻ nghịch như đạo Chúa dạy, cho tôi đời này đặng theo dấu các Thánh, là những đấng xưa nay đã ăn ở làm vậy, hầu ngày sau đặng Chúa trả công cùng các Thánh ở trên Thiên đàng đời đời chẳng cùng. Amen.

KÌ THẤT HẬU

Lạy Chúa, xưa tôi là không, mà Chúa sinh ra cho có. Chúa sinh ra tôi là loài người ta, có tài năng trí huệ, trọng hơn muôn chim cây cỏ, rồi Chúa dưỡng nuôi cho ăn mặc. Chúa lại xem sóc, phù hộ, chở che, cùng bông ẵm trên tay chẳng khi rời, mà ơn này chẳng khi nào báo đặng. Vì tôi Chúa xuống thế ra đời làm người hèn hạ như tôi, cùng khóc lóc lạnh lẽo giá rét, chịu đói khát, trần truồng, chịu người ta khinh dễ nhạo cười, chịu giần vật hất hưởng lấn lướt ; mà những ơn này tôi cũng chưa hề báo đặng, Vì tôi

Chúa chịu bắt bớ buộc trói, chịu đập đánh nứt nở cả và mình, chịu giăng tay trên cây thánh Giá, ở trên cây ấy chịu nóng nẩy khao khát, chịu đau đớn nhức nhối, chịu đổ hết máu mình ra ; sau hết sức chẳng còn, hơi đã mòn, thì gục đầu xuống mà chết cách xấu hổ thể ấy vì tôi ; nhưng mà ơn này tôi cũng chưa hề khi nào báo đáp. Mà bây giờ Chúa lại đáp bồi ơn khác cho tôi, là đến viếng tôi ; Chúa lấy Mình cùng Máu thánh Chúa mà nuôi lấy tôi.

Ở sự lạ đã nên là lạ ! Ơn sanh thành dưỡng dục xem sóc phù hộ, Chúa biết tôi đến chẳng nổi, Chúa lại thêm ơn ra đời cứu chuộc, ơn ấy tôi đến chưa đáp mà Chúa lại thêm ơn trọng này cho tôi nữa.

Ôi ! ai tưởng Chúa xưa phú trót mình Người làm của chuộc lấy tôi, rày lại lấy trót mình làm của nuôi lấy tôi ! Nào Chúa thấy tôi làm điều gì đẹp

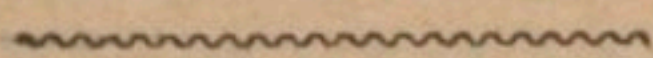
lòng Chúa, mà Chúa đến viếng tôi thế ấy ? Xưa bà thánh Ysave thấy Đức Bà đến viếng mình, thì cất tiếng mà kêu lên rằng : « Tôi là ai, mà Mẹ Đ. C. T. đến viếng tôi ? » Ấy bà ấy cũng là người thánh, nhưng mà còn suy mình chẳng đáng cho Đức Bà đến viếng mình. Tôi là ai, mà Chúa trời đất muôn vật đến viếng tôi cách lạ làm vậy ? Tôi xét mình tôi, thì hằng thấy tôi ở vô tình bạc nghĩa thất hiếu cùng Chúa, đáng cho Chúa bỏ ; làm sao mà Chúa chẳng bỏ, một thương yêu tôi lắm bấy ! Hiếm chi kẻ khác hơn đức hơn tôi, mà Chúa chưa đoái lại, Chúa một đoái đến tôi !

Lạy Chúa, tôi lấy đi gì mà báo đáp những ơn trọng Chúa đã làm cho tôi xưa nay ? Tôi đội ơn Chúa đã sinh ra tôi, đã nuôi dưỡng, gìn giữ, xem sóc, phù hộ, chở che tôi. Tôi đội ơn Chúa vì đã ra đời ba mươi ba năm tròn, chịu bấy nhiêu sự khốn khó vì tôi. Tôi

đội ơn Chúa vì Chúa đã chết tất tưởi vì tôi ; tôi đội ơn Chúa, nhứt là bây giờ, vì Chúa đã đến mà hiệp làm một cùng tôi.

Lạy Chúa, nầy con mắt, lỗ tai tôi, xin dựng cho Chúa để xem việc Chúa làm, để nghe lời Chúa dạy. Nầy tay chơn tôi, xin dựng cho Chúa, để làm việc Chúa, để dõi theo chơn Chúa. Tôi dựng lòng tôi để yêu mến Chúa, vì Chúa đã yêu mến tôi trước ; dựng ý tôi để theo ý Chúa. Nầy xác cùng linh hồn tôi là của Chúa sinh ra, tôi xin phủ dựng trong tay Chúa để làm tôi tá Chúa cho đến trọn đời. Xin Chúa chớ từ, một xin nhậm lấy mà làm cho của dựng ấy đời nầyặng trọng vọng, trở nên mùi thơm tho trước tòa Chúa, lại đời sau nên của tế lễ Chúa ở trên trời đời đời chẳng cùng. Amen.

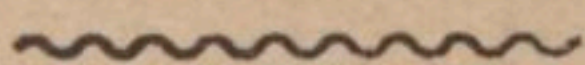

Ở linh hồn Chúa Kirixitô... (*Coi trong Mục lục*).

Ở Xác thánh Chúa Kirixitô... (Coi trong Mục lục).

Theo nghĩa kinh này trong Tu sĩ.. trang 699.

Những ca vịnh đọc sau khi chịu lễ.

*Ca vịnh Benedicite của ba
thánh trẻ Hêbêreu đang bị thiêu
trong lò lửa mời muôn loài chúc tụng
ngợi khen Chúa.*

— Mọi việc Chúa, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các thánh thiên thần Chúa, hãy ngợi Chúa : hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các tầng trời, hãy ngợi khen Chúa, hãy chúc tụng tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các nước trên trời, hãy ngợi khen Chúa, hãy chúc tụng tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các thần phép tắc Chúa, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Mặt trời, mặt trăng, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các ngôi sao trên trời, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các mưa sương, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các gió Chúa Trời, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Lửa, khí nóng, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Lạnh, nắng, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Sương, móc, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Giá, rét, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Nước đông đặc và tuyết, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Ngày, đêm, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Sáng, tối, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Chớp, mây, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Trái đất, nó hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các núi, nông gò, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các giống xanh tươi mọc trên đất, hãy ngợi khen Chúa : hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các nguồn suối, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các biển, các sông, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Cá lớn, và các loài sống động trong nước, hãy ngợi khen Chúa, hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các chim trên trời, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các muông thú và súc vật, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Con cái loài người, hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Dân Isarae, bây giờ hãy ngợi khen Chúa ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

— Các Thầy cả Chúa, hãy ngợi khen Chúa. Các đầy tớ Chúa hãy ngợi khen Chúa.

— Các tinh linh thiêng và các linh hồn những kẻ lành hãy ngợi khen Chúa.

Các thánh và những kẻ có lòng khiêm nhường, hãy ngợi khen Chúa.

— Amania, Azaria, Misael, hãy ngợi khen Chúa ; hãy ca tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

Chúng ta hãy ngợi khen Đ. C. Cha, Đ. C. Con và Đ. C. T. Thần ; hãy chúc tụng, tôn trọng Chúa trên mọi sự đời đời.

Lạy Chúa, chúng tôi ngợi khen Chúa trong khắp bầu trời ; Chúa đáng ngợi khen, tán tạ, tôn quở trên mọi sự đời đời.

Ca Vịnh 102

1. Ở linh hồn tôi, hãy ngợi khen Chúa ; và mọi sự trong mình tôi hãy ca tụng danh thánh Người.

2. Ở linh hồn tôi, hãy ngợi khen Chúa ; và chớ bỏ quên các ơn lành Người ban cho.

3. Chúa tha thứ hết các tội lỗi tôi ; Người chữa khỏi mọi lành đã các tội oan khiên.

4. Chúa cứu chuộc mạng tôi khỏi hư hoại ; Người lấy lượng hơn từ thương xót làm mũ triều đội cho tôi.

5. Chúa ban cho tôi đầy sự lành theo lòng ước ao ; Người ban cho tôi trở lại như chim phụng hoàng.

6. Chúa đủ lòng ban hơn từ thương xót ; và lên lý doán cho các kẻ phải oan.

7. Chúa tỏ ra cho Môisen biết các đàng nẻo mình ; Người cho con cái Isarae biết thánh ý mình.

8. Chúa có lòng lành và hay thương xót ; nín nhịn và rất hơn từ.

9. Chúa chẳng hay giận luôn đâu ; cũng chẳng đe dọa ngăm phạt đời đời.

10. Chúa chẳng đoán phạt theo thừa tội lỗi ; cũng không oán trả mặc đời những sự gian ác ta.

11. Vì chưng trời cao hơn đất bao nhiêu ; thì Chúa nhơn từ bèn đổ trên những kẻ kính sợ Người bấy nhiêu.

12. Đông cách xa Tây chừng nào ; Chúa làm cho tội lỗi cách xa chúng ta ngần ấy.

13. Như cha thương xót con thể nào ; Chúa cũng thương kẻ kính sợ Người thể ấy.

14. Vì chưng Chúa biết đã dựng nên chúng ta bằng gì ; Người có nhớ lại chúng ta là bụi tro.

15. Ngày con người đời như rơm cỏ ; sẽ nở ra như hoa ngoài đồng vậy.

16. Bởi vì gió sẽ thổi trên cỏ, thì nó không còn, sẽ chẳng biết nơi mình ở nữa.

17. Song lòng nhơn từ Chúa trước vô cùng ; và sẽ cứ vậy trên các kẻ kính sợ Chúa luôn mãi đời đời. Lại phép công chính Chúa trên con cháu nữa.

18. Cho những kẻ giữ Sấm truyền Người ; và ghi nhớ mà làm các điều răn Người.

19. Chúa dọn tòa mình trên trời ; và Người vô tri hết mọi sự.

20. Xin các thần hãy ngợi khen Chúa ; xin các đấng có quyền phép mạnh mẽ, hãy vưng mạng Người, hãy nghe tiếng Người chỉ phán.

21. Ở các cơ binh phép tắc Chúa, hãy ngợi khen Người ; ở các kẻ phục dịch Chúa, hãy vưng theo ý chỉ Người.

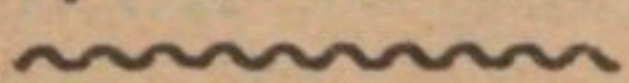
22. Mọi sự Chúa dựng nên, hãy ngợi khen Chúa trong các nơi Chúa cai trị ; linh hồn tôi, hãy chúc tụng ngợi khen Người.

Ca Vịnh 116

Hỡi các dân, hãy ca tụng Chúa ; hỡi các nước thiên hạ, hãy ngợi khen Người.

Bởi vì lòng nhơn từ thương xót Người chỉ một trực trên chúng ta mãi, và sự chơn thật Chúa hằng có đời đời.

Ca Vịnh Đức Bà

(*Kinh cảm ơn*)

1° Linh hồn tôi ngợi Chúa chí tôn ;
Lòng trí tôi mừng Đấng Cứu chuộc,
Vì Chúa đoái phàm hèn tớ nữ, Các
dân khen tôi phước ai tày.

2° Chúa thương ban ơn trọng cho
tôi, là chính Đấng vô cùng phép tắc,
Ngõ đặng sáng danh vang Chúa cả,
Hằng tung hô đức rộng cao dày.

3° Lượm nhơn từ Chúa đã thương
ban, Đời nọ trái đời kia nối tiếp ;
Lòng ái tuất hằng hà rười xuống ; Cho
người kính sợ Chúa xưa nay.

4° Chúa dùng tay phép tắc ra oai.
Hủy diệt kẻ kiêu căng lòng trí ; Quờn
trên hạ xuống nơi chỗ thấp. Khiêm
nhượng nhắc lên chốn cao thay.

5° Kẻ đói rách ban ơn đầy đầy,
Người giàu sang để nó không ngay.

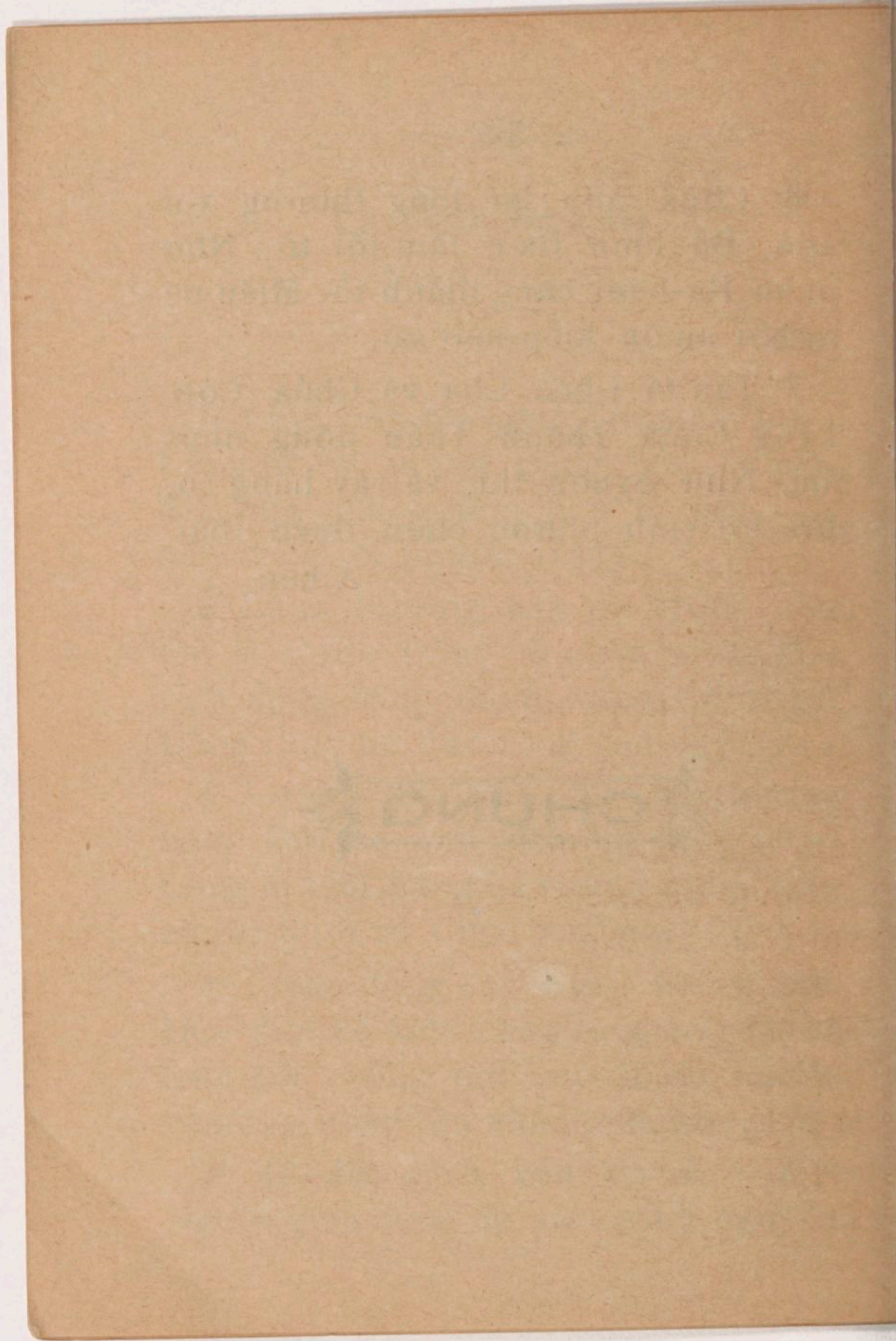

6° Chúa nhớ lại lòng thương xót xưa, Đã lãnh Ra-e làm tôi tớ ; Như phán Ra-hăm cùng thánh tổ. Miêu dẽ người muôn kiếp nào sai.

7° Tán tạ Chúa Cha và Chúa Con.
Tặng Chúa Thánh Thần đồng nhứt thể,
Như ngươn thi, và rày hằng có,
đời đời vinh phước chốn thiên thai.
Amen.

VỀ SỰ RƯỚC LỄ

CUỐN THỨ HAI

MỤC LỤC

Lược dẫn *trang* I

Đoạn thứ nhất : Đ. C. G. ngự
thật trong phép Thánh Thể cho ta
rước Người 1

Đoạn thứ hai : Rước lễ là lương
thực thiêng liêng cũng là thuốc
giải độc cho linh hồn. 9

Đoạn thứ ba : Rước lễ nên dâng
những ích nào 19

Đoạn thứ bốn : Về những sự
làm ngăn trở rước lễ nên . . . 29

Đoạn thứ năm : Về sự dọn mình
rước lễ cho nên 38

Đoạn thứ sáu : Về sự cảm ơn
sau khi rước lễ. 48

Đoạn thứ bảy : Thánh Thể nhựt,
là ngày chịu lễ phải ăn ở thể nào. 59

Phụ thêm : Về bữa nhóm Thánh
Thể nhựt. 69

Hội đồng nhi.	71
<i>Đoạn thứ tám : Về sự rước lễ hằng ngày.</i>	74
<i>Đoạn thứ chín : Giải những lễ chữa mình cho khỏi chịu lễ mỗi bữa đi xem lễ.</i>	84
<i>Đoạn thứ mười : Về sự giúp lo cho kẻ yếu liệt chịu lễ.</i>	93
<i>Đoạn thứ mười một : Về sự rước lễ thiêng liêng.</i>	102
<i>Phần thứ hai : Những cách và những kinh đọc khi rước lễ.</i>	111
Kinh đọc trước khi rước lễ	127
Kinh ông thánh Ambrosiô.	143
<i>Lãnh Thánh Thể kinh kì :</i>	
Kì nhứt tiền.	146
Kì nhì tiền.	149
Kì tam tiền.	152
Kì tứ tiền.	155
Kì ngũ tiền.	159
Kì lục tiền.	162
Kì thất tiền.	167

Kinh đọc trước khi rước lễ theo nghĩa kinh Lạy Cha.	171
Kinh đọc sau khi chịu lễ.	180

Lãnh Thánh Thể kinh kì :

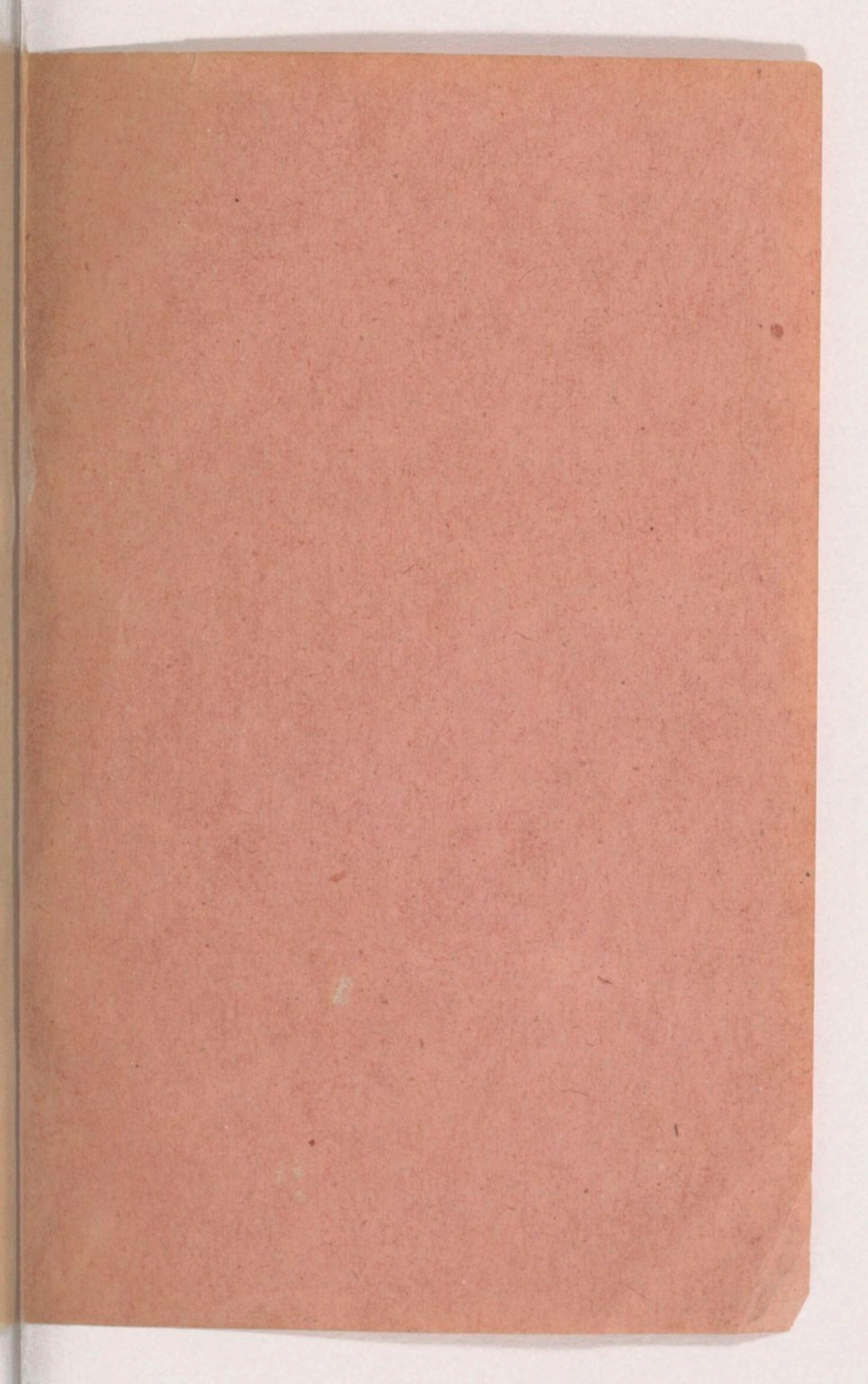
Kì nhứt hậu.	197
Kì nhì hậu.	201
Kì tam hậu.	205
Kì tứ hậu.	211
Kì ngũ hậu.	214
Kì lục hậu.	218
Kì thất hậu.	222
Những ca vịnh đọc sau khi chịu lễ.	226
Ca vịnh 102.	230
Ca vịnh 116.	233
Ca vịnh Đức Bà.	234

171	...
181	...
191	...
201	...
205	...
211	...
214	...
218	...
222	...
238	...
240	...
238	...
241	...

16°
Inde
1/2